68. kötet

ROMANA

különszám

Széles a világ
– nagy a szerelem

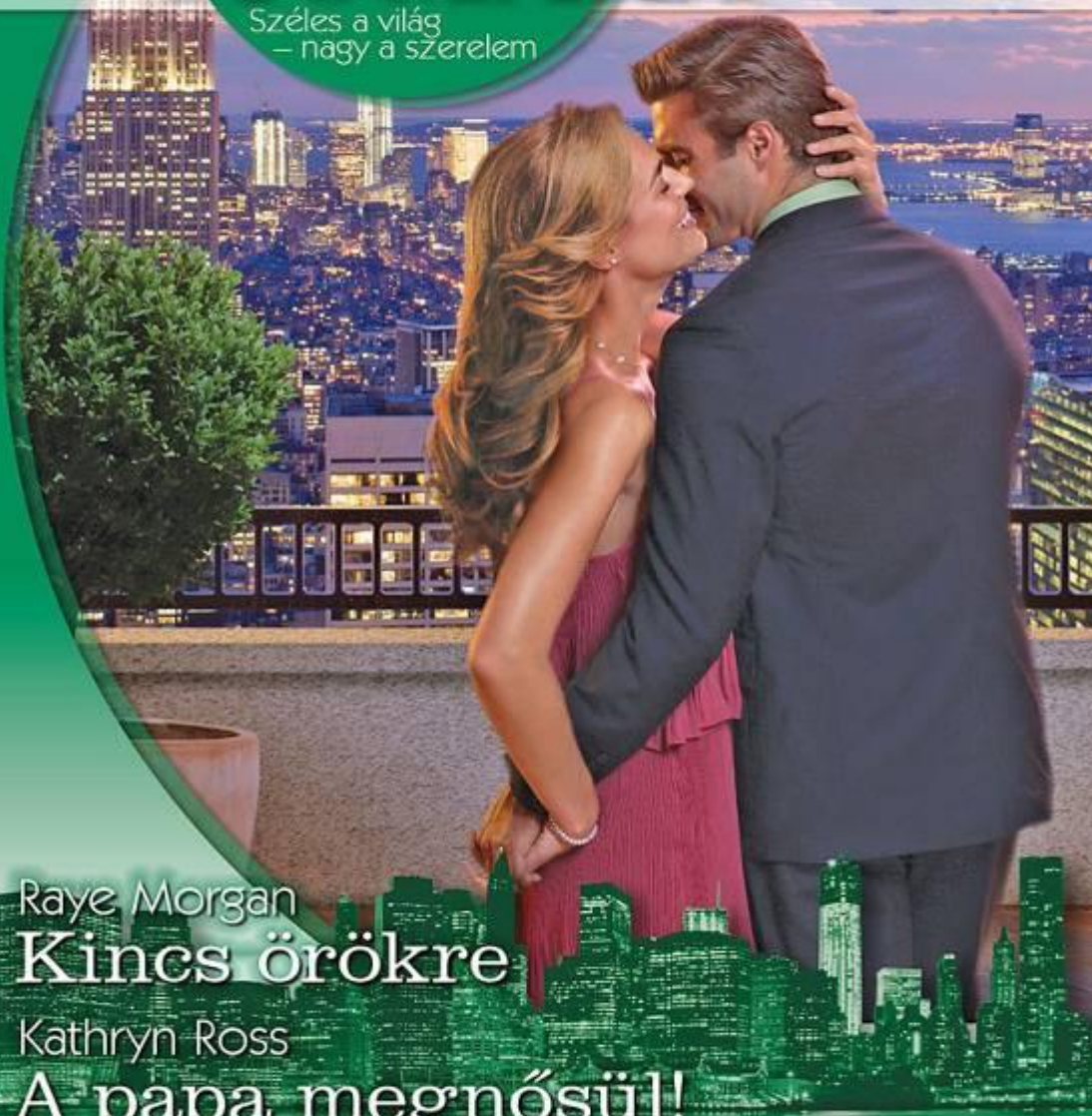

Raye Morgan
Kincs örökre

Kathryn Ross
A papa megnősül!

Barbara Wallace
Egy éjszaka New Yorkban

Kathryn Ross

A papa megnősül!

„Visszaköltözöm Rómába, és a fiunkat is magammal viszem!” – jelenti ki Marcus váratlanul a volt kedvesének, gyermeke anyjának. Gemma megdöbben, de amikor ellenkezni akar a férfival, az olasz milliomos még tovább megy: az asszonynak is vele kell tartania, méghozzá a feleségeként! Pedig a kapcsolatuk annak idején katasztrofális véget ért…

1. FEJEZET

– A papa megnősül!

A mondat bombaként robbant a forró, lusta nyári délutánban.

– Micsoda? – Gemma ijedtében kilöttyintette a limonádét, amit a fia poharába akart tölteni. A folyadék feltartóztathatatlanul ömlött végig a pikniktakaró szélén, egyenesen Gemma virágmintás ruhájára. – Miről beszélsz, Liam?

– Kicsöpög a limonádé! – kiáltott fel a négyéves gyerek, majd a piknikkosárba nyúlva elővett egy szelet csokit.

– Igen, tudom. – Más körülmények között Gemma rászólt volna a fiára, hogy csak akkor ehet csokit, ha már megette a szendvicsét, de pillanatnyilag képtelen volt világosan gondolkodni. – Mit is mondtál az előbb a papáról? – kérdezte újra, amilyen nyugodtan csak bírta.

– Meg akar nősülni. – Liam a csokoládét majszolva az anyját nézte nagy barna szemével, amely annyira emlékeztetett az apjáéra. – Ez azt jelenti, hogy nekem is két anyukám lesz, mint Annie-nek?

– Nos, azt hiszem, ez a helyzet. – Gemmának fogalma sem volt róla, mit mondhatna. Hatalmas sokként érte a bejelentés.

Őrület! – futott át az agyán a gondolat. Amikor már úgy érzem, hogy nyugodt és rendezett mederben folyna az életem, hirtelen egy hatalmas fekete lyuk nyílik meg a lábam előtt, és ellenállhatatlan erővel húz lefelé a mélybe.

Pedig Gemmának semmi oka nem volt a megdöbbenésre. Marcus Rossini harmincnyolc évesen hihetetlen jól nézett ki, és ráadásul gazdag is volt. Valósággal üldözték a nők. És mivel a negyvenedik születésnapja lassan belátható közelségbe került, talán úgy érezte, hogy ideje felhagynia eddigi életmódjával, és végre meg kellene állapodnia.

De vajon ki a menyasszonya? – töprengett Gemma. Aztán hirtelen rájött a válaszra. Biztosra vette, hogy a férfi Sophiát veszi el.

Az évek során a nők jöttek és mentek, de úgy tűnt, hogy Sophia Albani mindig jelen van a háttérben. Annak ellenére, hogy sokszor szakítottak, és Marcus időközben még apa is lett, Sophiának könnyedén sikerült fenntartania kapcsolatát Marcusszal. Talán éppen ez az igaz szerelem bizonyítéka? Ez a gondolat fájdalmasan hasított Gemma szívébe…

– Biztos vagy ebben, Liam? – kérdezte fiától kedvesen. – Hol hallottad, hogy a papa nősülni akar? Ő mondta neked?

Liam megrázta a fejét, és a kosárba nyúlt, hogy vegyen egy kekszet.

– Igazából már ágyban kellett volna lennem, de én felkeltem, mert fájt a hasam. És akkor hallottam erről beszélni.

– Tegnap este?

Liam bólintott.

Erre már Gemmában is feléledt a kíváncsiság.

– Kivel beszélt?

Liam tanácstalanul vállat vont.

– Lehet, hogy Sophia volt az? Talán meglátogatta tegnap a papát?

– A papa telefonon beszélt. – A kicsi élvezettel ropogtatta a kekszet, és Gemma végre magához tért a korábbi dermedt állapotból. Nagyon helytelen volt így vallatni egy négyéves gyereket, és neki különben sincs semmi köze Marcus magánéletéhez.

– Liam, elég volt a nassolásból! Kérlek, egyél egy szendvicset!

A kisfiú elfintorodott.

– De nem szeretem. Tele van olyan undorító zöld dolgokkal.

– Semmi undorító nincs benne. Csak uborka, amit máskor mindig meg szoktál enni.

– A papa nem kényszerít arra, hogy megegyem, ha nem szeretem.

Ez a mondat tőrdöfésként érte Gemmát. Jellemző volt Liamre, hogy az apját tökéletesnek próbálja beállítani. Számtalanszor

megkapta a fiától, hogy mi mindent megenged neki az apja, és mennyi olyan dolog van, amit nála nem kell megtennie.

Ezeknek a beszélgetéseknek a során Gemma mindig magában tartotta gunyoros megjegyzéseit, és mindent megtett, hogy ne érezze sértve magát. Sokszor azonban több volt ez, mint amit még képes volt elviselni. Ilyenkor nagyon közel állt ahhoz, hogy egyszerűen közölje Liammel, az ő drágalátos apjában nem lehet megbízni.

De természetesen semmilyen körülmények között nem süllyedt volna ennyire mélyre. Nem számított, mennyire megbántotta őt egykor Marcus Rossini, vagy hogy ő mennyire szerette volna elfelejteni a férfi létezését is. Fantasztikus apja volt Liamnek, és egyedül ez számított.

– Kérlek, ne vitatkozz velem, Liam! Edd csak meg a szendvicsedet! Különben kénytelen leszek megmondani apának, amikor ma este érted jön, hogy nem viselkedtél rendesen.

A gyerek kicsit habozott, de aztán engedelmesen követte az anyja utasításait.

Ez mindig használ, gondolta Gemma szomorúan, miközben egy szalvétával felitatta a ruhájáról a limonádét. Pedig valójában épp csak annyi szót váltunk Marcusszal, amennyit feltétlenül szükséges.

Kizárólag a férfi láthatási jogára vonatkozó szabályokról beszéltek. Igazság szerint már hónapok óta nem találkozott vele személyesen. Amint Marcus kocsija megállt a ház előtt, ő azonnal kiküldte Liamet a holmijával együtt, így Marcusnak még arra sem volt oka, hogy kiszálljon. És amikor a férfi hazavitte a gyereket, Gemma mindig úgy intézte, hogy az anyja nyisson ajtót neki. Gemma képtelen volt civilizáltan társalogni Marcusszal. Úgy legalábbis nem, hogy közben ne szakadtak volna fel a régi sebek.

Szerencsére Liam még túl fiatal volt, hogy tudatában legyen a kialakult helyzetnek. De elérkezik majd az a nap, amikor a fenyegetés, hogy az anyja beárulja az apjának, már nem lesz rá semmilyen hatással.

A gondolattól, hogy Marcus nősülni akar, Gemmának összeszorult a torka. De közben próbálta bebeszélni magának, hogy alapvetően neki mindegy, kivel akarja leélni a férfi az életét. Már rég feladta a reményt, hogy kettejüknek közös jövőjük lehet. Elsősorban amiatt aggódott, hogyan fognak hatni Liamre a megváltozott körülmények.

– Mehetek hintázni? – kérdezte a kicsi, miután megette a szendvicsét.

– Igen, ha szeretnél.

Gemma büszkén nézett a fia után, aki félúton a hinta felé még egyszer megállt, visszafordult, és mosolyogva odaintegetett neki. A nő a világon mindennél jobban szerette őt.

Habár szép, napos szombat délután volt, nem sokan voltak a parkban. Ha az ember figyelmen kívül hagyta a londoni forgalom távoli búgását, akkor akár azt is hihette, hogy vidéken van.

Gemma önkéntelenül is feltette magának a kérdést, hogy vajon mit csinálhat aznap Marcus. Általában kora reggel érkezett, hogy magával vigye a fiát a hétvégére, de ezúttal az utolsó pillanatban változtatott a terveken. Már tegnap este magával vitte a kicsit, hogy ma reggel visszahozza, és közölte, hogy délután fél ötkor ismét érte megy.

Talán Sophiával van randija. Lehet, hogy éppen ma veszi meg neki a jegygyűrűt…

Gemma gondosan elrakta a kosárba a szendvicseket tartalmazó dobozt, majd hátradőlt, és a fiát figyelte. Mellette méhek döngicséltek a színes mezei virágok között.

Egy pillanatra eszébe jutott egy ugyanilyen forró és nyugodt délután, amelyet Marcus karjában töltött egy folyó partján. A férfi akkor szorosan ölelte, és úgy becézgette, mintha ő lenne a leggyönyörűbb és legerotikusabb nő a világon.

– Akarlak, Gemma. Most azonnal… A lángoló szenvedély emlékétől, amit akkor érzett, Gemmának elakadt a lélegzete, de gyűlölte érte önmagát.

Ez évekkel ezelőtt történt, figyelmeztette magát csendesen. Amit akkor érzett, már meghalt, és ő mélyen eltemette. Hosszan gyászolta, de már vége.

– Szia, Gemma! – Marcus hűvös hangja szakította ki a gondolatai közül. Ijedten nézett fel, és fordult a férfi felé.

Marcus úgy nézett ki, mintha az emlékeivel hívta volna életre.

– Mit keresel te itt? – kérdezte Gemma döbbenten.

– Beszélni akartam veled – felelte a férfi, és leült mellé a takaróra. A tartása olyan laza és magabiztos volt, mintha minden szombat délután találkájuk lett volna a parkban. – Liam mesélte, hogy ide jöttök piknikezni.

– Tényleg? – Gemmának nehezére esett összpontosítani. Csak arra tudott gondolni, milyen vonzó Marcus. A férfi félig olasz volt, olívaszínű bőre és fekete haja szinte szikrázott a ragyogó napsütésben. Farmerja és fehér pólója előnyösen hangsúlyozta izmos, magas testalkatát.

Valahányszor megpillantotta, Gemma mindig a hatása alá került. Túl jól emlékezett még arra, mennyire elbűvölte valaha a férfi. Nemcsak az alakja, hanem mindene lélegzetelállító volt: szögletes álla, kifejező arca és csillogó, sötét szeme. Ez a szempár most is őt fürkészte, és Gemmát elöntötte tőle a forróság.

– Jól nézel ki – jegyezte meg Marcus udvariasan.

– Köszönöm.

– Egy örökkévalóság óta nem láttalak.

A nő figyelmét nem kerülte el, hogy a férfi tekintete csodálattal siklik végig hosszú, szőke haján és karcsú alakján. Ennyi erővel akár meg is érinthette volna, annyira összezavarta Gemmát ez a pillantás. És hirtelen rájött, miért akarta olyan görcsösen távol tartani magát a férfitól: mert bármikor képes lett volna újra elcsavarni az ő fejét.

– Szóval, mit akarsz, Marcus? – A nő hangja élesebben csengett, mint akarta, de úgy tűnt, ebből a férfi semmit sem vett észre.

– Van valami, amit meg kell beszélnem veled – válaszolta.

Gemma hallgatott, hiszen már jól tudta, miről van szó. Marcus most akar beszámolni neki a házassági terveiről. Meglepődött azonban, hogy emiatt a férfi személyesen felkereste őt.

Bizonyára ez a legmegfelelőbb módja a helyzet kezelésének, gondolta magában a nő. Hiszen gondolnunk kell a közös fiunkra! Milyen kár, hogy most semmi kedvem nincs civilizáltan viselkedni!

Mély lélegzetet vett, és lélekben felkészült Marcus mondandójának a meghallgatására. Elhatározta, hogy sok boldogságot kíván majd neki, és megpróbál úgy tenni, mint aki komolyan is gondolja.

Amikor találkozott a tekintetük, Gemma érezte, milyen hevesen dobog a szíve a mellkasában. Óhatatlanul is eszébe jutott a pillanat, amikor megmondta a férfinak, hogy terhes. Legszívesebben sírt volna az óriási igazságtalanság miatt, amiért a férfi nem szerette és soha nem is fogja szeretni őt. Neki nem volt más választása, el kellett utasítania a házassági ajánlatot. Számára egy szerelem nélküli házasság nem is házasság.

És a férfi most készül közölni vele, hogy feleségül vesz egy másik nőt. A gondolatra Gemma mérhetetlen keserűséget érzett.

Elnézett Marcus mellett, Liamet keresve a tekintetével, aki még nem vette észre, hogy az apja megérkezett.

– Elhagyom Londont, Gemma – jelentette be a férfi. – Visszaköltözöm Olaszországba, mert ott akarok letelepedni, és magammal akarom vinni Liamet.

A nő a sokktól némán meredt a férfira. Erre nem volt felkészülve.

– Tudom, hogy ez elsőre ijesztő gondolat. De ha higgadtan és ésszerűen végiggondolod, rá fogsz jönni, hogy ez jó döntés. És így lesz a legjobb Liamnek. Az olasz gyökereiről még semmit sem tud. Otthon hatalmas család várja: unokatestvérek, nagybácsik, nagynénik, nem is beszélve a nagyapjáról, aki valósággal isteníti.

Gemma maga sem értette, miért hagyta Marcust ilyen sokáig szónokolni. A férfi teljesen megőrült, de ő túl bénult volt ahhoz, hogy képes legyen megfelelően reagálni.

– Liam hazája Olaszország.

– Liamnek itt a helye mellettem. – Amikor végre a hangjára talált, olyan dühös lett, hogy alig ismert magára.

– Tisztában vagyok vele, hogy ez számodra rettenetesen nehéz lesz, Gemma.

A nő rémülten állapította meg, hogy a férfi úgy tekint eszement tervére, mint valami eldöntött dologra.

– És azt is tudom, mennyire szereted Liamet. Ezért úgy hiszem, hogy olyan megoldást kell találnunk, amely igazságos mindkettőnkkel szemben.

– Nem lesz itt semmi nehézség, mert ebbe sosem megyek bele – szakította félbe a férfit élesen Gemma, majd kapkodva nekilátott, hogy elpakolja a piknikre hozott holmit. A lehető leghamarabb be akarta fejezni ezt a beszélgetést.

– Javaslom, hogy felejtsük el egy időre a személyes érzéseinket, és koncentráljunk arra, mi a legjobb Liamnek!

A férfi arrogáns szavai úgy érték Gemmát, mint egy pofon.

– Én mindig azt nézem, mi a legjobb Liamnek! – kiáltotta magánkívül a dühtől. – Hogy merészeled kétségbe vonni ezt?

– Gemma, én csak azt mondom…

– Értettem, amit mondtál, de zagyvaság az egész! Felbukkansz a hétvégeken meg a neked tetsző ünnepeken, és elvárod, hogy úgy tekintsünk rád, mint Isten ajándékára. Nos, hadd mondjam meg neked, hogy nem vagy az! Fogalmad sincs róla, mit jelent felelős szülőnek lenni a hétköznapokban. És ez a hajmeresztő ötlet megint csak valami tiszavirág-életű fellángolás a részedről, mint minden más. – A gúnyos élt nem tudta eltüntetni a hangjából. – Öt percig sem élnéd túl, ha egyedül kellene gondoskodnod Liamről.

– Na, ebben nagyon tévedsz!

A nőnek feltűnt, hogy a férfi hangjából eltűnt minden kevélység.

– Ebben az országban egyetlen bíró sem szakítana el alapos indok nélkül egy kisgyermeket az anyjától – közölte Gemma komoran. – És

most tűnj el innen, Marcus! Menj vissza az álomvilágodba, és hagyj engem békén!

– Már nem annyira kicsi, Gemma! Ősztől iskolás lesz.

A nő nem reagált a megjegyzésre, ehelyett elfordult, de a férfi megragadta a csuklóját. Ahogy a bőrük hirtelen összeért, Gemma egy pillanatra elfeledkezett a dühéről.

– Együtt kell tisztáznunk ezt az ügyet. Ha bíróság elé kerül, azt megkeserülöd, Gemma!

Habár nyugodtan beszélt, világos volt a szavaiban rejlő fenyegetés. Senki nem akasztott tengelyt a hatalmas Rossini családdal, és úszta meg sértetlenül. Sok pénzük volt, befolyásos kapcsolatokkal, és alapvetően bármit megkaphattak, amit csak akartak. Gemmának csak nagy erőfeszítések árán sikerült lepleznie a félelmét.

– Ez nem Olaszország, Marcus – emlékeztette a férfit. – Ez nem a te hazád, és egyetlen bíróság sem fogja megengedni neked, hogy elvedd tőlem a fiamat.

– Nem akarok háborúzni veled, Gemma – jelentette ki a férfi gyengéden. – De ha ragaszkodsz hozzá, akkor mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy enyém legyen a győzelem. Ha a tűzzel játszol, könnyen megégetheted magad.

– Papa! – Liam hangja megtörte a közöttük uralkodó feszült csendet, és Marcus azonnal elengedte a nő csuklóját. Szeretettel ölelte magához a fiát, aki a pázsiton keresztül egyenesen a karjába futott.

Gemma nehéz szívvel figyelte, hogyan kapaszkodik ösztönösen a kicsi az apja nyakába, hogy még szorosabban ölelhesse.

– Papa, megnézed, hogyan hintázom? Már nagyon magasra tudom lendíteni magam.

– Lassan, kicsikém! – nevetett Marcus. – Hadd jussak először levegőhöz!

– Liam, indulnunk kell! – avatkozott közbe Gemma. Képtelen volt tovább elviselni Marcus jelenlétét.

– Ó, anya! – nyögött fel Liam. – Hiszen a papa még csak most érkezett! Hadd hintázzak vele egy kicsit, légyszi!

– Később még úgyis találkoztok – vigasztalta a kicsit Gemma, és felállt. Utána kisimította a ruháját. – Hiszen ma este a papánál alszol. Majd a kertjében lévő hintán játszhatsz.

Marcus önkéntelenül is megbámulta a nő mély, V alakú kivágását, amely szabad betekintést engedett formás testének egy részére.

– Itt maradhatok a papával?

Ez a kérdés a lelke mélyén nagyon fájt Gemmának.

– Nem, nem lehet. – Marcus szemébe nézett, amely mintha diadalittasan megvillant volna. – Állj fel, kérlek, hogy össze tudjam hajtani a takarót! – kérte színtelen hangon.

Liam nem akarta ilyen egyszerűen elfogadni az anyjától az elutasítást, de meglepő módon Marcus a fia szavába vágott:

– Tedd, amit anyukád mond, Liam! – Ezzel felállt, és oldalra lépett.

– Köszönöm – mormolta Gemma összeszorított fogakkal.

– Folytatnunk kell a beszélgetésünket – jelentette ki a férfi.

– Nincs azon mit folytatni. Ismered az álláspontomat.

– Ez nem elég.

– Miért? Mert nem tetszik a válaszom? – Gemma vállat vont. – Még ha máskor mindig meg is kapod, amit akarsz, ezúttal nem ez a helyzet.

Marcusnak baljós fény gyúlt a szemében.

– Azt majd meglátjuk.

Magabiztossága még jobban megijesztette a nőt.

– Az ötleted nevetséges. Jobb, ha elfelejted!

Gemma hangja egyre hangosabb lett, mire a kicsi felnézett rá.

– Veszekszel a papával?

– Nem, szívem! Csak beszélgetünk. – Odanyújtotta neki a kezét. – Gyere, most haza kell mennünk! Richard bácsi lehet, hogy felhív ma telefonon.

Gemma utolsó megjegyzésére Marcus elhúzta a száját. Úgy vélte, Richard bácsi túl gyakran tiszteletét teszi a fiánál.

– Később még beszélünk – jelentette ki.

– Már mondtam, hogy arra semmi szükség.

– Épp ellenkezőleg! Rengeteg mindent tisztáznunk kell még – tiltakozott Marcus jeges hangon. – Mi lenne, ha pénteken együtt vacsoráznánk? Vigyázna anyukád a gyerekre?

– Vacsorázni? – Gemma értetlenül meredt a férfira. – Nem, nem tud vigyázni a gyerekre.

– Jó, akkor érted jövök.

– Marcus, erről szó sem lehet!

– Előtte még felhívlak – mondta a férfi nyomatékosan.

Gemma igazából legszívesebben közölte volna vele, hogy hiába fárasztja magát, de Liam figyelmesen hallgatta a párbeszédet. Így hát határozottan kézen fogta a kicsit.

– Viszlát, Marcus! – búcsúzott el halkan.

A férfi csak nézett utána, míg Liammel együtt el nem tűnt a szeme elől. Hosszú, csillogó haja lobogott a lágy szellőben, amely időközben feltámadt. Egyenes derékkal sétált el tőle, és egyszer sem fordult vissza, habár Liam folyton visszaintegetett az apjának.

Marcus dühösen gondolt arra, hogy a nő előbb vagy utóbb úgyis be fogja adni a derekát. És amikor végzett vele, könyörögni fog, hogy egyezzenek meg egymással. Akkor pedig végre ott lesz, ahol ő mindig is látni szerette volna: visszatér az életébe.

2. FEJEZET

Gemma sóhajtva tette vissza a levelet az asztalra, és hosszú hajába túrt.

– Már csak ez hiányzott!

– Mi a baj? – kérdezte az anyja, aki éppen ekkor lépett be a konyhába. – Csak nem Marcus ügyvédjétől jött a levél? Ugye nem kezdtek el pereskedni a gyerek felügyeleti jogáért?

– Természetesen nem – vágta rá gyorsan Gemma. Egy ilyen eljárásnak még a gondolata is megrémítette. – Marcus csak próbálkozik, ennyi az egész. Jól tudja, hogy egy ilyen pert sosem nyerhet meg.

Ám az anyját nem győzte meg.

– Nem hiszem, hogy Marcust valaha is elriasztaná a vereség lehetősége.

Gemma nem egészen ezt szerette volna hallani. Folyton azt próbálta bebeszélni magának, hogy ez a vita Marcusszal szépen magától megoldódik majd. Abban reménykedett, hogy a férfi meggondolja magát, még mielőtt eldurvulna a helyzet.

– Mi áll abban a levélben? – tudakolta az anyja.

– Az ingatlanközvetítő cégtől érkezett. A főbérlő el akarja adni a házat, és felszólítottak, hogy tegyek ajánlatot. Úgy tűnik, elővásárlási jogom van.

– Megengedheted ezt magadnak?

– Nem tudom, mennyit akar az eladó, de erősen kétlem. Ezen a környéken mostanában egy vagyont érnek az ingatlanok.

– Valószínűleg szerencséd volt, hogy az elmúlt évek során ilyen kedvező bérleti díjat kellett fizetned. Kész rejtély számomra, hogy sikerült elérned. A barátnőd, Jane a dupláját fizeti a saját kis lakásáért.

– Igen, túl szép volt ahhoz, hogy sokáig tartson. – Gemma csekély bérleti díj fejében vette át a lakást, teljesen bútorozottan. A főbérlőnek csak az volt a fontos, hogy megbízható bérlője legyen, aki gondoskodik az antik bútorokról, amelyek korábban az édesanyja házát ékesítették. – Számítottam rá, hogy egyszer majd nőni fog a bérleti díj. De nem hittem volna, hogy a tulajdonos valaha is el akarja adni a házat.

Az anyja vetett egy pillantást a levélre, és megcsóválta a fejét.

– Talán megkérhetnéd Marcust, hogy segítsen – javasolta tétován.

– Arról szó sem lehet, anya! – Gemma az ajtó felé fordult, és felkiabált az emeletre: – Liam! Megérkezett a nagyi, hogy elvigyen téged az óvodába.

– Ez a ház egy olyan tehetős férfinak, mint Marcus, nem jelent túl nagy pénzügyi terhet, és különben is, folyton ajánlgatja a segítségét – folytatta az asszony, mintha Gemma meg sem szólalt volna. – Nem értem, miért utasítod mindig vissza. Olyan szörnyen makacs tudsz lenni.

– Anya, nem fogok segítséget kérni Marcustól. – Gemma kapkodva belebújt fekete kosztümje felsőjébe, és felkapta a táskáját. Máris késésben volt, és nehéz nap várt rá a munkahelyén. Nem akart Marcusra gondolni, még kevésbé beszélni róla. – Ő az a férfi, aki el akarja venni tőlem Liamet, nem emlékszel? Nem adok újabb adu ászokat a kezébe.

– Nem kell ennek így történnie. Ő egy rendes fiú, és biztos vagyok benne…

– Egyértelmű, hogy nem szabad megbízni benne. És nincs szükségem a támogatására. Egyedül is boldogulok. – Gemma kiment az előszobába, és hátrakiáltott a válla felett:

– Liam! Mami elkésik a munkahelyéről!

Joanne Hampton az ajtóig kísérte a lányát.

– Mégis hogyan akarod ezt megoldani? – kötötte az ebet a karóhoz. – Az élet Londonban minden, csak nem olcsó. És nem könnyű gyermekét egyedül nevelő anyának lenni.

– Van egy nagyszerű állásom, anya – felelte Gemma türelmesen. – Ráadásul nemsokára előléptetnek. Az új munkának köszönhetően talán majd egy lakáshitelt is megengedhetek magamnak.

Természetesen még egyáltalán nem volt biztos, hogy előléptetik főszerkesztővé a *Modern Times*nál, ennél az exkluzív havilapnál, de minden kollégája meg volt győződve arról, hogy hamarosan ő váltja a jelenlegi főszerkesztőt, Susan Kershaw-t. Hiszen Gemma tehetséges volt, és meglehetősen becsvágyó. Ezek a tulajdonságok elvileg legyőzhetetlenné kellett volna hogy tegyék a konkurencia szemében. Azonban pár héttel ezelőtt felütötte a fejét a pletyka, amely a cég felvásárlásáról szólt. Egy ilyen esemény porrá zúzhatta Gemma szép reménnyel kecsegtető jövőjét.

Senki nem tudta, mi igaz az átvétellel kapcsolatban, azonban egy dolog biztos volt: ha mégis eladnák a magazint, az valószínűleg komoly személyügyi változásokat is jelentene. Kézenfekvőnek látszott, hogy a vezetői pozíciókat az új tulajdonos a saját embereivel akarja majd feltölteni.

Még ha el is veszítem az állásomat, az én képesítéseimmel biztosan nagyon gyorsan találok magamnak valami más lehetőséget, nyugtatta meg magát Gemma. Akkor talán majd nem fogok ilyen sokat keresni, de legalább megőrzöm a függetlenségemet. És képes leszek finanszírozni a fiam jövőjét – hiszen végső soron egyedül ez számít!

Joanne még mindig nem akarta feladni.

– Marcus jó ember, Gemma. Miért nem mész el vele holnap este vacsorázni? Tényleg le kellene ülnötök egymással, hogy megbeszéljétek Liam jövőjét. Majd én addig vigyázok a kicsire.

– De hiszen nincs itt mit megbeszélni! – tiltakozott Gemma. Marcus a hét folyamán többször kereste telefonon, még üzenetet is hagyott neki a rögzítőn, de a nőnek esze ágában sem volt visszahívni. – Marcus tudja, mi a véleményem a kérésével kapcsolatban. Ezzel az ügyet elintézettnek tekintem.

– Ennek ellenére mégis beszélned kell vele, és változtatnod kell a hozzáállásodon is.

– A hozzáállásomon? – Gemma teljesen megdöbbent. – Ha így teszek, végül eltűnik a fiammal.

– Marcus értelmes fickó. Biztos vagyok benne, hogy sikerül megegyeznetek.

– Ebben a kérdésben nem. – A nő hihetetlenül idegesítőnek találta, hogy az anyja ennyire kedveli Marcust. Az elmúlt évek során ugyan már hozzászokott, hogy Joanne valósággal rajong a férfiért, de Marcus ezúttal lehetetlenül viselkedik. Ilyen körülmények között Gemma több erkölcsi támogatást várt volna az anyjától.

– Marcus komolyan nősülni készül? – kérdezte az asszony hirtelen. – Lehet, hogy azt az olasz nőt akarja elvenni. Mi is a neve? Sophia? Valószínűleg ezért is szeretne visszatérni Olaszországba.

– Valószínűleg. – Ez a küszöbönálló esküvő már több álmatlan éjszakát okozott Gemmának. – Mindegy, miért akarja, akkor sem fogja megkapni Liamet.

Amikor fél órával később Gemma az íróasztala mögött ült egy hatalmas papírhegy mögött, rettentően örült, amiért a mai napra nem kellett szabadságot kivennie. Reggel ugyanis feltűnt neki, hogy Liam nem érzi magát valami jól, de nem volt láza vagy egyéb, betegségre utaló tünete. Katasztrofális következményekkel járt volna ugyanis, ha ő éppen ma nem tud bejönni a munkahelyére.

– Nemsokára megbeszélés! – kiáltott neki oda Richard Barry, ahogy elhaladt előtte. – Úgy tűnik, mégiscsak lesz valami a felvásárlásból.

Amennyiben ez igaznak bizonyul, Gemma számíthat arra, hogy az elmúlt hetek megfeszített munkája hiábavaló volt.

– Hé, ne lógasd az orrod! – Richardnak persze azonnal feltűnt, hogy Gemma szó szerint magába roskadt. – Te vagy az egyik

legtehetségesebb szerkesztő, akivel együtt dolgoztam eddigi pályám során. Az állás garantáltan a tiéd lesz.

– Köszönöm a bizalmat, Richard, de kétlem, hogy igazad lesz. – A férfira mosolygott. Richard meglehetősen jóképű volt, és az elmúlt hónapok során igazán jól összebarátkoztak. Gemma életében igazából ő volt az első férfi Marcus óta, aki iránt érzett némi vonzalmat.

– Hozzak neked egy kávét? Az felvidítana? – kérdezte Richard.

Gemma bólintott, mire a férfi elhagyta az irodáját, és ő követte tekintetével a hatalmas üvegfalakon át, amelyeken keresztül szabad kilátást nyílt az egész emeletre. Ijedten állapította meg, hogy Marcus éppen ebben a pillanatban száll ki a recepciós pulttal szemközti liftből.

Neki aztán van bőr a képén! – gondolta magában a nő felindultan. Mit képzel, hogy csak így beállít az ő irodájába?

Gemma elégtétellel figyelte a férfit. Tisztában volt vele ugyanis, hogy Clare soha nem engedi tovább megbeszélt időpont hiányában, anélkül hogy vele egyeztetne előtte.

Türelmesen várta, hogy megcsörrenjen a telefonja, de ehelyett hirtelen azt kellett látnia, hogy Marcus utat tör magának az irodája felé. Gemma fel nem foghatta, hogy sikerülhetett a férfinak ilyen gyorsan az ujja köré csavarnia Clare-t. Persze nem lett volna szabad meglepődnie ezen. Marcus mindig is nagy hatást gyakorolt a nőkre, és Gemma ebből ismét ízelítőt kaphatott, miközben a férfi elsétált a kolléganői előtt, akik lenyűgözve követték őt a tekintetükkel.

Minden, Marcusszal kapcsolatos rossz tapasztalata ellenére Gemma kénytelen volt beismerni, hogy a férfi igazán jóképű. Elegáns fekete öltönyében még jobban nézett ki, mint egyébként. A nőnek egyáltalán nem tetszett, hogy a férfi külseje ennyire nagy hatással van rá. Éppen ezért meglehetősen ellenségesen meredt rá, amikor az magától értetődő természetességgel belépett az irodába.

– Mi az ördögöt keresel te itt? – csattant fel élesen. – Most nincs időm rád, bármi legyen is a terved.

– Ez nem valami kedves fogadtatás – jegyezte meg Marcus higgadtan.

– Az sem helyénvaló, hogy képes vagy felbukkanni az irodámban! – vágott vissza a nő. Egy kicsit bosszantotta, hogy a férfi a zavartalan beszélgetés érdekében becsukta maga mögött az ajtót. – Ez az ajtó máskülönben mindig nyitva szokott lenni.

Ám Marcus ügyet sem vetett Gemmára. Az arckifejezése éppen olyan komoly és üzleties volt, mint az öltözéke.

– Clare-nek nem is lett volna szabad beengednie! – kiáltott fel a nő hevesen. – Ha még nem vetted volna észre, rengeteg a munkám, és valóban nincs időm rád.

– Sajnálatos módon egy ilyen beszélgetésre sosem megfelelő az idő, ugye, Gemma? Egyszer sem hívtál vissza, ezért nem maradt már választásom, mint hogy felkeresselek.

A férfi hangneme kissé nyugtalanította a nőt.

– Marcus, nekem nincs mondanivalóm a számodra, és azt szeretném, ha most elmennél. – Mivel a férfi semmi jelét nem adta, hogy távozni készülne, Gemma felemelte a hangját. – Szépen kértelek, hogy távozz. De ha továbbra is megtagadod, akkor hívom a biztonságiakat, és kikísértetlek az épületből.

Ez a fenyegetés is hatástalan maradt. Marcus úgy nézett rá, mint aki jól szórakozik.

– Eddig nem is tűnt fel, milyen erős benned a küzdőszellem – jegyezte meg. – De hadd figyelmeztesselek. Ha ilyesmire vetemedsz, akkor könnyen meglehet, hogy viselned kell majd a következményeket.

– Az arcátlanságod újra és újra elképeszt – nyögte Gemma a fejét csóválva.

– Miért nem hívtál vissza?

– Elfoglalt voltam.

– Nem tudtál időt szakítani arra, hogy a fiad jövőjéről beszélgess?

A férfi szemtelensége vérforraló volt.

– Ennek a beszélgetésnek vége.

Marcus azonban egyáltalán nem törődött vele.

– Igazán szép az irodád – jegyezte meg helyette. – És ha jól hallottam, az a terved, hogy hamarosan feljebb lépj a ranglétrán.

– Ezt meg honnan tudod?

– Megfeledkezel róla, hogy én magam is ebben az iparágban tevékenykedek. Tájékozódtam.

Ennél már nem is lehet jobban elbagatellizálni valamit, gondolta a nő gúnyosan. A *Rossini House* tulajdonában volt a legnagyobb kiadók egyike. A *Modern Times* Marcus érdekeltségeihez képest csak egy kis hal volt.

– Nos, igazán hízelgő, hogy ennyire érdeklődsz a karrierem iránt. – A nő hangjában megbúvó iróniát nem lehetett nem észrevenni. – Úgy tűnik, rengeteg szabadidőd van. Vagy csak már megint unod az életedet?

– Egész jól megy a sorom, Gemma. Köszönöm a kérdést – felelte a férfi hanyagul. – Szóval, szerinted milyenek az esélyeid az előléptetésre? Ha az emlékezetem nem csal, egész jó vagy abban, amit csinálsz.

– Egész jó? Kiváló munkát végzek, és ezt te is nagyon jól tudod.

A férfi némán méregette. Gemma lófarokba kötötte hosszú, szőke haját, ami nagyszerűen érvényre juttatta finom arcvonásait. Meredten nézte durcás száját, majd tekintete a hatalmas, kék szempárba fúródott.

Habár közben betöltötte a huszonkilencet, szinte semmit sem változott azóta, hogy több mint öt évvel ezelőtt először lépte át a férfi irodájának a küszöbét.

– Nem a munkád volt az egyetlen ok, amiért alkalmaztalak akkoriban – állította a férfi, és az ajkán önelégült mosoly játszadozott.

– Bizonyára nem azért jöttél, hogy a régi szép időkről vagy a munkámról beszélgessünk. Talán ideje lenne a tárgyra térni – felelte a nő. Marcus kétértelmű megjegyzése nagyon felzaklatta.

– Azt hiszem, tudod, miről van szó.

– Liam nem költözik veled Olaszországba. Add fel a tervedet, és tűnj el végre!

– Én sosem adom fel, Gemma – válaszolta a férfi nyugodtan.

Nem lehetett nem észrevenni Gemma kolléganőinek kíváncsi pillantásait az üvegfalakon túl.

– Jelenetet rendezel, Marcus. Szeretném, ha most azonnal távoznál.

– Csak ha beleegyezel, hogy holnap velem vacsorázol.

– Nem lehet!

– Az anyád megemlítette, hogy szívesen vigyázna Liamre. Tehát, mikorra menjek érted? – Amikor Gemma nem válaszolt, a férfi oldalra biccentette a fejét. – Fél nyolcra foglalok asztalt. Jó lesz neked az időpont?

– Egyet már most megmondhatok: Liam nem megy veled Olaszországba. – A nő ismét elnézett mellette, az iroda üvegfalán túlra. A főnöke, Henry Perkins éppen kilépett a konferenciateremből, és átment a kávéfőzőhöz. Olyan idegesnek tűnt, mint amilyennek Gemma is érezte magát. Habár a férfi a maga negyvenöt évével még viszonylag fiatalnak számított, az elmúlt hetekben legalább tíz évvel öregebbnek látszott a koránál.

– Egyébként miért akarsz visszamenni Olaszországba? – kérdezte Gemma hirtelen. – Csak nem megint valami elragadó, fiatal barátnő az oka? Vagy netán Sophiából szeretnél végre tisztességes asszonyt csinálni?

Eltelt egy rövid pillanat, majd Marcus szélesen elvigyorodott.

– Szent isten, Gemma, úgy tűnik, mintha féltékeny lennél!

– Ne légy nevetséges!

Máskor inkább a nyelvembe harapok, mielőtt megszólalok, gondolta a nő felindultan. Miért kell ennyire kíváncsinak lennem?

– Azt szeretném, ha végre boldog lennél.

– Köszönöm.

Ez minden, amit mondani akar? – töprengett Gemma. Mikor áll már végre elő az igazsággal?

– Mivel végre képesek vagyunk civilizáltan társalogni egymással, javaslom, hogy fogadd el a vacsorameghívásomat – jegyezte meg Marcus.

– A válaszom még mindig ugyanaz: nem. És ez a beszélgetés már így is túl hosszúra nyúlt. A te jelenléted nélkül is éppen eléggé stresszes a napom.

– Miért stresszes? – érdeklődött a férfi nyugodtan.

A másodperc töredékéig Gemma azon töprengett, vajon nem kellene-e elmondania neki a cég felvásárlásáról szóló pletykákat. De aztán úgy döntött, hogy mégsem szól. Minél kevesebbet tud a férfi az ő anyagi helyzetéről, annál jobb.

– Elég legyen annyi, hogy a napom nem a legjobban alakul, és a te jelenléted csak ront a helyzeten. – Az iroda előtt felbukkant Richard, és kérdőn emelt a magasba egy csésze kávét. Gemma hálásan intett neki, hogy lépjen be.

Amikor kinyílt az ajtó, Marcus jeges tekintettel pillantott hátra.

– Megtenné, hogy odakint vár? – vetette oda Richardnak, aki közben már be is lépett az irodába. – Magánjellegű beszélgetést folytatunk éppen.

– Ó, természetesen – felelte Richard, és Gemma legnagyobb megütközésére azonnal távozott, majd becsukta maga mögött az ajtót.

– Hogy merészeltél így beszélni vele? – támadt azonnal Marcusnak. – Szerkesztőként a saját részlegét vezeti a cégnél, nem pedig a te lakájaid egyike.

– Nem érdekel, ki ő. Tud várni – vágott vissza ingerülten Marcus. A nő dühösen meredt rá. – Azt hiszed, hogy egyedül is boldogulsz, Gemma, de ez egy meglehetősen naiv elképzelés. Hihetetlenül nehéz a gyermekét egyedül nevelő szülőnek lenni.

– Nekem mondod? Kettőnk közül te vagy az, akinek fogalma sincs arról, hogy ez mennyire igaz. Ráadásul nem hagyod, hogy végezzem a munkámat, pedig abból tudom etetni a gyermekemet.

A férfinak összeszűkült a szeme.

– Annyira átkozottul függetlennek hiszed magad, pedig a támogatásom nélkül nem mennél semmire.

– Nincs szükségem a támogatásodra. Soha nem is volt, és ez a jövőben sem fog megváltozni.

– Á, valóban? – A férfi lassan felállt. – Nagy szavak, Gemma. Remélhetőleg nem fogod megbánni egy nap. Mert a jelenlegi életmódod nem tűnik garantáltnak ebben a pillanatban.

– Mire célzol ezzel?

– Nos, először is: a házat, amelyben laksz, el akarják adni – kezdte Marcus magabiztosan.

– Ezt honnan tudod? – Gemma fejében lassacskán kezdett felszállni a köd. Nyilvánvaló, hogy az anyja ma reggel felhívta a férfit, és segítséget kért tőle. Értetlenül csóválta a fejét. – Fogalmam sincs, mit mesélt neked az anyám, de…

– Az anyukád nem mondott semmit.

– Akkor mégis honnan tudsz az eladásról? Hiszen még hivatalosan nem is dobták piacra.

A férfi hanyagul az előtte álló szék karfájának dőlt, és végigmérte a nőt.

– Ugyan már, Gemma! Ugye nem gondoltad komolyan, hogy ilyen olcsón bárki is bérbe adna egy ekkora házat?

– Csak nem azt akarod mondani, hogy kifizetted a bérleti díj egy részét? – A nő fejében egymást kergették a gondolatok.

– Lemondtam a bérleti díj egy részéről – helyesbített Marcus. – A ház az enyém. A kezdetektől világos volt a számomra, hogy nem akarod elfogadni a segítségemet. Én azonban még nálad is elszántabb voltam, hogy valamilyen úton-módon mégis támogassalak.

– Ehhez nem volt jogod! – kiáltott fel a nő. Az arca elfehéredett. – Hogyan avatkozhattál be így az életembe?

– Nem érted, hanem a fiamért tettem – védekezett a férfi.

– Most pedig az utcára teszel bennünket, csak hogy valóra válthasd a tervedet – mondta Gemma metsző hangon. – És még

csodálkozol, hogy nem akarom, hogy a jövőben bármi közünk legyen egymáshoz.

– Nem teszlek benneteket az utcára. Addig maradhattok, ameddig csak akartok. Ez mindössze egy figyelmeztetés volt. Gemma, egyszer már közöltem veled, méghozzá baráti hangnemben, de hadd ismételjem meg a rend kedvéért: nem engedem, hogy továbbra is kizárj Liam életéből.

– Nos, akkor most következzen az én figyelmeztetésem – támadt a férfinak Gemma. – Akkor sem akarnék tovább abban a lakásban élni, ha az lenne az utolsó, amely még áll egész Londonban. Liam és én a hónap végéig kiköltözünk.

– Liam csak akkor hagyhatja el azt a házat, ha hozzám költözik Olaszországba – jelentette ki Marcus hűvösen.

– Csak a testemen keresztül!

Marcus egy ragadozó kecsességével kerülte meg az íróasztalt, és a nő előtt megállt. Aztán kinyújtotta a kezét, és megérintette Gemma arcát. A feszült hangulat ellenére ez egy meglepően gyengéd gesztus volt, amelybe ő titkon beleremegett.

Marcus tekintete nagyon is egyértelmű volt. Vágy és türelmetlenség különös keverékével nézett rá.

Gemma képtelen volt elszakítani róla a tekintetét. Bénultan és lélegzet-visszafojtva várta, mi lesz a férfi következő lépése.

– Nem akarok veszekedni veled, Gemma – mormolta Marcus. – Mindketten csak a legjobbat akarjuk Liamnek, és én kész vagyok kompromisszumokat kötni.

A nőnek végül sikerült hátrálnia egy lépést.

– Ez azt jelenti, hogy bármikor meglátogathatnálak benneteket Olaszországban? Nem, köszönöm! – tette még hozzá gúnyosan.

– Természetesen nem így lenne. Nekem sem tetszik, hogy csak néha-néha lehetek Liam apja – válaszolta a férfi megnyugtatóan.

– Akkor maradj Angliában! – Gemma javaslata inkább sürgető könyörgésnek hangzott.

– De muszáj elmennem.

– Nagyon különleges nőnek kell lennie, ha fontosabb neked, mint a saját fiad.

– Senki nem fontosabb számomra, mint a fiam – jelentette ki Marcus határozottan. – Csak abban reménykedem, hogy mindkettőt megkaphatom.

– Az ember sosem kaphat meg mindent, Marcus – felelte Gemma. – Még te sem.

– Ha elég elszánt vagyok, akkor többnyire el szoktam érni, amit akarok. – A férfi magabiztossága idegőrlő volt.

– Erre most tényleg nincs időm – sóhajtott Gemma. A szeme sarkából látta, hogy Henry Perkins őt figyeli. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy még több időt veszítsek. Ha még nem tűnt volna fel neked: ez a mai nap itt nálunk elég hektikus. A cégvezetés egy nagyon fontos megbeszélésre készül.

– Igen, tudom. – A férfi vetett egy pillantást az órájára. – Mennem is kell.

– Nem tartóztatlak!

A férfi sötét szeme felragyogott.

– Akkor holnap este fél nyolc körül érted megyek.

Gemma nem is válaszolt. Úgysem lett volna értelme vitatkozni Marcusszal. A legokosabb az volt, hogy meghagyja őt a győzelem hitében. Holnap majd egyszerűen felhívja a titkárnőjét, és lemondja a találkozót.

– Jó. – A férfi a hallgatását nyilván beleegyezésnek vette. – Viszlát később!

Gemma teljesen összeomlott. Habár semmiképpen sem akart behódolni a férfinak, úgy érezte, ereje végén jár. Mégis szilárdan elhatározta, hogy kemény marad. Ha Marcus el is hagyja az országot, ezt a fia nélkül kell megtennie.

– Apropó – fordult vissza a férfi hirtelen. – Még ha most át is veszlek benneteket, biztos lehetsz benne, hogy a pályázatodat a főszerkesztői posztra igazságosan és pártatlanul fogjuk elbírálni.

– Átvenni? – ismételte Gemma. – Mit értesz ez alatt?

Ám a férfi már el is hagyta az irodáját, és behúzta maga mögött az ajtót. Gemma zavartan és zaklatottan meredt maga elé.

Marcus majdnem összeütközött Richard Barryvel, aki még mindig Gemma irodája előtt téblábolt. Fiatalabb volt, mint ahogy Marcus hitte. Alapvetően még Gemmánál is fiatalabbnak látszott, úgy tűnt, a húszas évei közepén járhat. Szőke haja kusza volt, és a tekintetében aggodalom bujkált.

Ez volt tehát a férfi, aki állandóan felbukkant Gemmánál, és apaszerepben próbált tetszelegni Liam előtt? Marcus első látásra ellenszenvesnek találta. Ráadásul úgy vélte, hogy Richard nem is Gemma esete. Eltekintve fekete öltönyétől, úgy nézett ki, mintha valamelyik népszerű fiúzenekar egyik előadója lenne.

– Maga Marcus Rossini, Liam apja, ugye? – kérdezte Richard, és kezet nyújtott neki. – Én Richard Barry vagyok.

Marcus ízlése szerint a másik férfi kézfogása túl erőtlen volt.

– A melléklet felelőse. Igen, tudom, ki maga.

– Már én is sokat hallottam magáról – felelte Richard vigyorogva. – Liam folyton csak magáról beszél. – Amikor Marcus nem válaszolt, Richard derűsen tovább fecsegett: – Nagyszerű gyerek. Nagyon szeretem.

– Az biztos, hogy remek srác – felelte Marcus összeszorított fogakkal. – Most már bemehet Gemmához. Egyelőre befejeztük a beszélgetésünket.

– Köszönöm. – Richard mosolyogva fordult el tőle. – Még találkozunk!

– Arra mérget vehet – mormolta Marcus nyomatékosan.

3. FEJEZET

– Mi folyik itt? – dörmögte Richard, és közben figyelte, ahogy Marcust sorban köszöntik a cégvezetés képviselői, útban a konferenciaterem felé.

– Azt hiszem, ma kiderül, mennyi igazság volt az elmúlt hetekben hallott pletykákban az átvételünkkel kapcsolatban – felelte Gemma bizonytalan hangon. Még mindig nem tért magához a korábbi megdöbbenéstől.

Nem csoda, hogy Henry Perkins olyan idegesnek tűnik, gondolta magában. Ha a *Rossini House* tényleg a megvásárlásuk mellett döntött, esélyük sem volt ennek a megakadályozására.

– De miért érdekelné éppen a *Modern Times* a *Rossini House*-t? – töprengett Gemma. – Nem tartozunk a nagyobb magazinok közé. – Amilyen gyorsan a kérdés felmerült benne, olyan gyorsan találta meg rá a választ. Eszébe jutottak Marcus szavai, miszerint mindig eléri, amit akar. És most Liam kell neki!

A férfi tulajdonában áll a ház, ahol élnek. Az övé lett a cég, ahol Gemma dolgozik. Lépésről lépésre elérte, hogy a nő mindenben tőle függjön, hogy végül az övé lehessen Liam.

– Ne nézz olyan kétségbeesetten! Marcus egész rendes fickónak tűnik.

– A látszat csal – mormolta Gemma.

– Gondolom, így már semmi sem áll az előléptetésed útjában – jegyezte meg Richard komoly hangon. – Rossini nagyon jól tudja, hogy a te képességeiddel még túl jó is vagy erre a munkára. Még az is lehet, hogy sokkal jobb pozíciót ajánl fel valamelyik másik kiadójánál.

– Richard, hagyj fel az álmodozással! – csattant fel Gemma türelmetlenül. – Én inkább azt hiszem, hogy lemondhatok az előléptetésemről.

– Miből gondolod?

– Mert ismerem Marcust. Neki alapvetően csak Liam számít. És ha nem engedem át neki a fiamat, akkor nekem befellegzett itt.

– Ugyan már, Gemma! Szerintem túldramatizálod a helyzetet. Hiszen Marcus nem valami maffiózó. Ő egy tehetős, sikeres üzletember, aki nem engedheti, hogy csorbát szenvedjen a jó híre. Éppen ezért hihetetlennek tartom, hogy csak azért felvásárolna egy céget, hogy megszerezze a fiát. Itt jelentős üzleti ügyekről van szó.

– Ez a kiadó kis hal csupán Marcus Rossini számára – ellenkezett Gemma.

– Még ha igazad is van, ez a lépés semmit nem hoz a számára. Azonkívül, hogy próbál a kedvedben járni, vagy esetleg könyörgőre fogja a dolgot, nem tehet semmit a fia megszerzéséért.

– Biztos vagy ebben? – Gemma azt kívánta, bárcsak Richardnak igaza lenne.

– Kicsim, még ha ő lenne a leggazdagabb ember a világon, akkor is minden bíró az anya pártjára állna. Ezzel neki is tisztában kell lennie.

Gemma lassan megnyugodott kissé.

– Valószínűleg igazad van. Hiszen nem vagyok rossz anya, ugye?

Richard mosolyogva ült le az íróasztala szélére.

– Csodás anya vagy, és Liam mindennél jobban szeret. – A férfi szeretetteljesen megsimogatta a nő arcát. A gesztus ugyan megvigasztalta Gemmát, mégsem keltett benne olyan belső nyugtalanságot, mint Marcus legkisebb érintése. A szíve nem kezdett gyorsabban verni, és nem érzett késztetést arra, hogy Richard karjába vesse magát. Azonban a tény, hogy Marcus iránt még mindig így érez, hatalmas pánikot keltett a lelkében.

– Miért nem vacsorázunk együtt holnap este? – kérdezte Richard.

– Mert Marcusszal találkozom, hogy megtervezzük a jövőnket – felelte Gemma színtelen hangon.

– Jó, akkor menjünk szombaton! Először eszünk valamit, aztán beülünk a moziba. Mit szólsz?

– Nagyszerűen hangzik – sóhajtotta a nő, és azon töprengett, mit is mondott éppen. Kertelés nélkül közölte Richarddal, hogy Marcusszal vacsorázik.

Úgy tűnik, mostanában a tudatalattim hozza meg a döntéseket helyettem, gondolta elkeseredetten.

– Azt hiszem, jobb, ha most visszamegyek az íróasztalomhoz, és úgy teszek, mint aki nagyon elfoglalt. Hiszen itt van az új főnökünk – mondta Richard nevetve. – És ne aggodalmaskodj annyit, Gemma!

Könnyű azt mondani, nyögött fel némán a nő. Marcus tényleg mindig megkapja, amit akar. Pont ahogy Freddie réges-rég megjósolta neki…

Freddie nagyon tisztelte a bátyját. Már jóval azelőtt, hogy Gemma megismerhette volna Marcust, Freddie szinte mindent elmondott neki róla. Ám amikor ma a nő Francis Rossinire gondolt, akit csak a barátai és a családja nevezett Freddie-nek, tompa fájdalmat érzett.

Ők ketten az oxfordi egyetemen találkoztak, és azonnal össze is barátkoztak. Freddie-t nem lehetett nem szeretni, annyira teli volt lelkesedéssel és életörömmel. Bárhol bukkant is fel, hamarosan köré gyűltek az emberek, és mindenki nagyszerűen szórakozott, sokat nevetett a társaságában. Piros sportkocsijával, sötét, olaszos jóképűségével hamarosan ismertté vált egész Oxfordban. Perzselő lángként vonzotta a nőket, akik mint egy rajnyi pillangó, mindig ott tülekedtek a nyomában.

Francis Rossini bármelyik nőt megkaphatta volna, de ő Gemmát akarta. És itt kezdődtek a problémák. Mert bár Gemma nagyon kedvelte Freddie-t, nem volt szerelmes belé. Alighogy a férfi megcsókolta, Gemma számára azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy

számára nem ő az igazi. És nagyon tapintatos módon ezt meg is próbálta a fiú tudtára adni.

– Barátként nagyon szeretlek – magyarázta neki. – De kettőnk között egyszerűen nem olyan a kémia, hogy több is lehetne a dologból.

– Érzelmek tűzijátékára vágysz? – kérdezte Freddie megingathatatlanul. – Feküdj le velem, és életed legelsöprőbb tűzijátékával ajándékozlak meg.

– Szó sem lehet róla, Freddie! – utasította el Gemma szigorúan, és nagy nehezen magába fojtotta a mosolyát. – Mi ketten csak barátok vagyunk.

Freddie-nek ez nem számított. Továbbra is virágokkal és ajándékokkal árasztotta el, és nem sokkal az egyetemi záróvizsgák előtt megkérte Gemma kezét. A lányt villámcsapásként érte az ajánlat. Soha nem hitte volna, hogy Freddie számára ennyire komoly ez az egész. Hiszen nagy nőcsábász hírében állt, még ha ezt elsősorban délies kinézetének köszönhette is.

A férfi fegyelmezetten fogadta az elutasítást, és továbbra is barátok maradtak. De ezek után Gemma mindig nagyon vigyázott arra, hogy megtartsa a három lépés távolságot. A szerencsétlen házassági ajánlat után kettesben sohasem, mindig csak barátok társaságában találkoztak.

Miután végzett az egyetemen, Gemma csak nehezen talált magának megfelelő állást. Minden interjún ugyanazt mondták neki: a végzettsége alapján tökéletesen megfelelne, de ők olyasvalakit keresnek, akinek több a tapasztalata.

– Hogyan szerezzek tapasztalatot, ha senki nem ad állást? – panaszkodott a tizennegyedik interjú után. – Lehet, hogy én lennék a legalkalmasabb az állás betöltésére, de sosem fogják megtudni, ha nem alkalmaznak.

– Mi egy kis kiadó vagyunk, Miss Hampton – tárta szét a karját a szerkesztő. – Feltétlenül olyasvalakire van szükségünk, aki sok

tapasztalattal rendelkezik. De lenne egy másik pozíció, amelyik jó lehet magának. Egy fiatal kollégát keresünk…

– Elfogadom az ajánlatot – vágott a szavába Gemma.

– De még nem is tudja, miről van szó.

– Nem tesz semmit. Úgysem sokáig fogom betölteni azt az állást, ha rájönnek, milyen teljesítményre vagyok képes.

Elszántsága megnevettette a szerkesztőt.

– Szeretem a stílusát, Miss Hampton! Isten hozta a *Morning Sentinel*nél!

A munka annál is szörnyűbb volt, mint amilyennek Gemma eredetileg hitte. A fizetés és a munkaidő rettenetes volt. Ráadásul alig kellett mást csinálnia, mint kávét főzni és fénymásolni. Ennek ellenére türelmesen várta, hogy lehetőséget kapjon a benne rejlő képességek megmutatására.

És ez a lehetőség a vártnál sokkal hamarabb hullott az ölébe. A lap azt tervezte, hogy megjelentet egy interjút Marcus Rossinivel, azonban a Rossini-birodalom feje úgy őrizte a magánéletét, mint a szeme világát, és sosem adott interjút senkinek. Gemma úgy döntött, hogy üstökön ragadja a szerencséjét, és Freddie-hez fordult segítségért.

– Mit ér neked, ha a kapcsolataimat felhasználva elintézem neked ezt az interjút? – kérdezte a férfi huncut mosollyal.

– Meghívlak vacsorázni a Ritzbe.

– Mi lenne, ha eljönnél velem idén nyáron a húgom esküvőjére? Még nincs kísérőm.

– Freddie, van neked bőven jelölted erre a feladatra.

– De én téged akarlak.

Gemma megütközve meredt rá. Attól tartott, hogy a férfi még mindig reménykedik vele kapcsolatban.

Ám Freddie tiltakozva emelte fel a kezét.

– Hé, csak barátként lennél velem. Az apám házában olyan sok a vendégszoba, hogy egy egész focicsapatot is nyugodtan el lehetne

szállásolni benne. És a családom olyan szívesen megismerne. Kedvelni fogod őket, és azonnal beleszeretsz majd Rómába is.

– Rómába? Az esküvő Rómában lesz? – kiáltott fel Gemma elképedten. – Soha nem tudnálak elkísérni oda, Freddie. Túl messze van.

A férfi hangosan felnevetett.

– Repülővel mindössze pár óra.

– Az emberek azt fogják hinni, hogy a barátnőd vagyok.

– Nos, az is vagy, persze plátói alapon. Szeretnéd a bátyámmal azt az interjút, vagy sem?

– Ez zsarolás, Francis Rossini! – dorgálta meg szigorúan a lány.

– Ilyen az élet, Gemma Hampton – felelte a férfi ellenállhatatlan vigyorral.

Így aztán Gemma, annak ellenére, hogy egy belső hang óva intette, beleegyezett a római útba Freddie-vel. Sóvárgott a szakmai sikerek után, és a tervezett interjú meghozhatta a számára a remélt áttörést. De arra az egész életét átható változásra, amit hozott, semmi sem készíthette fel.

Gemma még ma is emlékezett a Marcusszal való első találkozás minden egyes pillanatára. A férfi irodája inkább hasonlított luxuslakásra, mint munkahelyre. Egy óriási Chesterfield ülőgarnitúra foglalta el a szoba egyik végét, és a hatalmas panorámaablakokból gyönyörű kilátás nyílt a Green Parkra.

Marcus azonnal felállt masszív székéből, amint Gemma belépett az irodába. Amikor a tekintetük találkozott, a nőnek olyan érzése támadt, mintha Marcus megérintette volna.

– Jó napot, Mr. Rossini! – Az üdvözlés merevre és formálisra sikeredett. Gemma szörnyen ideges lett a férfi jelenlétében. – Köszönöm, hogy fogadott.

Meleg kézfogásától forró borzongás fogta el a nőt. Olyan érzése támadt, mintha Marcus a szükségesnél egy pillanattal tovább tartotta volna a kezében a kezét.

Gemmának később is sokszor eszébe jutott ez az első találkozás. Volt benne valami álomszerű és varázslatos. A férfi az első pillanattól kezdve elbűvölte őt, pedig nagyon is távolságtartóan viszonozta a köszönését.

– Örülök a találkozásnak, Miss Hampton. – Öccséhez hasonlóan Marcusnak is csak egészen enyhe volt az olasz akcentusa.

– Kérem, szólítson Gemmának!

A férfi mosolya lélegzetelállító volt.

– De csak akkor, ha maga Marcusnak szólít engem. – Hívogatóan intett az egyik szék felé. – Úgy tűnik, igen mély benyomást tett az öcsémre.

– Én nem használnék ilyen nagy szavakat – felelte Gemma szerényen. – Egyszerűen csak jó barátok vagyunk.

– Csak barátok?

Már ez az ártalmatlan kérdés megkongatta a lány fejében a vészharangot.

– Igen, csak barátok. – Elhatározta, hogy személyesről szakmai síkra tereli ezt a beszélgetést. – Van valami kifogása az ellen, hogy felvegyem a beszélgetésünket?

– Csak nyugodtan.

Miközben Gemma előkészítette a diktafont, Marcus pár pillanatra eltűnt a szomszédos szobában, hogy váltson néhány szót a titkárnőjével.

– Bocsásson meg, kérem! – mondta, amikor visszatért. – Most már elkezdhet kérdésekkel bombázni.

A férfi olyan kitartóan bámulta, hogy Gemma azt kívánta, bárcsak valami izgatóbbat vett volna fel az egyszerű, kék kosztümjénél. Bosszankodott, amiért nem valami érdekesebbet talált ki erre a fontos napra. Valami különös oknál fogva tetszeni szeretett volna Marcusnak.

Bizonytalanul megköszörülte a torkát néhányszor, mielőtt belefogott volna a mondandójába.

– Tehát, Marcus, kezdésként szeretnék egy kicsivel többet megtudni a vállalkozása családi hátteréről.

– Ne fogja vissza magát! – A férfi olyan fesztelenül dőlt hátra bőr karosszékében, mint aki éppen egy jó filmet készül megnézni. A szeme csillogása elárulta, hogy nagyszerűen szórakozik.

Az élet néha annyira igazságtalan, gondolta Gemma. Nem elég, hogy szörnyen ideges vagyok az interjú miatt, ráadásul itt ül velem szemben álmaim férfija, és alig vagyok képes értelmesen gondolkodni. Marcus mellett Freddie olyan fiatalnak és éretlennek tűnik, holott éppen annyi idős, mint én.

Marcus harminchárom éves volt, és markáns külseje mellett erős, megfontolt kisugárzásával mindenkit önkéntelenül is a bűvkörébe vont.

– Felteszem, az édesapja alapította a vállalatot. – Gemma nagy erőfeszítéssel tudta csak rávenni magát, hogy a kérdéseire összpontosítson.

– Így van. Én hat évvel ezelőtt vettem át tőle az irányítást, amikor az édesanyám meghalt, és az apám ezáltal elveszítette érdeklődését az üzleti ügyek iránt.

– Jól tudom, hogy az édesanyja angol volt?

– Igen, Surreyből származott. Úgy tűnik, Freddie alaposan és részletesen felkészítette.

– Nos, pár dolgot megosztott velem. Maga még meglehetősen fiatal volt, amikor a nyakába vette ezt az aránytalanul nagy felelősséget. Hogyan bírta a nyomást, ami a pozíciójával jár? – folytatta a lány.

– A nyomás engem csak ösztönöz – felelte a férfi nevetve. – Imádom a kihívásokat.

Ekkor megcsörrent a telefon, és Gemmának meg kellett várnia, amíg interjúalanya befejezi a beszélgetést.

Azonban alighogy újrakezdték a beszélgetésüket, ismét csörögni kezdett a telefon. És miután harmadszorra és negyedszerre is félbeszakították őket, Gemma végül teljesen elveszítette a fonalat.

– Nem tudná megkérni a titkárnőjét, hogy ne kapcsolja be a hívásait egy ideig? – kérdezte megszeppenve.

A férfi közönyösen nézett rá.

– Ahogy azt már Freddie-nek is elmondtam, én elfoglalt ember vagyok.

Gemma váratlanul úgy döntött, hogy próbára teszi a szerencséjét.

– Talán nem ez a legmegfelelőbb pillanat erre a beszélgetésre. Folytathatnánk kevésbé zaklatott körülmények között, nem gondolja? Mit szólna egy vacsorához ma este?

A férfi először rejtélyes tekintettel nézett rá, majd hirtelen megértés, sőt már-már pimasz fény villant a szemében. A másodperc töredékéig úgy tűnt, hogy elutasítja a meghívást, és közli vele, hogy bele kell törődnie a megszakításokba, vagy felejtse el a vele folytatandó interjút. De aztán hirtelen mégis beleegyezett.

– Jó, akkor vacsorázzunk együtt ma este! De csak egy feltétellel.

– Igen? – A lány hangja elfogódottan csengett, alig volt több rekedt suttogásnál. Gyorsan igyekezett úrrá lenni az izgalmán.

– A diktafont otthon hagyja.

– Semmi gond. De nem vagyok túl jó a gyorsírásban, ezt muszáj előrebocsátanom – mosolyodott el Gemma megkönnyebbülten.

– Megígérem, hogy majd lassan haladunk – ígérte meg Marcus egy kacsintás kíséretében. – Jöjjön el hozzám ma este fél nyolcra!

Amikor Gemma később azon fáradozott, hogy a ruhásszekrényét feltúrva kiválassza az estéhez illő ruhadarabokat, folyton azon töprengett, vajon nem csak képzelte-e a kétértelműséget a férfi tekintetében. Semmiképpen sem akart rossz benyomást kelteni. Végül a lakótársától kért kölcsön egy szürke selyemruhát, amely egyszerre volt érzéki és elegáns.

Amikor már a taxiban ült és Marcus háza felé tartott, Gemmát ismét elfogta az idegesség. Tulajdonképpen ő teljes egészében az interjúra akart koncentrálni, ám Marcus egyszerűen túl mély benyomást tett rá a férfiasságával és a vonzerejével ahhoz, hogy meg tudja őrizni a profi hozzáállását.

A házvezetőnő nyitott neki ajtót, és egy régiségekkel berendezett szalonba vezette.

– Mr. Rossini azonnal itt lesz – jelentette be az idős hölgy, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Gemmának csak öt percet kellett várnia, de számára az is egy örökkévalóságnak tűnt. Gondolataiba mélyedve tanulmányozta a tálalón álló fényképeket, amikor Marcus belépett a szobába.

– Jó estét, Gemma!

– Jó estét!

– Elragadóan néz ki.

– Köszönöm.

Gemma magában némán köszönetet mondott Jane-nek a selyemruháért, mert a saját ruhatárában soha nem talált volna olyan öltözéket, amely illett volna egy ilyen estéhez.

A férfi odament hozzá, és Gemma legnagyobb meglepetésére az arca mindkét oldalát megcsókolta, ahogy az a mediterrán országokban szokás. Az arcvize illata teljesen elkábította a lányt.

– Észrevettem, hogy a képeimet csodálta – jegyezte meg Marcus mosolyogva.

– Valóban. – Gemma kapva kapott az alkalmon, hogy valami elterelje a figyelmét a férfiról. – Ők itt a testvérei?

– Igen. Az ott Freddie. Ez pedig Leonardo, mellette meg Bruno, Nicholas, és ez itt én vagyok.

Már kamaszként is lehengerlően jóképű volt, futott át Gemma fején a gondolat.

– Ők itt a lánytestvérei? – Óvatosan vette a kezébe az egyik képet, amelyen két fiatal, sötét hajú szépség volt látható.

– Nem, csak egy lánytestvérem van. – A férfi a bal oldali nőre mutatott a képen. – Ő Helene. Pár hónap múlva férjhez megy.

Gemmának azonnal eszébe jutott az ígérete, hogy Freddie-vel együtt részt vesz az esküvőn.

– És ki az a lány mellette? – Lesújtva gondolt bele, vajon mit szólna Freddie, ha megtudná, mennyire vonzódik a bátyjához.

– Ő Sophia Albani. A család jó barátja. Az apáink üzletfelek voltak, egykor közösen alapították a vállalatot.

– Valóban? Nem is tudtam, hogy a *Rossini House* egy társulás nyomán keletkezett. – Ez valóban olyan újdonság volt, amit nagyszerűen fel tud majd használni a cikkéhez.

– Filippo apám legjobb barátja volt, nagyon hosszú időn keresztül számtalan sikeres üzletben működtek együtt. Csak a hetvenes évek végén váltak el egymástól, amikor apám kifizette Albanit.

– Ez az elválás a barátság végét is jelentette?

Marcus elmosolyodott.

– Maga vérbeli újságíró, igaz?

– Ezért vagyok itt – felelte Gemma kedvesen.

– Igen. – A férfi kinyújtotta felé a kezét, és finoman megsimogatta a lány arcát. – De remélem, nem ez az egyetlen ok.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó.

– A vacsora tálalva, Mr. Rossini – jelentette be a házvezetőnő. Vidám hangja eloszlatta a Marcus és Gemma között kialakult feszültséget.

Lehet, hogy megint csak képzelődtem, gondolta magában a lány evés közben. Talán a férfi nem is próbált kikezdeni velem. Különben most nem viselkedne ennyire gálánsan, ugyanakkor kifogástalan udvariassággal.

Valahogy sikerült neki egymás után feltennie a kérdéseit vacsora közben. Marcus nyíltan beszélt neki a családja és az Albanik üzleti kapcsolatában bekövetkezett törésről, és Gemma égett a vágytól, hogy mielőbb megírhassa a cikkét. Ez a történet nagy üzletekről és egy nagy barátságról fog szólni. Ráadásul a boldog végkifejlet is garantált, hiszen a két idős úr még mindig nagyon jó barátságban állt egymással. Filippo politikusi pályára lépett, és időközben az olasz parlament közismert tagjává vált.

– Vége az interjúnak? – kérdezte Marcus hirtelen, miközben előrehajolt, hogy ismét teletöltse a lány borospoharát.

– Majdnem – nyugtatta meg Gemma a férfit. – Már csak önről szeretnék néhány dolgot hallani. Előfordulhat, hogy hamarosan megszólalnak az esküvői harangok?

– Az egyetlen esküvő a közeljövőben Helenéé lesz. És mi a helyzet magával? Ápol szorosabb kapcsolatot valakivel?

Ez a kérdés teljesen váratlanul érte Gemmát.

– Nem, igazából nem.

– Jó.

A férfi olyan elégedett képet vágott, hogy felingerelte vele a lányt, de a pillanat nem volt alkalmas rá, hogy ezt szóvá is tegye. Először ki kellett várnia, hogy a házvezetőnő leszedje az asztalt.

– Menjünk át a szomszédos helyiségbe! Ott sokkal kellemesebb, és nyugodtan kifaggathatom, egyfajta ellenszolgáltatásként – javasolta Marcus, és hátratolta a székét.

– Nem sok mindent tudok mesélni.

– Ezt nem hiszem – vágta rá a férfi, és átvezette a szalonba, ahol korábban várt rá. Gemma itt leült az egyik fotelbe, mialatt Marcus tett még pár darab fát a tűzre.

– Bizonyára nagyszerű lehetett egy ilyen nagy családban felnőni – vette fel Gemma ismét a beszélgetés fonalát. A szalonban időközben olyan meghitté vált a légkör, hogy meglehetősen nehezére esett összpontosítani.

Marcus Rossini nem a te súlycsoportod, figyelmeztette magát csendesen. Körülbelül tíz évvel idősebb, mint te, kulturált és nagyvilági, ráadásul valószínűleg hozzád hasonló nőket eszik reggelire.

A férfi bólintott.

– A családom tagjai nagyon közel állnak egymáshoz. Mindannyian ugyanazon a területen dolgozunk, Freddie kivételével természetesen – tette hozzá nevetve. – Ő mindig is meglehetősen önfejű volt. És amióta közülünk egyedüliként Londonban él, szinte alig látom. Pedig ideje lenne valami értelmes munkát keresnie magának, de rám persze nem hallgat.

Nem lehetett nem észrevenni, hogy Marcus felelősnek érzi magát az öccséért.

– És önnek vannak testvérei? – érdeklődött a férfi.

Gemma megrázta a fejét.

– Nincsenek. Az apám meghalt, amikor nyolcéves lettem. Azután csak én maradtam, meg az édesanyám.

– Magányos volt?

– Néha – vallotta be a lány. – Az anyám sok áldozatot hozott, hiszen egyedül kellett felnevelnie. Néha bizonyára nehéz lehetett neki, hogy nem állt mögötte egy család. Még emlékszem, hogy gyakran aggódtam érte, amiért olyan rengeteget dolgozott, és mindig elcsigázottan nézett ki. – Egy pillanatra elhallgatott és a távolba révedt a tekintete. – Fogalmam sincs, miért mesélem el mindezt magának. Itt nekem kellene feltennem a kérdéseket, és nem fordítva.

– Azt reméltem, hogy vége az interjúnak. Eltekintve természetesen a személyemre vonatkozó kérdésektől – tette hozzá Marcus somolyogva.

– Tényleg, térjünk csak vissza ismét önre! – helyeselt Gemma megjátszott komolysággal. A lelke mélyén tudta, nem képes ellenállni a lehetőségnek, hogy flörtöljön Marcusszal. Ahhoz a férfi egyszerűen túl vonzó volt. – Freddie beszámolt arról a számtalan nőről, akiknek maga törte össze a szívét.

– Francisnek jobban oda kellene figyelnie arra, miket mond a sajtó képviselőinek – felelte a férfi vidáman.

– Ne aggódjon! A dolog köztünk marad. Különben sincs nálam a diktafonom.

Marcus nem felelt, helyette csak némán meredt rá, míg Gemma végül elveszítette az önuralmát. Sietősen kiürítette a poharát, majd felállt.

– Nos, azt hiszem, ideje indulnom – búcsúzott jókedvűen. – Köszönöm a beszélgetést és a vacsorát is.

– Szívesen. – Marcus is felállt.

– Majd hívok magamnak egy taxit.

– Ha gondolja… – Amikor a férfi lassan közelebb lépett hozzá, Gemma érezte, hogy testének minden izma megfeszül.

Mintha lassított felvételen tenné, Marcus óvatosan kinyújtotta felé a kezét, és egyik ujjával gyengéden megérintette a lány állát. Ezután habozás nélkül szájon csókolta, és ettől a csóktól ő azonnal teljesen védtelennek érezte magát.

– Egész este erre vágytam – mormolta a férfi.

– Én is – ismerte be Gemma elfúló hangon.

Akkor Marcus ismét megcsókolta, és ő ezúttal teljes odaadással viszonozta a csókját. A szobában csak a kandallóban lobogó tűz ropogását lehetett hallani, de ez a hang ugyanúgy lehetett volna annak a tűznek a lángja is, amelyet a férfi gyújtott Gemma lelkében.

Érezte, amint Marcus végigsimít a mellbimbóján a selyemruhája vékony anyagán keresztül, és teste azonnal reagált a becézésre. A kis csúcsok megkeményedtek. A férfi csókja egyre mélyebb és szenvedélyesebb lett.

– Azóta készültem erre, amióta ma délután megjelentél az irodámban. – Marcus felhúzta a lány ruháját, félretolta a melltartó anyagát, és meleg tenyerébe fogta a nő egyik mellét. Erős kezének érintésétől Gemma teljesen elveszítette a fejét. Olyan közel volt a férfihoz, hogy világosan érezte az izgatottságát. És amikor Marcus simogatni kezdte a mellbimbóját, azt kívánta, bárcsak megszabadulhatna a ruhájától, hogy igazán közel kerülhessen hozzá.

– Olyan gyönyörű vagy! – A férfi megcsókolta a nyakát és az arcát, mielőtt ismét a száját vette volna birtokba. De aztán hirtelen eltolta magától.

– Miért csinálod ezt? Kérlek, ne hagyd abba! – Gemma hangja alig volt több suttogásnál, és Marcus elmosolyodott.

– Menjünk fel! – Kézen fogta a nőt, és az ajtóhoz vezette. Gemma készségesen követte fel a lépcsőn. Közben azonban olyan hevesen dobogott a szíve, hogy attól tartott, a férfi is meghallja.

Marcus egy elegáns hálószobába vezette, amelyben hatalmas, mennyezetes ágy állt, oszlopain hófehér függönyökkel. Itt is egy

kandalló szolgáltatta a meleget, barátságos tűz lobogott benne. Az ablakból egy folyóra nyílt kilátás, amelynek nagy része hatalmas fák mögött rejtőzött, és csak néhol ragyogott elő a lombok között. Havazott, és ez a télies nyugalom éles ellentétben állt azzal a forró szenvedéllyel, amitől Gemma lángolt.

Hirtelen észrevette az üveg pezsgőt, amely egy jegesvödörben az ágy mellett állt, mellette két hosszú nyakú pohárral.

– Szóval abból indultál ki, hogy maradni fogok? – kérdezte kissé ingerülten a férfit.

– Inkább reménykedtem benne – felelte Marcus sokatmondó kacsintás kíséretében.

Kissé arrogáns magabiztossága először elbizonytalanította, majd feldühítette Gemmát. Úgy tűnt, a férfi hozzá van szokva, hogy könnyen megkapja a nőket. Vagy lehet, hogy csak őt tekintette ennyire könnyű prédának?

Ez a gondolat mindennél jobban felzaklatta a lányt, mert alapvetően minden volt, csak könnyen kapható nem. Már sok barátja volt, és mindegyik megpróbálta ágyba vinni – hiába! Egyikükhöz sem vonzódott annyira, hogy ilyen messzire menjen. Nemegyszer már azon töprengett, hogy nincs-e valami baja a testi szerelemmel. Ám a csók, amelyet pár pillanattal korábban Marcusszal váltott, meggyőzte ennek az ellenkezőjéről.

Huszonhárom évesen még szűz volt, de ennek semmi köze nem volt a frigidséghez. Egyszerűen csak eddig még nem találkozott senkivel, aki képes lett volna lángra lobbantani benne a szenvedélyt. Sajnálatos módon a férfi, akinek végre sikerült felébresztenie őt Csipkerózsika-álmából, azt hitte róla, hogy könnyen kapható.

– Ne nézz már olyan mérgesen! – nevette el magát Marcus, és a kézfejével meg akarta simogatni a lány arcát, de Gemma kitért előle.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek. Elnézést, Marcus, de ez túl gyors nekem.

– Amikor ma délután megígértem, hogy lassan haladunk, inkább csak az interjúra gondoltam, nem pedig erre itt – mosolyodott el a férfi bocsánatkérően. – És be kell vallanom neked valamit.

– Á, igen? – A nő gyanakvóan figyelte, ahogy Marcus kibontja a pezsgőt és megtölt két poharat. – Mégis mit?

– Ma megkértem a titkárnőmet, hogy többször is szakítson félbe bennünket, mert fel akartam ajánlani, hogy vacsora mellett folytassuk.

– Te aztán rémesen beképzelt és rámenős vagy, Marcus Rossini!

– Meglehet, de helyettem mégis te vetetted fel a vacsora ötletét. – A férfi szélesen elvigyorodott, amikor Gemma bűntudatosan lehajtotta a fejét. – És szégyenszemre be kell vallanom, hogy nem nagy erényem a türelem. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy kibírjam a vacsorát, és még a kérdéseidre is válaszoljak. Hihetetlenül kívánatos nő vagy. És ha bűn valakit mindennél jobban kívánni ezen a világon, akkor jelentem, én minden vádpontban bűnös vagyok – suttogta Marcus, és közelebb lépett. – Egész este próbáltam elképzelni, milyen lenne megcsókolni téged. Milyen lenne, ha a karomban tarthatnálak…

Gemmának még soha életében nem volt része ilyesmiben. Miután számos férfi hiába próbálkozott, hogy áttörje tartózkodása gátját a csókjaival és az érintéseivel, Marcus pár sokatmondó pillantással és néhány keresetlen szóval könnyedén megoldotta a feladatot.

Gemma határozatlanul állt meg a szoba közepén. Nem tudta eldönteni, hogy menjen vagy maradjon.

– Gyere ide! – Habár a férfi kinyújtotta felé a kezét, szavai mégis inkább parancsként hangzottak.

– Nem fogok lefeküdni veled! Egyszerűen túl arrogáns vagy nekem – mondta komoly arccal, mégis elindult Marcus felé.

– Tökéletesen egyetértek. – A férfi lehúzta maga mellé az ágyra. – Nem is terveztem semmiféle alvást.

Jóllehet zavarta a férfi nagyképűsége, Gemma mégsem volt képes ellenállni a Marcusból áradó hihetetlen vonzerőnek.

– Mondd, hogy akarsz engem! – mormolta a férfi, és az ujja hegyével végigcirógatta a nő hátát. Aztán a tarkójára csúsztatta a kezét, és megcsókolta. – Mondd ki! – ismételte rekedten.

Gemma elakadó lélegzettel nézett fel rá.

– Tudod, hogy így van.

Tetszett neki az a magabiztosság, amellyel a férfi levetkőztette, miközben gyengéd beceneveket suttogott a fülébe. Úgy tűnt, Marcus Rossini nagyon jól tudja, hogyan kell egy nőt elcsábítani. Olyan erogén zónákat is megtalált, amelyekről eddig maga Gemma sem tudott. És egy csuklómozdulattal az egyébként hűvös és tartózkodó nőt egy akarat nélküli, érzéki teremtéssé változtatta, aki ebben a pillanatban bármit megtett volna érte.

Végül mindketten meztelenül feküdtek egymás karjában, és amikor a férfi beléhatolt, Gemma egy pillanatra fájdalmat érzett. Ez azonban, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is múlt, és ő átadta magát az újonnan felfedezett szenvedélynek.

De Marcus egy pillanatra elhúzódott tőle.

– Minden rendben?

A hangjában csengő aggodalom mélyen meghatotta Gemmát.

– Igen. – Egyik kezével a férfi selymes hajába túrt. – Ne hagyd abba! – Azzal remegő kézzel magához szorította.

Marcus lassan mozogni kezdett benne, a korábbinál sokkal óvatosabban. Közben szorosan magához ölelve tartotta, és gyengéd csókokkal borította az arcát és a nyakát. Csak amikor a nőnek akadozni kezdett a lélegzete, és egy vízbe fúló kétségbeesésével kapaszkodott a vállába, akkor lettek valamivel gyorsabbak a férfi mozdulatai.

Nem sokkal később izzadtan feküdtek egymás mellett az ágyon, és hirtelen mindketten elnevették magukat. Marcus lehajolt hozzá, és puszit nyomott az orrára.

– Hűha! – lehelte.

– Így is mondhatjuk. – Gemma hihetetlen elégedettséget érzett, és nagyon boldog volt.

A jelenlegi állapotában is felforrt a vére annak a bizonyos első együttlétnek a puszta gondolatától is.

Még ha az ezt követő hónapok során szenvedélyes viszonyt folytattunk is, az ennyi volt csupán, és nem több: egy viszony, gondolta Gemma dühösen. Marcus érzései irányomban nem voltak komolyak. Akkoriban sajnos csak áltattam magam.

A telefon csörgése hozta vissza a valóságba.

– Miss Hampton? – kérdezte egy hang a vonal túlsó oldalán.

– Igen – felelte automatikusan, miközben belelapozott az előtte heverő aktába.

– Mrs. Robertson vagyok az óvodából. Sajnos, meg kell kérnem, hogy jöjjön el Liamért. Nem érzi túl jól magát. Majdnem negyvenfokos láza van.

Gemma többé a fián kívül semmi másra nem tudott gondolni.

– Azonnal megyek! – felelte idegesen.

4. FEJEZET

A tárgyalásnak éppen vége lett, amikor Gemma kilépett az irodájából. A szeme sarkából megpillantotta a férfiak gyűrűjében álldogáló Marcust. Önfeledten beszélgettek, és egymás vállát csapkodták.

Henry Perkins megütközve meredt a nőre, amikor észrevette, hogy nála van a táskája.

– Hová készülsz? Ez nem alkalmas idő a távozásra. Éppen most akarok összehívni egy megbeszélést.

– Ne haragudj, Henry, de a fiam megbetegedett. El kell hoznom az óvodából.

Henry a homlokát ráncolta.

– Mi a baja? – szólalt meg mögötte Marcus.

– Nem tudom. Nagyon magas a láza. – Gemma anélkül, hogy további magyarázkodásra vesztegette volna az idejét, elsietett. Megnyomta a lift hívógombját, majd a recepcióshoz fordult. – Ma már nem jövök vissza, Clare. Kérlek, tedd a Rick Simmons-interjút Richard asztalára! Á, és kérlek, ne felejts el szólni Alinak a képekről, amelyekre szükségünk van. – Gemmának nehezére esett a feladataira összpontosítani, mert már Liam körül forgott minden gondolata. A magas láz rettenetesen megijesztette.

Végre kinyílt a lift ajtaja, de hirtelen Marcus is belépett mellette.

– Veled megyek – jelentette ki szilárdan. – Itt már amúgy is végeztem.

– Erre semmi szükség – tiltakozott a nő gyorsan. Marcus közelsége volt az utolsó, amire jelenleg vágyott. – Majd felhívlak a mobiltelefonodon, és elmondom, mi van vele. Valószínűleg csak egy ártalmatlan nyári influenza.

– Ha tényleg olyan ártalmatlan, akkor majd én vigyázok rá, te pedig vissza tudsz jönni az irodába. Hiszen már amúgy is stresszes nap állt előtted.

Gemma metszőn végigmérte.

– Hogy később rossz anyaként tüntethessen fel a családod ügyvédje a bíróságon?

– Ne beszélj ostobaságokat!

– Ostobaságokat? – meredt a férfira. – Marcus, ismerem a módszereidet.

– Á, tényleg? – A férfi jeges tekintettel viszonozta Gemma dühös pillantását. – Akkor tudnod kellene, hogy csak segíteni akartam.

– Csak magadhoz akarod ragadni az irányítást! – támadt neki a nő. – Jól tudom, mit tervezel. Ahogy azt is, miért vetted meg a *Modern Times*t.

– Mégis miért?

– Mert ezáltal hatalmad lett felettem és az életem felett. Így akarsz nyomást gyakorolni rám, hogy megszerezhesd tőlem Liamet. – Gemmának metszővé vált a hangja. – De ez nem fog sikerülni!

– Nem szívesen mondok ellent neked, de azért vettem meg a kiadót, mert jó befektetésnek tartom. Elsősorban ugyanis üzletember vagyok.

– Ha te mondod – gúnyolódott Gemma. – Egy szikrányit sem bízom benned, Marcus Rossini. És ilyen körülmények között inkább a saját szememmel akarok meggyőződni arról, hogyan érzi magát a fiam. – Hogy véget vessen a beszélgetésnek, kényszeredetten a férfira mosolygott. – Így hát jobb, ha most egyszerűen elmész, és békén hagysz engem.

De Marcus nem engedte lerázni magát.

– Már majdnem elfelejtettem, milyen temperamentumos is tudsz lenni – jegyezte meg vidáman. – Régen is nagyon élveztem az összecsapásainkat. Méltó ellenfél vagy.

A lift ajtaja kinyílt, így Gemmának nem volt ideje elmerülni az emlékeiben. Most csak egyvalami számított: hogy minél előbb Liam mellett lehessen. Kapkodva előkereste a kocsija slusszkulcsát.

– Mehetünk az én kocsimmal is – javasolta Marcus.

Gemma arca elkomorult.

– Azt hittem, világosan fejeztem ki magam. Egyedül megyek érte, Marcus. Nincs szükség ott mindkettőnkre. – Idegességében leejtette a kulcsát, és még mielőtt utána nyúlhatott volna, Marcus már fel is kapta.

– Köszönöm – mormolta a nő, és kinyújtotta érte a kezét, de a férfi egyetlen szó nélkül továbbment.

– Marcus! Azonnal add vissza a kulcsomat!

Anélkül hogy figyelemre méltatta volna, a férfi kinyitotta a kocsija ajtaját, és beszállt.

Gemma mérgesen feltépte az anyósülés felőli ajtót.

– Visszaadod végre a kulcsomat?

– Szállj be, ha akarsz! – A férfi zavartalanul beindította a motort, és amikor hátramenetbe kapcsolt, a nő sietve bepattant mellé.

– Ez nevetséges! – mérgelődött. – Mi a célod ezzel?

– Semmi különös – felelte Marcus a legnagyobb lelki nyugalommal. – Egyszerűen elkísérlek az óvodába.

Gemma hallgatott. Úgysem maradt más választása.

Ilyen mérhetetlen arroganciát! – dühöngött magában. Ez a férfi tényleg azt hiszi, hogy megkaphat mindent, amit csak a fejébe vesz. Na, de majd én bebizonyítom neki, mekkorát téved. Lehet, hogy a cégemet az ellenőrzése alá tudta vonni, de velem nem fog sikerrel járni.

Remélhetőleg Liam nincs nagyon rosszul, futott át az agyán a gondolat. Ma reggel elég levertnek látszott. Nem lett volna szabad óvodába küldeni…

– Már vasárnap feltűnt nekem, milyen sápadt Liam – jegyezte meg Marcus mellékesen, miközben rákanyarodott a főutcára.

– Valóban? – Gemma elfintorodott. – Érdekes, nem is említetted.

– Mert szokás szerint most sem találkoztunk, amikor hazavittem őt este – felelte a férfi szárazon. – De Joanne-nek megemlítettem. Ő úgy vélte, hogy egyszerűen csak túl fáradt lehet.

– Nem csoda. Mindig hagyod, hogy sokáig fennmaradjon, amikor nálad van. Bizonyára szeretnéd minél jobban kihasználni az időt, amit veled tölt a hétvégén, és a kelleténél jobban kifárasztod. Hiszen még csak négyéves.

– Nem fárasztom ki. Egyszerűen csak nagyon jól érezzük magunkat együtt – védekezett a férfi. – De te talán már a szó jelentésére sem emlékszel.

– Tessék? – csattant fel a nő. – Mire célzol ezzel?

– Állandóan csak dolgozol, nem? Tény, hogy karrierista vagy, Gemma. Mindig is az voltál.

– Hova akarsz kilyukadni?

– Csak szeretnélek emlékeztetni, hogy van egy négyéves fiad. Tisztában vagyok vele, milyen stresszes a munkád. Főleg most, hogy az előléptetésért dolgozol. Ekkora nyomás mellett bizonyára nem könnyű megfelelő figyelmet fordítani még Liamre is. Nem sok idődd maradhat játszani vele.

– Nagyon sokat szoktunk játszani, és nincs semmi probléma a kettőnk kapcsolatával – felelte Gemma. – Ha arra próbálsz rávezetni, hogy nélküle boldogabb lennék, felejtsd el! Az egész életem csak körülötte forog.

– Tudom én azt.

– És ha valahogy sikerült volna megfeledkezned róla: a szabadidő nagy részét a hétvégeken átengedem neked, miközben a mindennapi küzdelmeket egyedül kell megvívnom. Én gondoskodom róla, hogy helyesen táplálkozzon és rendszeresen mosson fogat. Mert az igazi élet nem arról szól, hogy megengedjük neki az éjféli csokievést, vagy hogy egész nap csak gyorskajákat etetünk vele.

– De én nem is teszek semmi ilyesmit…

– Különben is, nagyon sok időt töltünk együtt. Szombaton is, amikor te cserbenhagytad, elvittem a parkba piknikezni.

– De én nem hagytam cserben! Volt egy nagyon fontos üzleti megbeszélésem, emiatt nem tudtam vigyázni rá szombat délelőtt.

– Akárhogy is volt – vágott a szavába a nő –, elég furcsa, hogy neked az üzleti ügy mentség lehet, míg nekem nem.

– Én nem ezt mondtam.

– Pedig nekem úgy hangzott. Csak hogy tudd, Marcus: nemcsak dolgozni tudok keményen, hanem védekezni is, amikor támadást intéznek ellenem.

Hosszú pillanatokig csend uralkodott, és ezalatt Gemma minden erejével azon volt, hogy uralkodni tudjon valahogy az indulatain.

– Egyébként Richard és én úgy tervezzük, hogy Liammel együtt Spanyolországba megyünk nyaralni. Nem mintha ez rád tartozna – tette még hozzá élesen.

– Valóban? Meglepőnek találom, hogy ilyen jól kijössz ezzel a Richarddal.

– Hogyhogy? – A férfi csodálkozása egy pillanatra elterelte a figyelmét a haragjáról.

– Ő egyáltalán nem az eseted – felelte Marcus pimasz vigyorral. – Te olyan tüzes és szenvedélyes vagy! Ő azonban veled ellentétben meglehetősen unalmasnak és egy kicsit gyengének tűnik. Annyi mindenesetre biztos, hogy nem az a fajta, aki bánni tud veled. És egészen biztosan nem indulsz be tőle!

– Mekkora ostobaság! – tiltakozott Emma, habár Marcus értékelése teljesen megfelelt a valóságnak. Nem vonzódott Richardhoz, és igazság szerint meglehetősen unalmasnak is találta. Ennek ellenére ő volt a legelbűvölőbb férfi, akivel eddigi életében találkozott. És talán jobb olyasvalakivel együtt lenni, akivel biztonságban érzi magát az ember, mint akivel mindenféle őrült kalandokat élhet át. Az őrült kalandokkal eddig nem ment túl sokra az életben…

Egykor igenis imponált nekem, hogy Marcus valósággal uralkodott felettem, vallotta be magának csendesen. Különleges hatalma volt az érzékeim felett. És Richardnak tényleg egyáltalán

nincs ilyen hatása rám. Persze Marcusnak ezt nem kell tudnia. Már amúgy is túl sokat képzel magáról!

– Nagyon szeretem Richardot – jelentette ki határozottan. – Ő igazi úriember.

– Velem ellentétben, erre célzol, ugye?

– Pontosan.

A férfi csak nevetett.

– Tényleg nem örülsz, ha arra emlékeztetlek, amit közösen átéltünk, ugye?

– Mert az már a múlt része.

– Tudod mit, Gemma? Nem hiszek neked – vágta rá Marcus higgadtan. – Az első alkalmat sosem felejti el az ember. – Elégedetten mérte végig a nő elvörösödő arcát.

– Ez megint csak nagyszerűen példázza, hogy te viszont nem vagy úriember – sziszegte összeszorított fogakkal.

Marcus leparkolt a kocsijával az óvoda előtt.

– Csak hogy tudd: undorodom tőled! – Azzal Gemma kivágta az ajtót, és sietve megindult az épület felé.

Legalább az enyém volt az utolsó szó, vigasztalta magát, miközben végigszáguldott a hosszú folyosón.

Liam odakint üldögélt egy padon az óvónőjével, Fiona Campbellel. Gemma elszörnyedt, amikor meglátta a fiát. Szeme hatalmasnak tűnt aprócska arcában, és szinte üveges volt a láztól. Sápadt volt, és az arcbőre egészségtelen színt öltött. Amikor meglátta az anyját, sírva futott a karjába.

– Semmi baj kicsim! Itt van a mami! – Szorosan magához ölelte a kisfiút. – Mióta van ilyen rosszul? – kérdezte az óvónőtől Liam feje fölött.

– Az elmúlt tíz percben láthatóan rosszabbodott az állapota – felelte Fiona. – Erős fejfájásra panaszkodott, és feltűnt nekem egy kiütés is – tette hozzá csendesen az óvónő.

Gemma azonnal arra gondolt, hogy kisfiának agyhártyagyulladása van, és a rémülettől dermedten fordult Marcus felé.

A férfi leguggolt a kisfiú mellé.

– Hadd nézzelek, kicsikém! – mondta megnyugtatóan, és Liam homlokára tapasztotta a tenyerét. A kicsi abbahagyta a sírást, és türelmesen várt, miközben az apja maga felé fordította és a pólóját kicsit feljebb húzta. – Hadd lássam azt a kiütést! – mormolta Marcus, és Gemma ebben a pillanatban hihetetlenül hálás volt a sorsnak, hogy ő is itt van vele. A férfi higgadt, magabiztos viselkedése nemcsak Liamet, őt is megnyugtatta.

– Azonnal orvoshoz kell vinnünk – jelentette ki Gemma, és minden tőle telhetőt megtett, hogy a hangja nyugodtan csengjen.

– Azt hiszem, igazad van – értett vele egyet Marcus, és ölbe kapta Liamet.

– Köszönöm szépen a segítséget, Fiona! – búcsúzott Gemma az óvónőtől. – Tájékoztatni fogom a fejleményekről.

Fiona bólintott, és odaintegetett a kicsinek.

– Viszlát, Liam, és gyógyulj meg hamar!

Úton az orvos felé Gemma hátul ült a kocsiban Liam mellett. Elég nagy volt a forgalom, ezért úgy tűnt, egy örökkévalóság eljutni a legközelebbi kórházig. Érezte, hogy a fia teste valósággal tüzel a láztól. Váltakozva sírt és különböző fájdalmakra panaszkodott, majd egyre többször valamiféle öntudatlansághoz hasonló állapotba került.

– Szegény drágám, nemsokára odaérünk – suttogta a fülébe az anyja, miközben kisimított pár nedves tincset a gyerek homlokából.

Ahányszor csak a forgalom engedte, Marcus ellenőrizte őket a visszapillantó tükörben.

– Még mindig lázas?

– Szinte éget! – A visszapillantó tükörben Gemma a férfi szemébe nézett. Szinte szavak nélkül osztoztak a fiuk miatt érzett aggodalomban.

A kórházhoz érve Marcus közvetlenül a baleseti bejáratnál állította le a kocsit. Újra ölbe kapta Liamet, és együtt rohantak befelé.

Óriási megkönnyebbülést éreztek, amikor végre tapasztalt orvosok és nővérek gondjaira bízhatták beteg gyermeküket. Gemma egyfelől szörnyen tehetetlennek érezte magát, miközben az ápolószemélyzet a dolgát végezve sürgött-forgott körülöttük. Kétségbeesetten próbált a kérdésekre összpontosítani, amelyeket az orvos tett fel neki Liammel kapcsolatban.

Mi a neve? Hány éves? Mi a kórtörténete? Mit evett aznap reggel?

Közben kénytelen volt hallgatni a gyermeke sírását, és legszívesebben félrelökte volna a nővéreket, hogy a karjába kaphassa az ő kicsiékjét.

– Mrs. Rossini! – Gemma zaklatottan nézett az orvosra, aki éppen kérdezgette. – Hányt is a gyermek?

Gemma nemet intett. Csak halványan tudatosult benne, hogy a doktor Mrs. Rossininek nevezte. Érthető tévedés volt, mivel Liam családneve Rossini volt.

– Mióta ilyen magas a láza?

Erre a kérdésre nehéz volt higgadtan válaszolni.

– Ma reggel már kicsit melegnek tűnt, de azt hittem, csak a rohangászástól van. – Elcsuklott a hangja, de Marcus átvette tőle a szót.

– Reggel még nem lehetett olyan súlyos a helyzet, hiszen az óvónője csak két óra körül hívott fel bennünket.

Gemma az ajkába harapva bólintott. Csak komoly erőfeszítések árán volt képes visszatartani a könnyeit.

– Agyhártyagyulladása van? – kérdezte elfúló hangon.

– Még túl korai lenne diagnózist felállítani. Először el kell végeznünk néhány vizsgálatot. – Az orvos hangja józanul és tárgyilagosan csengett. – Ne féljen, Mrs. Rossini! A fia nálunk jó kezekben van.

Gemmának és Marcusnak megengedték, hogy a vizsgálatok alatt végig ott legyenek Liam mellett, főként azért, hogy megnyugtassák és felvidítsák a gyereket. Ez volt Gemma eddigi életében az egyik legtraumatikusabb és legnehezebb nap. Még sosem érezte magát

ennyire tehetetlennek, és sosem rettegett ennyire. Most már nagyon is örült, hogy Marcus is ott van mellette. A férfi nyugalma és ereje segített Gemmának, hogy képes legyen leplezni a félelmét Liam előtt.

El kellett ismernie, hogy Marcus nagyszerű apa. Még az is sikerült neki, hogy a sok fájdalom és hercehurca ellenére egy-egy apró mosolyt csaljon Liam arcára. Nem csoda, hogy a kicsi annyira imádja őt. Gemma számára teljesen új élményt jelentett, hogy első kézből láthatta a Marcus és Liam közötti szeretetteljes kapcsolatot. Hiszen általában ő nem volt jelen, amikor ők ketten együtt voltak.

Liamet egy viszonylag kicsi, egyágyas szobában helyezték el, amely be volt sötétítve. A gyerek időközben megnyugodott, de úgy tűnt, közel jár ahhoz, hogy elveszítse az eszméletét. Gemma és Marcus ott ült az ágya mellett, és egymást váltva törölgették a homlokát egy nedves ruhával, hogy lejjebb vigyék a lázát.

Liam olyan kicsinek és törékenynek látszott a hatalmas kórházi ágyban, hogy Gemmának fájdalmasan összeszorult a szíve.

– Biztos vagyok benne, hogy meg fog gyógyulni – jelentette ki Marcus, amikor észrevette a nő félelemtől eltorzult arcát. A két orvos, aki a gyereket kivizsgálta, kiment az ajtó elé, hogy megbeszéljék az előzetes vizsgálati eredményeket.

Gemma bólintott. Tiszta szívéből hinni szerette volna, hogy minden rendben lesz. Másra ebben a helyzetben még csak gondolni sem tudott.

– Bárcsak helyet cserélhetnék vele! – suttogta. – Bárcsak inkább én lennék beteg!

Marcus szó nélkül nyúlt felé, és megszorította a kezét. Aznap már másodszor csinálta ezt, és Gemma leírhatatlanul vigasztalónak találta a mozdulatot.

– Köszönöm – suttogta.

– Mit?

– Hogy itt vagy, és olyan szeretettel gondoskodsz Liamről.

– Ő a fiam, Gemma. Ezért nem jár köszönet. – A férfi nyersen beszélt, de nem eresztette el a nő kezét.

Gemma könnybe lábadt szemmel meredt az ujjaira. Titkon örült, hogy a szobában sötét volt.

– Kicsit megbántam már pár dolgot, amit ma a fejedhez vágtam – ismerte el tétován.

– Pontosan mire gondolsz? – érdeklődött Marcus, és a hangjába némi irónia is vegyült.

– Tudod te azt! Például hogy undorodom tőled. A helyzet korántsem ennyire súlyos.

– Ne törd magad ennyire holmi bókok miatt – szakította félbe a férfi nevetve. – A végén úgyis csak megbánnád, miután Liam felépült, és megint boldogan rohangál.

– Valószínűleg. – Gemma valahogy kipréselt magából egy mosolyt. – Néha egyszerűen mérhetetlenül arrogáns vagy, ami engem kimondhatatlanul idegesít. – Felsóhajtott. – Viszont nagyszerű apa vagy – tette hozzá rekedten. – Néha már túlzásnak érzem, annyira ragaszkodik hozzád Liam. Folyton a rólad szóló történeteket hallgatom.

– Én pedig még annál is többet hallok rólad – felelte a férfi. – Mami mindig ad neki gyógyító puszit, amikor elesik. Mami képes kis katonává változtatni a főtt tojást… Tulajdonképpen minden, amit teszel, különleges Liam szerint.

– Valóban? – Gemmának remegett a hangja.

– Igen, valóban. – A férfi egyik ujjával óvatosan letörölt egy könnycseppet a nő arcáról. – Nagyon szeret téged.

– Nem megy ki a fejemből, amit korábban mondtál. Hogy túl sokat dolgozom. Talán igazad van. Nemsokára már iskolás lesz, és én feleannyi időt sem tudok vele tölteni, mint szeretnék.

– Nagyszerűen boldogulsz, Gemma – biztosította Marcus a nőt. – Nem lehet könnyű egyedülálló anyukaként teljessé tenni az életét.

Gemma vállat vont.

– De talán nem lett volna szabad hagynom, hogy a büszkeségem irányítson. Akkor több segítséget fogadtam volna el tőled.

– Még nem késő – jelentette ki a férfi higgadtan. – Még mindent elölről kezdhetünk.

Gemma legszívesebben a karjába vetette volna magát. Hirtelen elhagyta minden ereje, és olyan nagyszerű érzés volt számára a második esély gondolata!

– Ugye szerinted is át fogja vészelni? – kérdezte félénken.

– Biztos vagyok benne. – Marcus ezt olyan meggyőződéssel mondta, mintha mindent az irányítása alatt tartana, és soha nem hagyná, hogy Liamnek bármi baja essék.

Amikor azonban a sápadt gyermekre esett a pillantásuk a rideg kórházi ágyban, mindketten tisztában voltak azzal, hogy a sorsa nem az ő kezükben van.

Ekkor nyílt az ajtó, és az orvos lépett be rajta a teszteredményekkel. Marcus megnyugtatóan átkarolta Gemma vállát.

– A jó hír az, hogy a fiuknak nincs agyhártyagyulladása – kezdte, mire a nőnek azonnal hatalmas kő esett le a szívéről. – Azonban sajnos Liam állapota aggodalomra ad okot. Úgy tűnik, hogy egy ritka vírus támadta meg a szervezetét, amely tönkreteszi az immunrendszerét.

5. FEJEZET

– Sajnos, én sem tudok többet, anya. Nekem is csak ennyit mondtak. – Gemma a kórházi folyosón elhelyezett érmés telefon mellett állt, és egyik kezével befogta a fülét, hogy jobban hallja az anyja szavait. – Nem adhatnak neki antibiotikumot, mert vírusfertőzése van. Muszáj kivárnunk, hogy alábbhagyjon a láza. Azt mondták, hogy ha sikerült csökkenteni a hőmérsékletét, akkor túl leszünk a nehezén. – A szeme sarkából észrevette, hogy egy nővér Liam szobája felé tart. – Figyelj, anya! Most be kell fejeznem. Nem akarom ilyen sokáig magára hagyni. Igen, Marcus itt van. Hála az égnek! – Ismét megremegett a hangja. – Azonnal felhívlak, ha van valami változás.

Letette a kagylót és visszasietett Liamhez. Már este kilenc volt, és az ablakon keresztül látta, hogy éppen lemenőben van a nap. Az egész olyan volt, mint egy szörnyű rémálom. Az ő kicsi fia mozdulatlanul, behunyt szemmel hevert az ágyában, műszerek vették körül, és úgy tűnt, ismét elveszítette az eszméletét. Marcus viszont halkan beszélgetett a nővérrel.

– Van valami változás? – kérdezte Gemma, és reménykedve járt kettejük között a tekintete.

– Nem, semmi változás – felelte a nővér kedvesen. – Éppen azt mondtam a férjének, hogy a harmadikon van egy étkező. Talán felváltva átmehetnének, hogy egyenek valamit, Mrs. Rossini. Hosszúra nyúlhat még az éjszaka, és szükségük lesz az erejükre.

Először meg akarta magyarázni, hogy Marcus és ő nem házasok, de egyszerűbbnek tűnt annyiban hagyni a dolgot.

– Köszönöm. Később majd veszek valamit. – Egyelőre gondolni sem tudott az evésre. Gyengéden kisimított pár tincset Liam homlokából.

A nővér magukra hagyta őket, és Marcus az ágyhoz lépve megállt mellette.

– Mit mondott édesanyád?

– Azonnal ide akart jönni. De megmondtam neki, hogy semmi értelme. És egy kicsit enyhítettem a helyzet súlyosságán, hogy ne aggódjon annyira.

Marcus bólintott.

– Ülj le! Kimerültnek látszol. Hozok mindkettőnknek kávét.

– Nem akarsz felmenni és enni valamit?

– Biztosan te is ugyanígy vagy ezzel. Nekem most semmi sem menne le a torkomon.

Gemma bólintott, és kihúzott magának egy széket. Mialatt Marcus távol volt, a szobában csak a megfigyelő műszerek hangjait lehetett hallani.

– Kérlek, Liam, gyógyulj meg minél előbb! – könyörgött a nő halkan. A kicsi olyan furcsán és ijesztően nézett ki, ahogy teljes mozdulatlanságban feküdt előtte.

Marcus ekkor visszatért a kávéval, és az egyik poharat felé nyújtotta. Aztán leült az ágy másik oldalán.

Feltűnt Gemmának, hogy nincs rajta a zakója, és a nyakkendőjét is meglazította. Fehér inge legfelső gombjai sem voltak begombolva. Még ebben a borzalmas szituációban is hihetetlenül vonzónak látta a férfit. A haja kócos volt, az arca borostás. Gemma ebben a pillanatban szeretett volna sokkal közelebb lenni hozzá, befészkelni magát a karjai közé, és hagyni, hogy Marcus ereje és testének melege új erővel töltse fel.

A férfi ekkor felnézett rá, és ő rajtakapva érezte magát.

– Nem emlékszem, utoljára mikor üldögéltünk egymás mellett kávét iszogatva – szólalt meg Marcus halkan.

– Én sem. – Gemma elfordította a tekintetét, és Liamet kezdte figyelni. A kisfiú haja ugyanolyan sötét és sűrű volt, mint az apjáé.

A legszomorúbb az volt az egészben, hogy Gemma nagyon is jól emlékezett rá, mikor kávéztak így együtt Marcusszal utoljára. Pár

héttel a húga esküvője előtt történt. Aznap próbált meg mesélni neki a terhességéről.

– Amint Liam meggyógyul, elmegyünk valahová vacsorázni – szólalt meg Marcus hirtelen.

– Hogy megbeszéljük a költözésedet Olaszországba? – A nő szíve a torkában dobogott.

– Hogy megbeszéljük, hogyan tovább.

– Kérlek, Marcus, ne menj vissza Olaszországba! – Tulajdonképpen Gemma semmi ilyesmit nem akart mondani, de már késő volt. – Liamnek szüksége van rád. – Lelkének egy része szerette volna még hozzátenni, hogy neki is legalább akkora szüksége lenne a férfira.

Ennek ellenére megálljt parancsolt magának. Tudta, hogy jelenleg nagyon zaklatott, ezért képtelen világosan gondolkodni. Alapvetően nincs is szüksége a férfira. Hiszen eddig is remekül elboldogult nélküle. Miért pont most kellene ennek megváltoznia?

– És ne is próbálj meggyőzni arról, hogy Liamet is magaddal akarod vinni Olaszországba! Ez ostobaság! Neki mindkettőnkre szüksége van.

– Ebben egyetértünk, mégis muszáj visszamennem – makacskodott a férfi.

– Miért?

– Mert egy üzleti ügy miatt szükség van rám otthon.

– Szóval nincs semmi köze az egésznek a tervezett házasságodhoz?

Marcus meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Liam mesélte – magyarázkodott sietve Gemma. – Amikor legutóbb nálad volt, meghallotta, hogy erről beszélsz valakivel telefonon.

A férfi elgondolkozott.

– Bizonyára az apámmal folytatott beszélgetésemet hallgathatta ki.

– Akkor igaz?

– Nos, még nem kértem meg a kezét… – felelte Marcus szárazon. – Legalább engedd, hogy pótoljam ezt a hiányosságot, mielőtt világgá kürtölöd a dolgot.

– Nem akarok cikket írni rólad, Marcus – tiltakozott a nő. – Mindössze Liam miatt kérdeztem.

– Hadd fogalmazzak így: ha a házasság frontján bármi hír várható, te leszel az első, aki értesül majd róla.

– Köszönöm. – Ezzel a témát Gemma elintézettnek tekintette. Nem tette fel a kérdést, hogy a férfi vajon Sophiát akarja-e feleségül venni. Semmiképpen sem szerette volna azt a benyomást kelteni, hogy féltékeny arra a nőre. És tulajdonképpen nem is volt hozzá semmi köze. – Nem gondolod, hogy Liamnek kicsit jobb lett a színe? – kérdezte, és a kicsi homlokára tette a kezét.

– Talán. Hűvösebbnek érzed már?

Gemma a fejét rázta.

– Bármit megadnék érte, hogy jobban legyen.

– Még Olaszországba is eljönnél velem?

Ez az egyszerű kérdés teljesen kibillentette Gemmát a lelki egyensúlyából. Rémülten meredt Marcusra.

– Miért kérdezel tőlem ilyesmit? – suttogta alig hallhatóan.

– Mit gondolsz? – húzta el a száját a férfi. – Egyvalamit világosan megmutatott a jelenlegi szörnyű helyzet: a fiunknak mindkettőnkre szüksége van. Figyeltelek ma benneteket a visszapillantó tükörben. Láttam, hogyan tartottad Liamet a karodban, hogyan puszilgattad és becézted. Azt az érzést keltetted benne, hogy minden hamarosan rendbe jön. Egy csapásra világos lett számomra, hogy a mi kicsikénknek létfontosságú a közelséged.

Gemma nem válaszolt semmit, jóllehet tökéletesen értette, miről beszél Marcus. Benne is pontosan ezek a gondolatok fogalmazódtak meg, miközben figyelte, ahogy a férfi a kisfiukkal aznap bánt.

– Ha velem tartanál Olaszországba, igazi család lehetne belőlünk. Gondolj bele, milyen sokat jelentene ez Liamnek!

Hogyan lehetnénk egy család, ha egy másik nőt veszel feleségül? – futott át Gemma agyán a gondolat. Lehetünk esetleg barátfélék, de több semmiképp.

Lelki szemei előtt máris látta magát vendégként egy fényűző esküvőn, amint sok boldogságot kíván Marcusnak és Sophiának. Természetesen Liam számára ez lenne az ideális megoldás, ám Gemma nem hitte, hogy hosszú távon képes lenne elviselni egy ilyen helyzetet. Már a puszta gondolattól rosszul lett.

– Nem is tudom, Marcus – felelte kitérően. – Nekem itt van az életem Angliában. És jelenleg minden a megfelelő irányba tart.

– Richard talán a megfelelő irány neked, de vajon Liamnek is?

Gemma egy percig sem gondolt Richardra. Csak a munkáját, az édesanyját és a barátait vette számításba. Hatalmas kérés volt, hogy adjon fel itt mindent, és kezdjen új életet koloncként Marcus nyakán, Olaszországban. Még akkor is, ha közben tisztában volt vele, mennyire boldoggá tenné ez Liamet.

– Most nem tudok ezen gondolkozni – mondta és ismét a kisfiára nézett. Hirtelen feltűnt neki, hogy a gyerek szemhéja finoman megremeg. – Liam?

Marcus felugrott és csengetett a nővérnek.

– Liam? – Gemma megsimogatta kisfia haját. – Liam, kicsikém, ébredj!

Legnagyobb megkönnyebbülésére a gyerek kinyitotta a szemét, és felnézett rá.

– Mami, hol vagyunk? – kérdezte ijedten.

– Kórházban vagy, emlékszel? – Gemma lenyelte a torkában keletkezett gombócot. – A doktor bácsinak és a nővérkéknek hála, végre jobban vagy.

– Hazamehetek? – nézett Liam az apjára.

– Még nem. – Marcus az ágy fölé hajolt, és megsimogatta Liam arcát. – Nagyon megijesztetted a mamát és engem is. Hogy érzed magad?

– Egész jól.

Ebben a pillanatban felbukkant a nővér. Elmosolyodott, amikor látta, hogy Liam magához tért.

– Úgy látszik, hogy a kis beteg a gyógyulás útjára lépett – ragyogott fel az arca.

– Azt hiszem, a láza is lejjebb ment – jegyezte meg Marcus, és hátralépett, hogy a nővér meg tudja vizsgálni a gyereket.

– Igaza van. – Aztán a fiatal nő Gemmára mosolygott. – Az orvos hamarosan bejön és megvizsgálja Liamet, de úgy tűnik, hogy a nehezén már túl van.

Gemma határtalan megkönnyebbülésében Marcus karjába vetette magát, és a vállához szorította az arcát. Ez az egyszerű ölelés több erőt adott neki, mint azt hajlandó lett volna beismerni.

Annyi minden közül erre volt a legkevésbé felkészülve: hogy Marcus közelsége miféle érzelmi zűrzavart kelt benne. Amikor legutóbb így ölelték egymást, még szeretők voltak. És bár ez már évekkel ezelőtt történt, mégis úgy emlékezett rá, mintha csak tegnap lett volna. Sebészi pontossággal tudta felidézni kapcsolatuk minden egyes részletét. Nemcsak a forró szenvedélyt és a meghitt együttléteiket, hanem azt is, mennyire istenítette a férfit. Árulása olyan mély sebet ejtett rajta, hogy tudta, soha nem lesz képes túltenni magát ezen. De ennek ellenére talán még mindig volt egy része, amely szerelmes volt Marcusba.

Ez a gondolat szörnyen ijesztő volt számára. Sietve kibontakozott a férfi öleléséből, és elfordult tőle. A nővér időközben távozott a szobából.

– Hazamehetünk már? – kérdezte Liam félénken. – Szeretnék játszani a kisvasutammal.

– Akkor már biztosan sokkal jobban érzed magad – felelte Gemma. Az öröm könnyei gördültek végig az arcán.

– Miért sírsz, mami?

– Mert boldog vagyok, és nagyon megkönnyebbültem.

Miután az orvos is megerősítette, hogy Liam a legjobb úton van a teljes felépülés felé, Gemma gyorsan felhívta az édesanyját. Mire

visszatért a szobába, Liamről már leszedték a megfigyelő műszereket. A nővérke éppen betakargatta, és azt javasolta, hogy pihenjen egy kicsit.

– Dr. Tompkins azt mondta, hogy pár napig a biztonság kedvéért még itt kell maradnia. De ha minden jól megy, akkor szombaton már haza is mehet – magyarázta el neki a helyzetet Marcus halkan.

– Milyen nagyszerű hírek! – örvendezett Gemma. Közben szándékosan kerülte a férfi tekintetét. Még túl élénken emlékezett a saját gyengeségére, amely alig pár perccel korábban elfogta Marcus karjában.

– Ha szeretnél hazamenni és aludni néhány órát, én szívesen itt maradok addig mellette – ajánlotta a férfi.

A nő azonban megrázta a fejét.

– Köszönöm, de nem akarom magára hagyni.

Miután a nővér újra kiment, Gemma letelepedett az ágy szélére.

– Hogy vagy, kicsikém?

Liam elmosolyodott.

– Jól. Csak egy kicsit elfáradtam.

Az asszony gyengéden a kicsi hajába túrt.

– Akkor hunyd be szépen a szemedet, és pihenj egy kicsit! – suttogta.

Egy ideig úgy tűnt, hogy Liam küzdeni fog az álmosság ellen, ám az lassan, de biztosan kezdte a hatalmába keríteni. Aztán a légzése lelassult, és nyugodt álomba merült.

Marcus szó nélkül kiment a szobából, majd kisvártatva egy párnával és egy takaróval a kezében tért vissza.

– Így legalább valamennyire kényelembe tudod helyezni magad ebben a székben – mondta gondoskodóan, és átnyújtotta a nőnek a takarót.

– Köszönöm. – Az elmúlt órák során a férfi tapintatos viselkedése igazi teher volt Gemma számára. Nem akarta, hogy Marcus ilyen szeretetteljesen bánjon vele. Ez csak megnehezítette annak az elfogadását, hogy kettejük kapcsolata már rég véget ért.

– Nem kell maradnod – biztosította sietve a férfit, amikor az leült a vele szemben álló székre.

– De, Gemma – felelte nyugodtan a férfi. – Nem csak azért akarok Liam közelében maradni, mert felelős vagyok érte. Én is pont úgy szeretem őt, mint te.

– Tudom. – Egy pillanatra egymásba kapcsolódott a tekintetük, de Gemma megtörte a szemkontaktust, és elkezdte a háta mögé igazgatni a párnát. – Próbáljunk meg aludni egy kicsit!

Sajnos azonban lehetetlennek bizonyult elaludni az alapvetően kényelmes kórházi széken. A nő gondolatai egymást kergették, és az agya a legkülönfélébb képekkel volt tele, így egy perc nyugalma sem lehetett. Lelki szemeivel folyton a sápadt, beteg fiát látta maga előtt, amint a kórházi ágyon hever. Látta Marcust, amint kinyújtja felé a kezét, aztán a vizsgálatokat végző orvosokat.

Vajon Marcus komolyan gondolja, hogy költözzek vele Olaszországba? – merült fel benne a kérdés hirtelen. Vagy csak a pillanat hevében mondta ezt? Még ha nagyszerűen bánik is Liammel, nem szabad elfelejtenem, milyen mély sebet ejtett rajtam.

Önkéntelenül is eszébe jutott, hogyan kávézott Marcusszal nem sokkal ezelőtt. Hazudott neki, amikor azt mondta, hogy nem emlékszik az utolsó közös kávézásukra. Természetesen nagyon is jól tudta, hogyan zajlott…

Gemma rábeszélte a férfit, hogy délben találkozzon vele egy kávéra az irodája közelében, és ő némi habozás után végül beleegyezett.

– Nagyon elfoglalt leszek ma, Gemma.

– Ahogy én is – vágta rá a nő. – Szakítsunk időt egy gyors ebédre! Beszélnem kell veled.

Gemma a zsúfolt kávézó egyik kis sarokasztalát foglalta el. Ezen a napon akart beszélni Marcusszal a terhességéről. Már korábban is

megpróbálta elmondani neki, de valahányszor kettesben maradtak, a férfi a karjába kapta, és minden másról elfeledkeztek.

A viszonyuk már három hónapja tartott. Egyértelműen ez volt Gemma életének legizgatóbb három hónapja. Élete egész idő alatt olyan volt, mint egy vad száguldás a hullámvasúton. Pedig a hálószobán kívül szinte kizárólag a munkáról beszélgettek. Gemma szerette volna előmozdítani a karrierjét, és örömmel tapasztalta, hogy Marcust is érdekli a szakmai fejlődése.

Az első, vele készített interjú meghozta a lány számára a hőn áhított előléptetést. De Marcus is elolvasta a cikket, és úgy vélte, hogy jobbra is képes lenne. Ez az értékelés fájdalmat okozott Gemmának, ám a férfi részletesen elmagyarázta neki, mire gondol. És persze nem véletlenül tartozott a legsikeresebb kiadók közé: Marcusnak hihetetlen érzéke volt az igényes újságíráshoz.

Éppen ezért Gemma lelkesen fogadta, hogy sikerült megnyernie magának a férfit mentorként. Számtalan magasröptű és izgatott beszélgetést folytattak, és sokszor vívtak egymással mulatságos szócsatákat. Idővel Gemma egyre jobb újságíró lett, és amikor újabb előléptetést ajánlottak neki, Marcus tanácsára nem fogadta el. Helyette a férfi megszervezett a számára egy bemutatkozó beszélgetést az egyik saját kiadójánál.

Egy ilyen nagy és jó nevű kiadónál bemutatkozni élete addigi legfontosabb lehetőségét jelentette Gemmának. Amikor azonban egy héttel később a kávézóban üldögélt Marcusra várva, feltűnt neki, mennyire közömbös a számára ez az új munka.

Alig pár napja tudatosult benne, hogy terhes, és ez a felismerés minden mást háttérbe szorított benne. Félt, mert nem tudta, hogyan viszonyul hozzá Marcus. A kapcsolatuk eddig alapvetően a testi szerelemről szólt. A legintimebb pillanatokban ugyan a férfi néha mindenféle gyengédséget suttogott a fülébe olaszul, de Gemma úgy vélte, ezek jelentéktelen bókok csupán.

Egészen a mai napig nem is várt többet tőle, ám most hirtelen rádöbbent, hogy a világon mindennél jobban szeretné, ha Marcus azt

mondaná neki, hogy szereti. Anélkül hogy a tudatában lett volna, halálosan beleszeretett a férfiba. Már a puszta gondolat, hogy valamikor elveszítheti, elviselhetetlennek tűnt a számára. Bolondult érte, gyereket akart tőle, és annyira szerette, hogy az már fájt.

Marcus végül tizenöt perc késéssel állított be a kávézóba, a mobilját a füléhez szorítva lépett oda Gemma asztalához. Nagyon gyorsan, olaszul beszélt a hívó féllel, ennek ellenére a lány szinte mindent megértett belőle. Mindig is természet adta tehetsége volt a nyelvtanuláshoz, és miután először Freddie-t, majd Marcust is közelebbről megismerte, szinte már folyékonyan beszélt olaszul. A telefonbeszélgetés az üzletről szólt, és a férfi nem sok örömét lelte benne, sőt. Meglehetősen rosszkedvű volt.

– Sajnálom – mormolta, miután befejezte a beszélgetést. – Borzalmas volt ez a délelőtt.

– Igazán? Nekem sem ment túl jól eddig a napom.

Marcus észrevette a hangjában bujkáló idegességet, és könnyedén elmosolyodott.

– Tudom, miért akartál mindenképpen találkozni ma velem.

– Á, tényleg? – Honnan tudhatná, hogy babát várok, töprengett Gemma döbbenten. Hiszen még én is csak nemrég szereztem tudomást róla!

– Nem tudod kivárni, ugye?

A lány zavartan ráncolta a homlokát.

– Marcus, nem tudom, hogy…

– Minden rendben. Valószínűleg nem helyes, hogy elmondom, de úgyis hamarosan megtudnád. Megkaptad az állást. Ben Hardwickot teljesen lenyűgözted.

– Á, vagy úgy! – A munkára Gemma tényleg egyáltalán nem gondolt. Ennek ellenére igyekezett kipréselni magából egy mosolyt.

– Szívből gratulálok! Körülbelül két hónap múlva kellene kezdened. Így marad elegendő időd, hogy mindent megbeszélj a jelenlegi munkaadóddal. Ha rám hallgatsz, vársz még a dologgal legalább két hetet. – A férfi felemelte a kezét, hogy jelezzen a

pincérnek. És bár a hely tele volt emberekkel, a fiatalember azonnal mellettük termett.

– Ugye nem használtad fel a kapcsolataidat, hogy megszerezd nekem ezt az állást? – kérdezte Gemma, és egy pillanatra elterelődött a figyelme a találkozás valódi céljáról.

– Mindössze megszerveztem neked az interjút. A többi a te érdemed. Fantasztikus újságíró vagy, és ezt Ben is észrevette.

Általában Marcus szinte soha senkit nem dicsért, ezért a nő nagyon élvezte a tőle kapott elismerést.

A pincér megjelent a kávéval, és a férfi hajszoltan az órájára pillantott.

– Ne haragudj, de már nem lesz időm az evésre. Vissza kell mennem az irodába. Ha el akarok menni Rómába Helene esküvőjére, akkor még rengeteg munka vár rám, hogy a szabadságom idejére mindent elintézzek.

– Erről is beszélni akartam veled – felelte Gemma. – Biztosan tudod, hogy Freddie megkért, kísérjem el az esküvőre.

Marcus letette a kávéscsészéjét.

– Nem, erről nem tudtam.

– Azt hittem, emiatt nem hívtál, hogy menjek veled. – Gemma feszülten várta a férfi bocsánatkérését, de hiába. Helyette Marcus csak hűvösen meredt rá.

– Nagyon régen találkoztam utoljára Freddie-vel. Veled ellentétben, úgy tűnik.

– Nos, hébe-hóba tényleg találkozunk. Már nagyon régen megkért, hogy menjek el vele az esküvőre. Még mielőtt megismerkedtem veled. – A lány úgy érezte, hogy kutyaszorítóba került. Semmiképp nem akarta azt a benyomást kelteni, hogy Freddie és ő közel állnak egymáshoz. De Marcus nem volt különösebben féltékeny típus. Úgy tűnt, egyáltalán nem zavarja Gemma kapcsolata az öccsével.

Ismét az órájára pillantott.

– Most már tényleg mennem kell, Gemma. Ma délután még van egy fontos megbeszélésem. Van még valami, amit meg akartál beszélni velem?

A lány képtelen lett volna bármit is mondani a terhességéről, amikor a férfi ilyen hidegen és távolságtartóan viselkedik vele.

– Van még valami – felelte. – De azt hiszem, az várhat.

– Jó. Majd felhívlak, és elmegyünk valahová vacsorázni, rendben? – Azzal egy futó csókkal elbúcsúzott. – *Ciao,* Gemma!

A lány kellemetlen érzéssel a gyomrában nézett utána. Nem elég, hogy nem tudott neki mondani semmit a születendő gyermekükről, valahogy olyan benyomása támadt, mintha a Marcusszal való kapcsolatában hatalmas lyukak tátongnának.

A következő két hét eseményei csak megerősítették benne ezeket az érzéseket, mert a férfinak még telefonálni is alig volt ideje, nemhogy találkozni vele.

Gemma Freddie mellett ült a Rómába tartó repülőn. Még soha életében nem érezte magát olyan elveszettnek és tehetetlennek. Úgy tűnt, hogy Marcus minden különösebb ok nélkül kizárta őt az életéből.

Szerette volna beavatni Freddie-t a történtekbe, de mivel még a Marcusszal folytatott viszonyáról sem beszélt neki, nem tudta, hogy is kezdjen bele. Éppen ezért azt tervezte, hogy a hétvége során kivárja a megfelelő pillanatot, és kérdőre vonja Marcust. Sajnos azonban erre nem nyílt lehetősége, így aztán először a templomban látta a férfit az esküvői szertartáson. Egy kimondottan elegáns, barna hajú nő ült mellette.

– Ki az? – kérdezte Freddie-től kíváncsian.

A férfi odanézett, és felnevetett.

– Ő Sophia Albani, Marcus leendő felesége.

Freddie közömbösen odavetett mondata arculcsapásként érte Gemmát.

– Fogalmam sem volt, hogy Marcus eljegyezte magát – jegyezte meg hűvösen.

– Hivatalosan nem is, de mindig is köztudott volt, hogy ők ketten egy nap majd összeházasodnak. Csak arra várnak, hogy Marcus minden angliai üzleti kötelezettségének eleget tegyen, mielőtt kitűzik az esküvő időpontját. Sophia ugyanis nem szeretne Londonban élni. Utál ott lenni. Habár szerintem némi kompromisszumra azért hajlandó lenne. A különélés egyikük számára sem könnyű. Szörnyen hiányoznak egymásnak. – Freddie hangja alig volt több suttogásnál. – Ma reggel szörnyen kínos helyzetbe kerültem. Virágokat akartam vinni Marcusnak, amikor a külső szalonban rajtakaptam őket. Egyszerűen képtelenek távol tartani a kezüket egymástól. – A férfinak feltűnt Gemma sápadtsága. – Hé, ne nézz már olyan döbbenten! Az emberek jelentős része a házasság előtt is lefekszik egymással, és a bátyám igazán forróvérűnek nevezhető. Igazság szerint érthetetlen a számomra, hogyan bírja ki egyáltalán olyan messze Sophiától.

– Talán Londonban is van egy nő az életében – hebegte Gemma.

– Biztosan – nevetett Freddie. – De miért is ne? Hiszen még nem kötelezte el magát senkinek.

Gemma gondolatai valósággal dübörögtek a fejében, és szinte teljesen megsüketítették. Most már világos volt a számára, hogy miért nem hívta meg őt Marcus a húga esküvőjére, és miért nem beszélt neki soha szerelemről. Most már az is érthetővé vált, hogy miért húzódott el tőle annyira az elmúlt hetek során. Nem volt szerelmes belé. Csak egy szenvedélyes viszony volt az övék, semmi több. És minden bizonnyal szörnyen megijedhetett, amikor Gemma elmesélte neki, hogy Freddie meghívta őt az esküvőre. Valószínűleg attól tartott, hogy Sophia valahogy rájön az igazságra.

Gemma csaknem belehalt ebbe a felfedezésbe. Fogalma sem volt, hogyan fogja túlélni a napot. Valahányszor körülnézett, folyton Marcusra és Sophiára tévedt a tekintete. Kész kínszenvedés volt. Sophia olyan boldognak látszott, Gemma pedig szörnyen kihasználtnak és megalázottnak érezte magát.

Amikor végre sikerült pár pillanatra négyszemközt maradnia Marcusszal, nem tudta, hogy sírva fakadjon, vagy megüsse a férfit.

– Elfelejtettél mesélni nekem a hölgyismerősödről, amikor interjút készítettem veled a cikkemhez – kezdte gúnyos hangon.

– Na igen, talán alaposabb kutatómunkát kellett volna végezned – vágta rá Marcus jegesen. – Én már bánom, hogy nem ellenőriztettelek alaposabban. Akkor nem ért volna ekkora meglepetésként, hogy az öcsém oldalán te is megjelensz ezen az esküvőn. Mindkettőnket megkímélhettem volna ettől a kellemetlen helyzettől.

– Szóval kellemetlen neked ez a helyzet? – érdeklődött Gemma. A férfi arroganciája elképesztő volt.

– Neked nem?

– Őszintén? Engem nem érdekel – hazudta a lány. Sértett büszkesége nem engedte, hogy bevallja, hogyan is érez. – Hiszen úgysem gondoltuk mi ezt a kapcsolatot komolyan. Nem volt több egy rövid kis viszonynál.

Marcus nem is próbált vitatkozni vele, helyette dühösen bólintott.

– Nézd, Gemma… – A férfi láthatóan keresgélte a szavakat. – Mivel úgy tűnik, nagyon közel állsz az öcsémhez, jobb lenne, ha nem esnénk ki a szerepünkből. Jó volt együtt, amíg tartott. Megkaptad az állást a *Rossini House*-nál, szóval remélem, nincs harag.

Gemmának minden erejét össze kellett szednie, hogy ne essen neki a férfinak. Kimondhatatlanul örült, amikor Freddie a megmentésére sietett, és birtokló mozdulattal fogta meg a karját, majd a táncparkettre vezette. Anélkül hogy a lány Marcust egy utolsó pillantásra méltatta volna, követte a kísérőjét.

Az este folyamán nyújtott színészi teljesítménye igazán filmvászonra kívánkozott. Kizárólag Freddie-vel táncolt, egész idő alatt mélyen a férfi szemébe nézve, kizárva tudatából a gondolatot, hogy Marcus és Sophia is ott vannak valahol a teremben. Közben folyton arról próbálta meggyőzni magát, hogy a szíve nem tört

ezernyi apró darabra, és hogy végül minden rendbe jön majd. De a lelke mélyén legszívesebben meghalt volna.

Marcus célzása az állására a *Rossini House*-nál volt az utolsó csepp a pohárban. Vérig sértette vele a lányt. Gemma részben ezért is utasította végül vissza a kiadó ajánlatát. Nem akarta, hogy bármi köze is legyen Marcushoz. De meg akarta szülni a gyermekét, és elhatározta, hogy tiszta szívéből szeretni fogja őt.

Ezekben a napokban Freddie nagy segítséget jelentett neki. Miután hazatértek Rómából, egyre közelebb kerültek egymáshoz. Azonban Gemma semmit sem mondott neki a Marcushoz fűződő viszonyáról vagy a terhességéről. Nem akarta lerombolni a képet, amely a bátyjáról élt Freddie-ben. Hiszen a férfi valósággal istenítette a testvérét.

Amikor azonban Freddie ismét megpróbált közelebb kerülni hozzá, muszáj volt elárulnia neki az igazságot. A férfit nagyon megdöbbentette a hír, hogy ő a bátyjától vár gyereket. Valósággal romokban hevert. Teljesen ki volt kelve magából, és megesküdött, hogy felelősségre fogja vonni Marcust.

Gemma mindent megpróbált, hogy eltérítse Freddie-t a szándékától, de hiába. A férfi a dühtől magánkívül távozott a lakásából.

Gemma annyira megrémült, hogy felhívta Marcust, és hagyott neki egy üzenetet a rögzítőjén. Elmagyarázta a helyzetet, és figyelmeztette, hogy az öccse elindult hozzá.

Ám Freddie sosem ért célba. Úton a bátyja lakása felé elveszítette uralmát a sportkocsija felett, és halálos balesetet szenvedett.

Még ma, öt évvel a tragédia után is fájdalmas volt a nő számára Freddie-re gondolni. A rendőrség megállapította, hogy a férfi maga okozta a vesztét, ugyanis túl gyorsan vezetett. Azonban mélyen legbelül Gemma mindig is önmagát okolta, amiért Freddie olyan feldúltan távozott a lakásából. Nagyon bánta már, hogy beszélt neki a Marcusszal folytatott viszonyáról.

Néhány nappal a baleset után megemlítette Marcusnak, hogy bűntudata van. A terhességével kapcsolatban is őszinte volt vele, de Marcus egyáltalán nem reagált rá. Egyszerűen faképnél hagyta, egyetlen szó nélkül. Pár nappal később aztán visszatért, és feleségül kérte.

Persze mindezt csak kötelességből tette. Gemma jegesen elutasította.

– Nem szeretjük egymást – mondta neki. – Akkor meg mire lenne jó ez az egész? Javaslom, hogy tűnj el az életemből, és vedd feleségül a gyerekkori szerelmedet. Úgy legalább az egyikünk boldog lehet.

Marcus azonban nem vette el Sophiát. Gemma úgy vélte, hogy szegény nő nem tudta megbocsátani a férfi hűtlenségét. Egy dolog volt szemet hunyni egy félrelépés fölött, de ha ennek egy gyermek volt a gyümölcse, az már más helyzetet jelentett. Főleg ha ez a gyerek volt Marcus életének a középpontja.

De szemmel láthatóan időközben Sophia megbékélt a körülményekkel. Időről időre meglátogatta Marcust Londonban, és úgy tűnt, nagyon kedveli Liamet is.

Mégsem hagyhatom, hogy Liam Olaszországba költözzön, gondolta Gemma dühösen. Bármennyire szeretném is, hogy boldog legyen, képtelen lennék úgy élni, hogy mindennap szembesülnöm kelljen Marcus és Sophia boldog házasságával.

6. FEJEZET

Valahonnan furcsa zajt hallott. Olyan volt, mint amikor edényeket pakolnak a mosogatógépbe. Gemma nem tudta, hol van, amikor kinyitotta a szemét. Aztán megpillantotta a kórházi ágyat, és minden emléke visszatért, majd összerándult a fájdalomtól. Óvatosan megkereste Liamet a tekintetével. A kicsi még mélyen aludt, viszont az arcába láthatóan visszatért a szín.

– *Buongiorno!* – köszöntötte Marcus gyengéden.

Gemma felé fordult. Habár a férfi is egy székben ülve töltötte az éjszakát, meglepően jól nézett ki. Az állát fedő borosta nagyon jól állt, már-már vad külsőt kölcsönzött neki.

– Jól aludtál? – érdeklődött.

– Bizonyára elszunyókálhattam egy kicsit – mormolta a nő, és elfordult. Míg Marcus úgy nézett ki, mintha skatulyából húzták volna ki, ő reménytelenül ziláltnak érezte magát. A hajához kapott, majd megpróbálta kisimítani a kosztümjét. – Te tudtál aludni?

– Nem, nem igazán. Fáj a nyakad?

Gemma csak most vette észre, hogy sóhajtozva dörzsöli a nyakát.

– Igen, biztosan elfeküdtem.

– Bizony. A párna leesett, és úgy tűnt, meglehetősen kényelmetlen pózban tartod a fejed. Igazából gondoltam rá, hogy felveszem, és óvatosan ismét visszateszem a fejed alá, de attól tartottam, felébresztenélek vele.

A tudat, hogy a férfi figyelte őt, miközben aludt, elbizonytalanította a nőt.

– Beszéltél is álmodban.

– Tényleg? – kérdezte Gemma dermedten. Miután az elmúlt két éjszaka során csak Marcusra tudott gondolni, elképzelni sem merte, miket árulhatott el önkéntelenül. – Mit mondtam?

– Nem volt sok értelme – felelte a férfi vigyorogva. – Ne vágj már ilyen képet! A titkaid nálam biztonságban vannak.

– Micsoda megkönnyebbülés! – Gemma hangja csöpögött a gúnytól. – Kínos lenne számomra, ha rájönnél, hogyan is érzek irántad valójában.

– Félsz, hogy a fejembe szállna?

– Valami ilyesmi – válaszolta a nő, és az ágyhoz lépett, mert Liam megmozdult. – Szia, egyetlenem! – Mosolyogva nézte, ahogy fia lassan kinyitja a szemét. – Hogy érzed magad?

A kicsi ásítozva ébredt.

– Elég jól, csak szomjas vagyok.

Az ágy melletti szekrényen volt egy kancsó víz, és Marcus töltött neki egy pohárral.

– Hallom, hogy már elkezdték kiosztani a reggelit. Mit szólnál egy kis ennivalóhoz? – kérdezte, miközben segített a fiának felülni.

– Nem tudom – vonogatta a vállát Liam. – Van olyan kis palacsintájuk, amilyeneket otthon szoktál sütni nekem, papa?

– Talán. Majd megkérdezzük.

Gemma meglepetten nézett Marcusra.

– Fogalmam sem volt, hogy tudsz főzni.

A férfi szélesen elvigyorodott.

– Úgy tűnik, én jobban tudok vigyázni a titkaimra, mint te.

– A papa nagyon jó szakács. Tud tojást főzni, meg sült krumplit kígyóval.

– Sült krumplit kígyóval? – Gemma gondosan kitámasztotta a fia hátát egy párnával. – Ez érdekesen hangzik.

– Egyszer elégetted, emlékszel, papa? És akkora volt a füst, hogy beindult a tűzjelző is.

– Ne fecsegd ki az összes titkunkat, fiam! – figyelmeztette Marcus a gyereket egy kacsintás kíséretében. – Anyád egy nap majd maga is kipróbálja az ínyencségeimet.

Gemma nevetett, de nem válaszolt semmit.

Marcus aggódva figyelte, ahogy a nő a tenyerét a homlokára téve ellenőrzi a kicsi testhőmérsékletét, mire a gyerek egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Még mindig fáradt vagy, Liam?

– Csak egy kicsit.

– Ez normális – nyugtatta meg azonnal Marcus. – Tegnap még nagyon beteg voltál. Beletelik egy kis időbe, mire az ember ilyenkor elkezdi jobban érezni magát.

Liam bólintott.

A nővérke lépett a szobába, és felragyogott az arca, amikor látta, hogy a kis beteg már ül az ágyában.

– Ma már sokkal jobban nézel ki – mondta vidáman.

– Még mindig fáradtságra panaszkodik – jegyezte meg Gemma.

– Mit szólnál egy kis reggelihez Liam? – kérdezte a nővér. – Attól majd erőre kapsz, és sokkal gyorsabban meggyógyulsz.

– Van palacsintájuk is? – kérdezte a kisfiú.

A nővér sajnálkozva ingatta a fejét.

– Sajnos nincs. De holnapra rendelhetünk neked néhányat. Ma rántotta van pirítóssal.

– Ez nagyszerűen hangzik, ugye, Liam? – nézett a fiára Marcus bátorítóan, és a kicsi bólintott.

Gemma legnagyobb megdöbbenésére Liam egy egész tányér rántottát megevett, méghozzá tiltakozás nélkül. Általában ő nem győzte noszogatni, hogy mindent egyen meg, amit elé tett.

Épp elvitték a tálcát, amikor Gemma anyja lépett a kórterembe.

– Sokkal jobban nézel ki, mint amire számítottam – jelentette ki, és átölelte az unokáját. – Bevallom, aggódtam egy kicsit.

– Kaptam egy szurit, mégsem sírtam, Nana! – újságolta Liam.

– Ügyes vagy! – dicsérte a kisfiút a nagyanyja, majd leült a székre, amelyet Marcus húzott oda neki az ágy mellé. – Egész éjjel azon gondolkodtam, hogyan történhetett meg mindez. Tegnap reggel még egyáltalán nem tűntél betegnek. Talán egy kicsit ki volt pirulva az arcod, de olyan sokat rohangáltál.

– Nagyon sokkoló látvány volt, amikor megérkeztünk az óvodába – jegyezte meg Gemma.

Joanne a lányára nézett.

– Fáradtnak látszol. Miért nem hagyod, hogy Marcus hazavigyen pár órára, hogy kipihend magad? Én itt maradok Liam mellett, és elszórakoztatom. Nincs értelme, hogy mindhárman itt legyünk.

– Nem, jól vagyok, anya. Nem akarom őt magára hagyni.

– Az anyukádnak igaza van, Gemma – ellenkezett Marcus határozottan. – Ki kellene használnod az alkalmat a pihenésre, amíg Joanne tartja itt a frontot. Különben is, amellett hogy rád fér a pihenés, Liam számára is jó lenne behozni néhány dolgot, amire szüksége lehet.

Természetesen a férfinak igaza volt, ő mégis nyomorultul érezte magát, amiért itt kell hagynia a fiát, annak ellenére, hogy tudta, a jelenléte pillanatnyilag felesleges.

– Nem bánod, ha a papa hazavisz egy kis időre? – kérdezte.

– Behozod nekem azt a mesekönyvet? – kérdezte a gyerek. – Tudod, a dinoszauruszosat.

– Hát persze! – Gemma átkarolta fiát, és adott neki egy nagy puszit. – Nemsokára visszajövünk.

Marcus is megpuszilta a kicsit, és beleborzolt a hajába.

– Vigyázz Nanára! – figyelmeztette mosolyogva. – És semmi bulizás, amíg távol vagyunk!

Liam kuncogott.

– Szerinted már jól van? – kérdezte Gemma aggódva, miután elhagyták a kórházat. – Olyan fáradtnak tűnik, pedig egész éjszaka aludt.

– Ez várható volt, Gemma. Az alvás most a legjobb orvosság a számára. Így tud a teste teljesen regenerálódni.

Egymás mellett sétáltak a friss reggeli levegőn. Az ég halvány rózsaszínben pompázott, és egy meleg nap ígéretét hordozta. Gemma vett egy mély lélegzetet.

– Csak amikor bekerül az ember ide, akkor döbben rá, hogy mennyire magától értetődőnek vette az egészségét – mormolta, miközben Marcus kinyitotta a kocsit.

– Az biztos, hogy átrendezi a prioritásokat – értett egyet Marcus.

Hosszú ideig egyikük sem beszélt, miközben a férfi a városközpont felé tartott a reggeli forgalomban.

Gemmát sokszor ingerelte Marcus hűvös és magabiztos fellépése. De egy ilyen súlyos helyzetben igazi támaszt és biztonságérzetet adott neki. Ráadásul a férfi olyan hihetetlenül gyengéden bánt Liammel…

– Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy szeretnélek téged és Liamet magammal vinni Olaszországba – szólalt meg Marcus, amikor megállt a nő háza előtt.

– Ezen most nincs erőm gondolkozni, Marcus – felelte Gemma. – Nem olyan embernek ismerlek, aki lassan és megfontoltan kezeli a dolgokat. Ez itt azonban egy elképesztően nehéz döntés, amit szerintem nem kellene elhamarkodnunk.

– Épp ellenkezőleg! Szerintem már épp elég időt vesztegettünk, és mielőbb rendbe kellene tennünk a jövőnket.

– Az ilyen dolgokat nem szabad elsietni. Ráadásul ebben a pillanatban szerintem egyikünk sem képes világosan gondolkodni.

Marcusnak önkéntelenül is megállapodott a tekintete a nő szép formájú ajkán, amitől Gemmának azonnal a torkában dobogott a szíve.

– A szándékaim egyértelműek – mormolta a férfi.

Gemma szóhoz sem jutott. Marcus tekintetéből egyértelmű üzenet sugárzott felé, és ő azon töprengett, hogyan válhatott hirtelen ilyen érzékivé a légkör kettejük között.

– Gyere, folytassuk bent a beszélgetést! – nyitotta ki a férfi a kocsi ajtaját.

– Halálosan fáradt vagyok, Marcus. Most nincs kedvem vitatkozni veled.

– Ki beszél itt vitatkozásról? Az már a múlté. Készítek magunknak egy kávét, és értelmes felnőttek módján megbeszéljük a dolgokat. Mit szólsz?

Gemma nem tudta magába fojtani a mosolyát.

– Palacsinta nem lesz?

– Annak is eljön még az ideje, hogy lenyűgözzelek a főzőtudományommal. – Marcusnak ismét a nő ajkára tévedt a tekintete. – Gyönyörű a mosolyod, Gemma, ugye tudod? – szólalt meg hirtelen olaszul, és a váratlan bók hallatán a nő elvörösödött. Ez felidézte benne azokat a meghitt pillanatokat, amikor meztelenül feküdt a férfi karjában, aki csábító szavakat sugdosott a fülébe.

– Ne próbálj levenni a lábamról a bókjaiddal, Marcus! Nem fog sikerülni – felelte Gemma, és önkéntelenül is olaszul szólalt meg. Elviselhetetlenül hangosnak érezte saját szívdobbanásait.

– Még mindig ilyen jól beszélsz olaszul?

– Természetesen. – Gyorsan elfordult a férfitól. Lelki szemei előtt folyton a boldogabb napok emlékei bukkantak fel.

– Helyes.

Gemma hirtelen azon kezdett töprengeni, hogy vajon a férfi is ugyanarra gondol-e éppen, mint ő.

– Liam is mindig olaszul beszél, amikor hazajön tőled, így nem estem ki a gyakorlatból.

Marcus arca felragyogott.

– Gyere, főzök magunknak egy kávét! – Azzal Marcus kiszállt a kocsiból.

Gemma legszívesebben nem engedte volna be a házba. Félelmetesnek tartotta, hogy a férfi ennyire nagy hatással van rá. Valamikor régen Marcus egyetlen hívása is elég volt, hogy valósággal eksztatikus állapotba kerüljön tőle.

Reszkető kézzel nyitotta ki a háza ajtaját. Aztán beinvitálta Marcust a folyosóra, és közben felkapta a földről a postát.

– Fel kellene hívnom az irodát, és szólnom, hogy ma nem megyek be – jelentette ki.

– Bízd csak rám! – tiltakozott a férfi nevetve. – Hiszen voltaképpen én vagyok az új főnököd.

Ez a megjegyzés legalább annyira szórakoztatta, mint amennyire bosszantotta Gemmát.

– Szereted a hatalmat, ugye, Marcus? – A fejét csóválva ment tovább. – Úgy tűnik, ez az igazi afrodiziákum a számodra.

– Azért én el tudok képzelni annál jobbat is – mormolta a férfi alig hallhatóan, miközben felkapta a telefont.

Gemma elhatározta, hogy ezt az utóbbi megjegyzést teljesen figyelmen kívül hagyja. A konyhába ment, hogy feltegye forrni a vizet. Ezután felsietett a lépcsőn, hogy összekészítsen pár holmit Liamnek. Gondosan bevetette a kicsi ágyát, majd megkereste fia kedvenc plüssmaciját is. És hirtelen tudatosult benne, mi történhetett volna, ha a kicsi szervezete nem képes legyőzni a lázat. Kimerülten lerogyott az ágyra, és arcát a tenyerébe temetve próbálta rendbe szedni a gondolatait.

– Jól vagy? – Marcus hangja megijesztette.

A férfinak feltűnt, milyen hatalmasnak látszik a nő kék szeme a sápadt arcában. Gemma néha különleges szépséget sugárzott magából. A munkájában elért sikerei és magabiztos kiállása ellenére időről időre felszínre került belőle az aprócska, elveszett kislány. Ezekben a pillanatokban Gemma mindig életre keltette Marcus védelmezőösztönét, s ő szerette volna a karjába kapni és szorosan átölelni.

– Meg fog gyógyulni.

– Tudom – sóhajtott fel Gemma. – Csak olyan ijesztő volt.

A férfi megértően bólintott, és körülnézett az aprócska szobában. Erővel kellett visszatartania magát attól, hogy oda ne lépjen a nőhöz, és vigasztalja. Rendkívül fontos volt, hogy képes legyen visszafogni magát, és ne sürgesse őt. Elszánta magát arra, hogy Gemmát és Liamet élete középpontjává tegye. És ezt a tervét nem volt hajlandó feladni még akkor sem, ha a nemrég kötött fegyverszünet talán csak átmeneti és ugyanakkor meglehetősen törékeny volt kettejük között.

Amikor Gemma előző este önkéntelenül is az ő karjában keresett vigasztalást, új remény ébredt a lelkében. Nem akarta megkockáztatni, hogy ismét elveszítse a nő bizalmát.

Éppen ezért elhatározta, hogy óvatosan fog eljárni, de azért minden rendelkezésére álló lehetőséget ki fog használni. Egy dologban biztos volt: amikor visszaköltözik Olaszországba, nem megy Gemma és Liam nélkül.

Gemmának feltűnt, milyen komoly képpel néz körül Marcus. Aztán eszébe jutott, hogy a férfi még soha nem látta korábban a fia szobáját. És igazából a folyosóra is csak olyankor jutott be néha, amikor véletlenül túl korán érkezett, hogy elvigye Liamet.

– Nálad is hasonlóan néz ki Liam szobája? – kérdezte a nő kíváncsian.

– Eléggé – ismerte el a férfi vigyorogva. – De egy kicsit rendezettebb. Mrs. Philips még mindig nagyon odafigyel az ilyesmire.

Gemma még jól emlékezett Marcus házvezetőjére.

– Gondolom, ugyanolyan hatékony, mint régen volt.

– De még mennyire! Egyetlen parányi porcica sem merészelne lehullani Mrs. Philips közelében. Valószínűleg őt is magammal viszem majd Olaszországba.

– Talán egyszerűbb lenne, ha egyáltalán nem is költöznél el – jegyezte meg Gemma színtelen hangon.

– Ezt már megbeszéltük, Gemma. Muszáj megtennem. Nicholas a következő héten érkezik, hogy átvegye a londoni irodát. Az azt követő héten repülök Rómába.

A nő teljesen pánikba esett attól, mennyire fel fognak ezután pörögni az események.

Mindketten hallgattak, miközben Gemma megpróbálta feldolgozni a híreket.

Mit mondjak Liamnek? – futott át a fején a gondolat. Ez a fejlemény biztosan teljesen összetöri majd.

– Furcsa, hogy pont ezt a szobát adtad Liamnek – váltott témát Marcus. – Én is ezt szántam neki magamban. Gyerekként néha én is itt aludtam.

– Tényleg? – A nő a homlokát ráncolta.

– Igen, ez az édesanyám háza. Mindig itt laktunk, amikor a nyári szünetben meglátogattuk a családját.

Gemmának hirtelen eszébe jutott, hogy az ingatlanközvetítő is említett neki valamit. Csakhogy akkoriban még nem tudhatta, hogy éppenséggel Marcusról beszélt.

– Ezt sosem említetted – mormolta. – Amikor elárultad, hogy a ház a tiéd, azt hittem, csak nemrég vásároltad meg.

– Nem. Megtaláltam a módját, hogy rád tukmáljam, akaratod ellenére. Az egekig magasztaltam édesanyád előtt, hangsúlyozva, mennyire olcsó. Természetesen a lelkére kötöttem, el ne árulja, hogy tőlem származik az ötlet. Egy dolog világos volt a számomra: nem akarod, hogy bármi közünk legyen egymáshoz.

Gemma már valamiért nem bánta, hogy az édesanyja egy követ fújt Marcusszal. A büszkesége valóban nem engedte volna, hogy fiával együtt ebben a gyönyörű házban éljen kényelmes életet.

– Valahogy mindig nagyon sokat jelentett nekem, hogy ilyen pontosan magam elé tudtam képzelni a környezetet, amelyben Liam éli a mindennapjait. Így biztos lehettem benne, hogy szép otthonban fog felnőni.

– Soha nem választottam volna számára nem megfelelő lakhelyet – szakította félbe Gemma sietve.

– Tudom. Különben is, elsősorban a hely légköréről beszélek. Ez a ház számomra tele van jó emlékekkel. Biztonságérzetet adott, hogy Liamet itt tudhattam.

– És most mégis ki akarod szakítani innen.

– Egy olyan helyre, amit még ennél is jobban fog szeretni. A villám Róma közelében van, vidéki környezetben. Ott aztán rengeteg helye lenne a játékra. Van ott hatalmas gyümölcsöskert, lóistálló, meg cicák és kutyák. Nem is beszélve a sok rokonról, akik mind a

közelben laknak. Ott minden megvan, amitől garantáltan biztonságos és gyönyörű lenne a gyermekkora.

– Az utolsó részletig mindent megterveztél, ugye? – Gemma hangja valósággal csöpögött a gúnytól. – Na és hol az én helyem ebben a rózsaszín álomban? Be akarsz dugni valami kis kunyhóba a birtokodon, hogy csak akkor találkozhassak Liammel, amikor te is jónak látod?

A férfinak ezen muszáj volt nevetnie.

– Nem egészen.

Gemma dühösen az ágyra tette az eddig a kezében szorongatott plüssmacit.

– Nem mehetek veled Olaszországba, Marcus! Ez egy rémes ötlet. Az egész életem ideköt.

– Egyszer azt mondtad nekem, hogy Liam az életed. – A férfi türelmesen nézte, ahogy a nő kiszedett néhány dolgot a ruhásszekrényből.

– Ez természetesen így is van – ismerte be Gemma bizonytalanul. – De más szempontokat is figyelembe kell vennem.

– Az előléptetésed a *Modern Times*nál nem több mint egy vicc ahhoz képest, amit Rómában tudnék ajánlani neked.

A nő megdermedt, és kérdőn mérte végig a férfit.

– Nemsokára felszabadul egy főszerkesztői pozíció az Élannál.

Gemmának tágra nyílt a szeme a döbbenettől. Az Élan a *Rossini House* legsikeresebb kiadványa volt: egy jó nevű elitmagazin, hatalmas európai olvasóbázissal. Hozzá képest a *Modern Times* már-már vidékiesnek számított.

– Tudtam, hogy ez majd felkelti az érdeklődésedet – folytatta Marcus mosolyogva.

– Mit jelentsen ez?

– Csak annyit, hogy téged mindig a karriered vezérel – felelte a férfi szárazon. – Hiszen voltaképpen a találkozásunk is emiatt következhetett be.

– Így is mondhatjuk. – A nő becsukta a szekrény ajtaját.

– Ugyan már, Gemma! Mindketten tudjuk, hogy csak addig melegítetted az ágyamat, amíg támogattam az előrejutásodat.

A nő elsápadt a férfi vádaskodása hallatán, de túlzottan dermedt volt a sokktól, hogy azonnal válaszolni tudjon neki.

– Nekem nem számított – folytatta Marcus a vállát vonogatva. – Amúgy sem voltak komolyak a szándékaim.

– Na látod, ebben nem kételkedem! Hiszen közben az édes kis Sophia ott várt rád Olaszországban – vágott vissza Gemma remegő hangon. – Ne játszadozz velem, Marcus! Kristálytisztán emlékszem a történtekre. Ha te is így lennél ezzel, akkor talán rémlene, hogy nem fogadtam el az állásajánlatodat – tette még hozzá élesen. – És ez a mostani ajánlatod sem hoz kísértésbe.

– Akkor azért nem fogadtad el az állást, mert teherbe estél, és mert Freddie nem akarta.

– Az egésznek semmi köze nem volt Freddie-hez!

A telefon éles csörgése szakította félbe a vitájukat, és Gemma lesietett a lépcsőn, hogy felvegye. Attól félt, hogy esetleg a kórházból hívják, de csak Richard volt az. Megkönnyebbülten fellélegzett.

– Épp most értem be az irodába – kezdte a férfi. – Mondták, hogy Liam kórházba került. Hogy érzi magát?

– Sokkal jobban, mint tegnap. – Gemma Marcus felé pillantott, aki éppen akkor jött le a lépcsőn. – Csak Richard az – magyarázta gyorsan, befogva a mikrofont. – Miért nem hagysz magamra? Gyorsan lezuhanyozom, és utána majd taxival bemegyek a kórházba.

– Még nem fejeztük be a beszélgetésünket.

– Szerintem viszont igen. – Azzal anélkül, hogy akár egyetlen további szót vesztegetett volna a férfira, megfordult, és beszélni kezdett Richardhoz. Közben nagyon remélte, hogy Marcus elérti a célzást, és távozik. – Azt mondták, hogy megfigyelésre még néhány napig bent tartják. Igen, biztosan örülne a látogatásodnak. De talán jobb lenne, ha várnál holnapig… C épület. – Gemma óvatosan hátrapillantott a válla felett, és megkönnyebbülten látta, hogy Marcus

eltűnt. – Rendben, Richard. Igen, én is várom, hogy találkozzunk. Viszlát! – tette le a kagylót.

Ijesztően csendesnek érezte a házat. Borzadva gondolt vissza Marcus vádjaira, miszerint ő csak azért feküdt le vele, hogy a férfi támogassa az előrejutásban. Most, hogy visszagondolt, Marcus már a húga esküvőjén is tett célzást ilyesmire.

Gemma nagyon örült, hogy végül elutasította az állást. Nem volt ugyan egyszerű egyedülálló anyaként teljes munkaidőben dolgozni, de végül bebizonyította, hogy önállóan is képes megállni a lábán. Minden külső segítség nélkül jutott egyre feljebb a ranglétrán.

És ezt az állást sem fogom elfogadni az Élannál, döntötte el magában. Folytatom a munkát a *Modern Times*nál, Marcus meg tegyen, amit akar. Soha nem akartam függeni tőle, és most már a napnál is világosabb, mi volt a vonakodásom oka.

Nagy sóhajjal megindult a fürdőszoba felé, majd gyorsan beállt a zuhany alá. És miután a dühe alábbhagyott, helyét ismét átvette a bizonytalanság. Nem tudta, hogyan mondja el Liamnek, mit tervez az apja.

Ő maga kicsit idősebb volt, amikor elveszítette az édesapját, de még mindig jól emlékezett rá, mennyire erőt vett rajta a kétségbeesés. Tisztában volt vele, mennyire szereti Liam Marcust. A férfi a világot jelentette neki.

Kiszállt a zuhany alól, és kapkodva megtörölközött. Ezután egy puha fehér törölközőbe tekerte magát, és megszárította hosszú haját.

Persze Marcus igazából nem hal meg, emlékeztette magát. Liam a szünetekben bármikor meglátogathatja őt. Ennek elégnek kell lennie!

Amikor visszatért a hálószobájába, hogy felöltözzön, Marcus az ágy szélén ülve várt rá.

– Azt hittem, elmentél! – kiáltott fel a nő kétségbeesetten, és még szorosabban tekerte maga köré a törölközőt.

– Nem. Hiszen mondtam, hogy még nem fejeztük be a beszélgetésünket. – A férfi élvezettel legeltette rajta a szemét, és nem

csinált titkot abból, milyen izgatónak találja a látványt. Gemma legnagyobb rémületére a teste azonnal reagált a férfi pillantására.

– Most menj el, Marcus! Át kell öltöznöm.

– Ne zavartasd magad! – legyintett nagyvonalúan a férfi.

A nő minden további vita nélkül gyorsan a ruhásszekrényhez lépett. Azt tervezte, hogy fogja, ami kell, és visszamenekül a fürdőszobába.

– Azt kérdezted tőlem, hol élnél Olaszországban – kezdte Marcus, és figyelte a ruhái között turkáló Gemmát.

– Arra soha nem kerül sor – közölte a nő, anélkül hogy a férfira nézett volna.

– Azt szeretném, ha velem élnél… a feleségemként.

Egy hosszú pillanatig Gemma nem hitt a fülének. Elképedten fordult Marcus felé.

– Tessék?

A férfi nevetett.

– Jól értetted. Szeretném, ha összeházasodnánk. Ez az egyetlen lehetőség a számunkra, és így a legjobb Liamnek. Tulajdonképpen mindhármunknak.

A férfi olyan sokat képzelt magáról, hogy a nőből akaratlanul is kirobbant a nevetés.

– Most már teljesen biztos vagyok benne, hogy csak viccelsz.

– Hallgasd meg a tervemet! – folytatta Marcus zavartalanul, miközben lassan felállt és elindult Gemma felé. – Gyere hozzám feleségül, és élj velem a villámban, Rómában. Cserébe én kétéves szerződést kínálok neked az Élan élén.

A nő idegesen megnyalta a szája szélét.

– Nem szeretjük egymást, ezért nem is…

– Jól gondold meg, mielőtt elutasítasz, Gemma! – A férfi figyelmeztetése megfélemlítette a nőt. – Arra alapozod a stratégiádat, hogy ha bíróság elé kerül az ügy, a bíró mindenképpen neked ítélné a felügyeleti jogot. De egy ilyen tárgyaláson semmi sem biztos. És én

minden eszközzel harcolni fogok a fiamért. Bármelyikünk kikerülhet vesztesen egy ilyen csatából. Tényleg meg akarod kockáztatni?

Gemma képtelen volt válaszolni, annyira összeszorult a torka.

– De az én ajánlatommal mindhárman csak nyerhetünk. Liam élvezheti a család biztonságát, te megkapod álmaid állását. És nem utolsósorban én pedig a közelemben tudhatom a fiamat.

Amikor a nő még mindig nem mondott semmit, a férfi csendesen folytatta:

– Nagyon jómódú ember vagyok, Gemma. Luxuskörülményeket tudok biztosítani neked. Adj egy esélyt a dolognak Liam kedvéért! És ha még akkor sem érzed magad boldognak, miután lejár a kétéves szerződésed az Élannál, kapsz tőlem egy nagyvonalú kártérítést, és beleegyezem a válásba. Semmit sem veszíthetsz.

– És közben, mint valami aranykalitkába zárt madár, élek a villád egyik sarkában, mialatt te a másikban? Csak papíron leszünk házasok?

Marcus szélesen elvigyorodott.

– Én semmi ilyesmit nem mondtam. – Egyik kezével végigsimított a nő meztelen vállán. – Szerintem adnunk kellene egy esélyt a házasságunknak.

– Úgy érted, le kellene feküdnünk egymással? – Gemma szíve a torkában dobogott.

– Ez olyan személytelenül hangzik. Pedig ha jól emlékszem, ez volt az egyetlen dolog, ami régen jól működött a kapcsolatunkban.

– Az arroganciád még mindig képes meglepni – jegyezte meg a nő fejcsóválva.

– Engem pedig az képeszt el, milyen jól megy neked az önámítás – felelte a férfi rekedten. – A szex mindig hihetetlenül jó volt kettőnk között, és ezt te is tudod.

– Már nem is emlékszem, milyen volt – hazudta Gemma, és csak úgy villámlott a szeme. – Így hát mégsem lehetett annyira nagyszerű. És akkor sem vágynék az érintésedre, ha te lennél az utolsó férfi a világon.

– Á, tényleg? – kérdezte Marcus a száját húzva.

– Igen, tényleg.

– Szeretnéd, hogy felfrissítsem az emlékezetedet, Gemma? – A férfi még közelebb lépett.

– Marcus, én…

Bármit is akart mondani, a férfi csókja beléfojtotta. Hiába próbálta elfordítani a fejét, ő gyengéden, mégis határozottan tartotta, ajka lebilincselte az övét.

A nő érezte Marcus ruhájának érintését meztelen bőrén, és rájött, hogy bármi áron viszonozni szeretné ezt a csókot. Akarta a férfit, a büszkesége ebben a pillanatban egyáltalán nem számított.

Marcus szája meleg volt, és kemény. Gemma teljesen megvadult, amikor a férfi a nyelvével a szájába hatolt. Többé már nem tudott parancsolni magának, szorosan hozzásimult, és szenvedélyes támadását legalább ugyanolyan hévvel viszonozta.

Marcus még jobban magához szorította, és a szája megindult lefelé a nő nyakán. Aztán olaszul a fülébe suttogott.

– Látod, Gemma, mindig is az enyém voltál – lehelte.

A fölényes szavaknak tulajdonképpen magához kellett volna téríteniük a nőt, de a férfi ugyanakkor a törölköző alá csúsztatta a kezét, és simogatni kezdte meztelen bőrét. Tenyerébe vette az egyik mellét, és finoman morzsolgatni kezdte a mellbimbóját, amely egyre jobban megkeményedett.

– Mondd, hogy akarsz engem! – súgta a fülébe Marcus rekedten.

Gemma alig vette észre, amikor a törölközője leesett róla. De a férfi egyre fokozódó izgalmát nagyon is érezte, amikor minden korábbinál szorosabban hozzásimult.

Megremegett, amikor Marcus végigsimított karcsú derekán, majd keze követelőzően besiklott a lába közé.

– Mondd ki! – sürgette a férfi, és megcsókolta a nyakát. – Valld be, hogy akarsz!

Időközben Gemmának már minden mindegy volt, saját féktelen szenvedélye hajtotta, és nem gondolt a következményekre. Semmire

sem vágyott jobban annál az édes megkönnyebbülésnél, amit csak Marcustól kaphatott meg.

– Akarlak, Marcus… – A szavait alig lehetett hallani, a férfi mégis megértette.

Vadul megcsókolta, és amikor Gemma teljesen a karjaiba omlott volna, hirtelen ellépett tőle.

A nő a vágytól szédülve meredt rá, arcán értetlenkedő kifejezéssel.

– Most már emlékszel? – kérdezte Marcus halkan.

Gemma nem bírt válaszolni. Képtelenségnek tűnt, hogy a férfi végül mégis eleresztette.

– Látod, Gemma? Szexuális téren nagyszerűen megértjük egymást. Gondolkodj el ezen! A hét végéig várom a válaszodat.

Ezután a legnagyobb lelki nyugalommal sarkon fordult és elhagyta a nő szobáját.

7. FEJEZET

Liam egyre jobban érezte magát, és másnap közölték Gemmával, hogy talán már haza is engedik.

– Hála az égnek! – kiáltott fel Gemma anyja, aki a lányával együtt Liam ágya szélén üldögélt. – Egy kis szerencsével vacsorára már otthon lehetsz.

– Hazamegyek hozzád, vagy a papa házába? – nézett a kicsi az anyjára.

– Egyértelműen hozzám, kicsim – felelte Gemma csodálkozva. – Miért kérded?

– Mert ma szombat van, és ilyenkor mindig a papánál vagyok.

– Ó, igen, de ezen a szombaton nem – jelentette ki Gemma gyengéden. Jól látta, hogy Liam kicsit csalódott a válasza miatt.

– Hol van Marcus? – kérdezte Joanne.

– Ma kora reggel távozott, és azt mondta, hogy tizenegy körül tér csak vissza.

Gemma alig bírt a férfira gondolni. A tegnap esti hálószobai jelenet óta egyre nagyobb volt a feszültség kettejük között. Gyűlölte magát, amiért engedte Marcusnak, hogy megérintse, ahogy azért is, mert ő maga olyan vadul reagált a közelségére. De még ennél is jobban gyűlölte a férfit az elképesztő arroganciájáért, és a kisded játékok miatt, amelyeket vele űzött.

Amikor tegnap este újra találkoztak Liam ágya mellett, Gemma alig tudott a szemébe nézni. Ám Marcus úgy tett, mintha a világon semmi sem történt volna. És bár a nő ezt nem szívesen ismerte el, elég volt a férfi csókjaira gondolnia, hogy elöntse a testét a forróság.

– Hogyan jössz ki Marcusszal? – tudakolta az anyja.

Gemma elvörösödött.

– Megvagyunk – kerülte meg a választ vállvonogatva.

Szerencsére ekkor felbukkant egy nővér, és megmentette a téma további boncolgatásától.

– Felhívom Richardot – mentette ki magát Gemma gyorsan. – Azt tervezte, hogy ma délután meglátogatja Liamet. Nem szeretném, ha hiába fáradna.

Megkönnyebbülten surrant ki a folyosóra, de az anyja utánament.

– Mondd, mi folyik itt? – kérdezte szigorúan.

– Anya, semmi sem folyik!

– Ugyan már, Gemma! Nem vagyok ostoba! Marcus és te, nos… tegnap este mindketten elég furcsán viselkedtetek. És nem a Liam iránt érzett aggodalmatokról beszélek. Még most is, hogy a kicsikénk már sokkal jobban érzi magát, nagyon szétszórtan viselkedsz.

– Semmiség. – De amikor Gemma magán érezte anyja fürkésző tekintetét, nagyot sóhajtott.

Talán jobb, ha beszélek róla valakinek, gondolta magában. Talán segít, hogy tisztábban lássam a dolgokat.

– Rendben, de kérlek, próbáld nem félreérteni! – Belekarolt az anyjába, és elindult vele a kávéautomata felé. – Marcus megkért, hogy menjek vele Olaszországba… a feleségeként.

Élvezettel figyelte az anyját, akinek először elkerekedett a szeme, majd szívből jövő mosoly áradt szét az arcán.

– Figyelmeztettelek, hogy ne értsd félre! – tette hozzá Gemma sietve. – Nem úgy van, ahogy gondolod.

– Nem? – Az anyja a fejét csóválta, és a szeme vidáman csillogott. – Akkor mégis mit akar ez jelenteni?

– Marcus bármit megadna azért, hogy a fia a közelében lehessen. Nem szeret engem, csupán egy akadályt lát bennem a gyermeke felé vezető úton.

– Jaj, Gemma! Intelligens nő létedre néha meglehetősen nagy butaságokat tudsz összehordani – vágott a szavába Joanne. – Marcus azért kért meg, hogy legyél a felesége, mert szeret. Látja mindenki, akinek van szeme.

– Tudhattam volna, hogy az egészet romantikus színben fogod feltüntetni, anya – nyögött fel Gemma. – Amikor Marcusról van szó, vak vagy. Ő viszont nagyon is racionális döntést hozott. Egy-két dologban tényleg nagyon jól összeillünk, de az ő igaz szerelme mindig is Sophia Albani lesz.

– Akkor miért nem őt akarja feleségül venni?

– Fogalmam sincs. Én azt hittem, hogy őt akarja megkérni – felelte Gemma csodálkozva.

– Azt hiszem, hogy ha Marcus feleségül akarta volna venni őt, akkor már régen megtehette volna. Hiszen az a nő állandóan iderepül, hogy láthassa. Számtalan lehetősége lett volna, hogy megkérje a kezét. De ő téged akar, és ennek jelentenie kell valamit.

– Természetesen. Méghozzá azt, hogy Liam a legfontosabb számára.

– Ez jó dolog, vagy nem?

– Bizonyos értelemben igen. – Gemma hangja suttogássá halkult. – De nekem is vannak szükségleteim, anya. Nem tudok hozzámenni valakihez, aki nem szeret.

– Ezek szerint nemet mondtál neki?

– Még nem adtam választ. De egyszerűen muszáj neki nemet mondanom! Azt hiszi, bármit megkaphat, amit csak akar. Csak mert sok a pénze és nagy a hatalma, a legtöbb ember követi őt. Próbált megvenni engem egy fantasztikus állásajánlattal és luxuséletet ígért nekem az otthonában.

– Milyen nagyszerű! – jegyezte meg az anyja szárazon.

– De én nem vagyok eladó. – Gemma türelmetlenül túrta fel a táskáját apró után kutatva az automatához. – Nincs szükségem rá. Elmehet Olaszországba, vagy felőlem akár a pokolba is! – Gyors mozdulatokkal az automatába dobta a pénzérméket.

– De szereted! – jelentette ki az anyja higgadtan. – Mindig is szeretted.

– Nem, ez nem igaz! – tiltakozott Gemma határozottan.

– Hazudhatsz magadnak, ameddig csak akarsz, Gemma, de engem nem tudsz becsapni. – Joanne hangja lágy volt, de határozott. – Jól ismerlek, és feltűnt nekem, hogyan nézel rá. Még az arckifejezésed is azonnal megváltozik, amint meghallod a nevét. Soha nem szűntél meg szeretni őt.

– Ez nem igaz! – felelte Gemma remegő hangon. A kávéautomata elhomályosult a tekintete előtt.

– Ha őt elutasítod, mégis miért maradnál Londonban? – kérdezte Joanne. – Richardért biztosan nem. Iránta alig érzel valamit.

– Szeretem Richardot – makacskodott Gemma.

– Meg fogod bánni, ha nem tartasz Marcusszal. Rendben, azt nem mondta neked, hogy szeret. De már másodszor kérte meg a kezedet. Tekintetbe véve a tényt, hogy mindennél jobban szereted, és hogy Liam is szereti őt, szerintem eljött az ideje, hogy sutba dobd a büszkeségedet, és megenyhülj iránta.

Anyja véleménye kemény volt, nem tűrt kompromisszumot. Gemma nagyot nyelt.

– És csak úgy mellékesen: biztos vagyok benne, hogy Marcus nagyon komoly érzéseket táplál irántad. Hallani a hangján, amikor felőled kérdez.

– Minden szalmaszálba belekapaszkodsz, anya – felelte Gemma a fejét csóválva.

– Egy házasság nem csupa öröm és boldogság, kislányom. De ha Marcus és te rászánjátok magatokat, akkor valami igazán különleges dolgot is felépíthettek együtt.

– Szia, Gemma! – csendült fel Richard vidám hangja a folyosón. Egy nagy csokor virággal és egy doboz bonbonnal a kezében közeledett feléjük.

– Hogy van Liam? Minden rendben van vele? – A férfinak azonnal feltűnt a nő sápadtsága, ahogy a könnybe lábadt szeme sem kerülte el a figyelmét.

– Liammel minden rendben. Azt tervezik, hogy ma már hazaengedik. Éppen most akartalak hívni.

– Szegény Gemma! Milyen kínokat kellett átélned! – A férfi átkarolta és magához szorította.

Richard olyan kedves fickó, gondolta a nő szomorúan. Miért nem vagyok belé szerelmes? De sajnos semmit sem érzek, amikor a karjában tart. A szív mindig a maga útját járja.

Amikor kibontakozott Richard öleléséből, felfedezte, hogy Marcus közeledik feléjük. Komor tekintetét nem lehetett nem észrevenni. Gemma tisztában volt vele, hogy a férfi nem tartja Richardot méltó ellenfélnek, és nincs valami nagy véleménnyel róla. Hirtelen előrehajolt, és szájon csókolta Richardot, amikor az felé nyújtotta a virágcsokrot.

– Köszönöm szépen – lehelte.

– Ó, szívesen! – Richard elvörösödött, és Gemma azonnal megbánta az iménti ösztönös cselekedetét.

– A bonbont Liamnek hoztam. – Némileg elbizonytalanodva nyújtotta át a dobozt.

– Köszönöm, de igazán nem kellett volna. – Gemma is bizonytalanságot érzett, mert Marcus időközben szorosan mellette megállt.

– Jó reggelt mindenkinek! – A férfi feszülten mosolyogva végignézett rajtuk, majd birtokló mozdulattal kinyújtotta a kezét, és a derekát átkarolva magához vonta Gemmát. – Jó híreim vannak: épp most beszéltem az orvossal. Már készítik is a fiunk zárójelentését.

Meleg kezének érintése a derekán és arcvizének illata teljesen összezavarta Gemmát. Belegondolt, hogyan hathat a helyzet az anyjára és Richardra. Legszívesebben ellökte volna magától Marcust, de erre nem adódott alkalom, mert az már nyújtotta is a kezét Richard felé.

– Nagyon kedves, hogy eljött – mondta. – Sajnálom, hogy hiába kellett fáradnia.

– Nem tesz semmit – felelte Richard barátságosan. – Gyorsan benézek azért hozzá, és köszönök neki.

– Liam nagyon fog örülni – biztosította Gemma, és gyorsan karon fogta Richardot, hogy elvezesse Marcus közeléből. Közben a tekintete találkozott anyja sokatmondó pillantásával, aki figyelmeztető jelzéseket küldött feléje.

Marcus is visszatért fia szobájába. És bár Liam nagyon örült Richard látogatásának is, sokkal lelkesebben fogadta az apja által behozott pizsamát. Egy olasz focicsapat jelvénye volt rányomva.

– Ez szuper, apa! Köszönöm szépen! – mondta a kicsi újra és újra.

– Azt hittem, hogy maradnod kell még egy éjszakára – felelte Marcus nevetve. – De így most már majd otthon tudod felvenni.

– Átmehetünk hozzád ma este anyával? – kérdezte Liam hirtelen.

– Már megbeszéltük, hogy ezen a hétvégén nem mész át apához – avatkozott közbe Gemma, és próbálta figyelmen kívül hagyni a kényelmetlen pillanatot, amelyet a kicsi ártatlan kérdése okozott.

– Jaj, anya! Kérlek!

– Ma nem, Liam – felelte az apja határozottan. – De hamarosan.

Miért mondja ezt? – csodálkozott magában Gemma. Biztosan ezzel is csak azt akarja hangsúlyozni, hogy a végén mindig ő nyeri meg a kettőnk között dúló háborút.

– Ha jól sejtem, akkor a mára tervezett közös vacsorát lemondod – jegyezte meg Richard óvatosan.

– Most tényleg nem akarom egyedül hagyni Liamet. – Gemma a pillanat töredékéig azt fontolgatta, hogy nem kellene-e áthívnia magához a férfit, de az erőltetett beszélgetés gondolata a saját maga főzte vacsora fölött elriasztotta szándékától. Most Liam és az ő jövőjéről akart gondolkodni, függetlenül attól, hogy az itt lesz Londonban vagy Marcusszal Olaszországban. – Majd jövő héten bepótoljuk.

– Rendben – egyezett bele Richard. – Akkor jövő héten találkozunk. – Elfordult a nőtől, és beszédbe elegyedett Liammel.

Gemma elgondolkozva méregette a két férfit, és magában önkéntelenül is összehasonlította őket egymással. A szemében

Richard sem külsőre, sem pedig intelligencia tekintetében nem vehette fel a versenyt Marcusszal, bármennyire is fájlalta ezt.

– Gemma… Gemma – szólongatta az anyja, és megérintette a karját. – Most megyek. Később még felhívlak.

– Rendben. – Nagyon remélte, hogy anyja nem kapta rajta, miközben Marcust bámulta. – Köszönök mindent!

– Ez csak természetes. – Az asszony előrehajolt, és megpuszilta a lánya arcát. – Ne hamarkodd el a döntést! – súgta oda neki.

Gemma nyugtalanul rámosolygott.

– Ha szeretnéd, szívesen elviszlek, Joanne – ajánlotta fel Richard, és felállt. – Amúgy is abba az irányba megyek.

– Ez nagyon kedves tőled – felelte Joanne sugárzó mosollyal, miközben megölelte Liamet. Aztán intett Marcusnak is. – Viszlát!

– Hétfőn reggel találkozunk – mondta Richard, és búcsúzóul megpuszilta Gemmát.

– Az még nem biztos. Attól függ, hogyan érzi magát addigra Liam.

– De hát hétfőn lesz az interjúd! – emlékeztette Richard, és Gemma láthatóan összerezzent. – Feltéve persze, hogy Marcus nem intézi el az időpont elhalasztását.

– Nincs befolyásom a dologra, Richard – közölte Marcus könnyed hangon. – Ez Henry Perkins döntése. A napi ügyek intézése teljesen rá van bízva.

– Akkor viszont legjobb lesz, ha felhívod őt, amennyiben nem tudsz megjelenni a beszélgetésen, Gemma – tanácsolta Richard aggodalmas hangon. – Túl sokat és túl keményen dolgoztál ezért az előléptetésért ahhoz, hogy most csak úgy hagyd kicsúszni a lehetőséget a kezed közül.

– Ne aggódj, Richard! Majd intézkedem – nyugtatta meg a nő.

Miután Richard és Joanne mögött becsukódott az ajtó, Gemma Marcusra meredt. Egy pillanatig sem hitte, hogy a férfi tényleg Henry Perkins kezében hagyta a vezetést. Csak azért nem akart

segíteni, mert semmi érdeke nem fűződött ahhoz, hogy ő megkapja az előléptetést.

– Ne nézz így rám, Gemma! Tényleg semmi közöm ehhez az interjúhoz.

– Már hogyne lenne! Hiszen te vagy az újság tulajdonosa.

– Mit akarsz ezzel mondani? Talán azt szeretnéd, ha szólnék az érdekedben? – kérdezte a férfi higgadtan.

– Jól tudod, hogy nem erre gondoltam. Egyáltalán ne avatkozz bele a dologba!

– Rendben. Nem is állt szándékomban.

Gemma még mindig nem hitt neki, de ekkor Liam orvosa zavarta meg őket, aki el akarta végezni az utolsó vizsgálatot.

– Jelentősen javult az állapota – közölte a doktor, miután végzett. – A fia egy igazi kis harcos, hölgyem. Az immunrendszere sokkal gyorsabban leküzdte a fertőzést, mint gondoltam. De a következő hónapokban nagyon oda kell figyelnie rá. Bizonyos körülmények között előfordulhat, hogy a vírus ismét felüti a fejét. Ennek ellenére nincs ok az aggodalomra. – Megsimogatta Liam fejét. – Tartsa szemmel, és úgy másfél hónap múlva vigye el a háziorvosához egy alapos kivizsgálásra. Aztán már tényleg túl lesz a nehezén.

– Így lesz, doktor úr! Köszönjük! – mondta Marcus egy apró biccentés kíséretében.

– Most már hazamehetek? – kérdezte Liam reménykedve.

– Igen, kincsem, most már hazajöhetsz. – Gemma segített neki felöltözni, miközben Marcus összeszedte a fia holmiját.

– Gyertek, hazaviszlek benneteket! – szólalt meg a férfi végül.

Gemma nem ellenkezett. Szerette volna mielőbb az ágyban látni kisfiát.

– Mire gondolsz? – kérdezte Marcus, miközben hazafelé tartottak.

– Nem tudom kiverni a fejemből az orvos figyelmeztetését. Kiveszem a jövő hetet, hogy együtt tudjak lenni Liammel.

– Hétfőn átjöhetek vigyázni rá, ha szeretnél elmenni az interjúdra.

A férfi ajánlata meglepte.

– Megtennéd?

– Különben nem ajánlottam volna.

– Csak ez… Azt hittem, meg fogod akadályozni, hogy megkapjam az állást.

Marcus éles pillantást vetett rá a szeme sarkából.

– Tudod, hogy mit akarok. Tegnap világosan az értésedre adtam, de a döntés a te kezedben van. Egyébként Liamért én is felelősséggel tartozom. Magától értetődő, hogy segítek, amíg még tudok.

A nő számára világos volt, hogy a férfi ezzel a hamarosan esedékes elutazására céloz. Nyugtalanság fogta el a gondolatra, hogy milyen gyökeresen meg fog ettől változni mindnyájuk élete.

– Nagyra értékelem a segítő szándékot, de nem lesz rá szükségem. Elhatároztam, hogy nem pályázom meg az állást.

Marcus felvont szemöldökkel mérte végig.

– Ez azt jelenti, hogy elfogadod az ajánlatomat?

Gemma egy pillanatig hallgatott.

– Csak azon töprengek, mit mondott az orvos. A munkám nem jelent számomra semmit, ha a gyermekem egészségéről van szó. – Szeretetteljesen megszorította Liam kezét. – Éppen ezért elhatároztam, hogy kevesebbet fogok dolgozni, és több időt töltök a fiammal.

– Ez komoly döntés.

– Tudom. De az elmúlt két nap rádöbbentett, hogy át kell értékelnem, mi igazán fontos számomra az életben. Nekem Liam mindennél többet jelent.

Marcus megállította a háza előtt a kocsiját.

– Eljössz velem Olaszországba? – tette fel újra a kérdést, és amikor a nő nem válaszolt, megragadta a kezét. – Az állás az Élannál nem üresedik meg szeptember közepe előtt. Így az egész nyarat Liam társaságában tölthetnéd a villában, és megpróbálhatnál tisztába jönni azzal, hogyan szeretnéd alakítani a karrieredet a jövőben.

Mielőtt Gemma bármit is válaszolhatott volna erre a csábító ajánlatra, Liam is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Olaszországba mész, papa?

– Később mindent elmagyarázok neked, Liam – nyugtatta meg a kicsit az apja.

Gemmának tetszett, hogy nem hazudik a gyereknek.

– Miért nem vacsorázunk együtt? Közben mindent megbeszélhetnénk – javasolta a férfi.

Liam azonnal ujjongani kezdett.

– Ó, igen, papa! Vacsorázz velünk! Akkor legalább végre megmutathatom neked a kisvasutamat.

Marcus vidáman nézett Gemmára.

– Te mit mondasz?

A nő vállat vont.

– Úgyis ti vagytok többségben. Gyere be!

Miközben Gemma a konyhában elkészítette a vacsorát, Marcus és Liam a kisvasúttal játszottak. Jó érzés volt hallani a kisfia boldog kacagását.

De vajon belemenjek-e ezért egy szerelem nélküli házasságba? – tette fel magának a kérdést Gemma. A szex működne, de a közös élethez ennél jóval többre lenne szükség.

Marcus magára hagyta Liamet a játékaival, és lement Gemmához a konyhába. A folyosón észrevette a Richardtól kapott virágokat, amelyek egy nagy vázában kaptak helyet. A virágok illata magával ragadó volt, legalább olyan leküzdhetetlen, mint a düh, amely a hatalmába kerítette Marcust, amikor meglátta, hogy a férfi a karjába zárja Gemmát. Ő úgy gondolta, hogy a nő hozzá tartozik, és megesküdött, hogy semmiképpen nem fogja elveszíteni, főleg nem olyasvalaki ellenében, mint Richard Barry.

A Gemma mögötti ablakon besütöttek a konyhába a lemenő nap utolsó sugarai, aranysárga ragyogást kölcsönözve a nő szőke hajának. Marcus élvezettel figyelte hibátlan bőrét, hosszú, sötét szempilláját és tökéletesen ívelt ajkát. Kék ruhája második bőrként

simult az alakjára, és a férfinak azonnal eszébe jutott az a mindent elsöprő szenvedély, amely előző nap támadt fel kettejük között. Minden erejét össze kellett szednie akkor, hogy el tudja engedni a nőt.

De képes lenne ilyen hevesen reagálni rá testileg, ha tényleg Richardot szeretné? Persze volt már rá példa, hogy az ő karjában ízlelte meg a szenvedélyt, pedig közben mást szeretett. És ez a valaki ráadásul éppen az ő öccse volt!

Soha nem fogja elfelejteni Freddie megbántott arckifejezését, amikor elmesélte neki, hogy találkozni fog Gemmával. Olyan sok fájdalom csengett a hangjában, amikor megkérdezte, hogyan képes Marcus ezt tenni vele! Elmondta neki, hogy a nő hozzá tartozik, és el akarja venni feleségül.

Ezt Marcus persze nem tudhatta. Amikor meglátogatta az öccsét, hogy kérdőre vonja, miért akarja magával vinni Helene esküvőjére, soha nem hitte volna, hogy az öccse szándékai Gemma iránt ennyire komolyak. Sokként érte a felismerés, hogy Freddie-nek is viszonya van a nővel.

Te is tudod, miért találkozgat veled, mondta neki Freddie. Így akarja elérni, hogy támogasd az előrejutásban. Szerelmes belém, és csak azért nem akar még lefeküdni velem, mert azt szeretné, ha a nászéjszakánk igazán különleges lenne.

Marcus legalább ezúttal biztos lehetett benne, hogy Gemma nem azért van vele, mert jót tesz a karrierjének. Freddie emléke még mindig fájdalmat ébresztett benne. Nagyon szerette a testvérét, és a gyász mellett még mindig gyötörte a bűntudat. Rémálmaiban néha még mindig látta maga előtt Freddie haragtól és csalódottságtól eltorzuló arcát.

Az öccse halála után még sokáig kísértette ez az utolsó beszélgetés. Alig bírta elviselni Gemma látványát. Ennek ellenére még mindig vágyott rá. És amikor pár héttel korábban meglátta őt Richard társaságában, az emlékek újult erővel törtek fel a lelkéből.

Éppen kart karba öltve léptek ki egy étteremből, és ez a látvány olyan volt Marcus számára, mint egy hatalmas pofon. Hirtelen világossá vált, hogy nem vesztegetheti az idejét a múlton való rágódással. A jövőjére kell összpontosítania, és számára csak Gemmával és Liammel együtt létezik jövő.

Határozottan belépett a konyhába, mire Gemma meglepetten felnézett.

– Mióta állsz már ott?

– Nem régen. – Megállt közvetlenül a nő mellett, és nézte salátakészítés közben. – Segíthetek?

– Nem, mindent kézben tartok. Köszönöm. – Ami az ételt illeti, ez igaz is volt.

– Mi jót készítesz?

– Semmi különöset. Nem volt időm bevásárolni. Tészta lesz, és saláta. – Gemmának nehezére esett higgadtan beszélgetni.

– Jól hangzik. – A férfi lélegzete súrolta a nő arcát, amikor előrehajolt, hogy lopjon egy darab paprikát. Bár valójában hozzá sem ért, a közelsége mégis intimebb érzés volt, mint egy másik férfi ölelése.

– Komolyan beszéltél, amikor azt mondtad, hogy Liam kedvéért lemondanál az előléptetésedről? – kérdezte Marcus komolyan.

– Persze.

– Akkor velem tartasz, Gemma? – Marcus mindkét kezével a munkafelületre támaszkodott. – Szeretni fogod Olaszországot, ezt megígérhetem.

A nő elkínzottan hunyta be a szemét.

– Liam is élvezni fogja. Folyékonyan beszéli a nyelvet, és azonnal otthon érzi majd magát.

Gemma még mindig nem válaszolt semmit.

– Hidd el, ez a tökéletes megoldás.

A férfi könnyedén megérintette a nő vállát, és maga felé fordította. Aztán egyik ujjával követni kezdte az ajka vonalát.

Érintése gyengéd volt, és Gemma mindennél jobban vágyott arra, hogy Marcus megcsókolja.

– Mindketten tudjuk, hogy mit akarunk, és elég érettek is vagyunk a házassághoz. – Óvatos mozdulattal a nő füle mögé simított egy hajtincset.

Gemma ebben a pillanatban döbbent rá, mennyire szereti, és ez a gondolat egy mennydörgés erejével visszhangzott az agyában, már-már megsüketítve őt.

Nem ámíthatom tovább magamat, gondolta megtörten. Anyának igaza van. Soha nem szűntem meg szeretni őt. Egyszerűen csak elfojtottam az érzéseimet egy időre.

– Mindig is azt hittem, hogy egyszer majd szerelemből megyek férjhez – mormolta maga elé.

– Szerelmes vagy Richardba? – kérdezte a férfi élesen.

A nő vállat vont, és szemrebbenés nélkül hazudott.

– Talán.

– Ez egy elég kényszeredett szerelmi vallomás – vágta rá Marcus nyersen.

– Nos, Liam nem ragaszkodik különösebben Richardhoz. És én elsősorban Liam anyja vagyok. Ez határoz meg nálam minden párkapcsolati döntést.

A férfi bólintott.

– Maximálisan megértem.

– Ez az oka annak, hogy a mai napig nem nősültél meg?

– Van köze hozzá. – Marcus tekintete a nő ajkára tapadt.

– Ha bele is egyezem, hogy hozzád menjek, azt végső soron Liam kedvéért teszem.

– Természetesen – helyeselt a férfi nevetve. – Akkor igent mondasz?

Gemma nem adott egyenes választ erre a kérdésre.

– Nem akarom Liamtől elvenni az apukáját. Ha visszautasítalak, azzal nagy fájdalmat okozok a fiamnak. – A nő tudatában volt annak, hogy csak mentségeket keres a saját viselkedésére. A lelke mélyén

ugyanis kétségbeesetten szeretett volna igent mondani, még ha tudta is, mennyire ésszerűtlen döntés lenne ez a részéről.

– Gemma, nyilatkozz végre! Hozzám jössz feleségül?

– Igen. – Marcus szeme diadalittasan megvillant, de Gemmának most már ez sem számított. Tiszta szívből akarta a férfit, mert szerelmes volt belé.

Marcus ekkor a tenyerébe fogta az arcát.

– Nem fogod megbánni ezt a döntést. Így a legjobb Liamnek és nekünk is.

Kezének lenyomata szinte beleégett Gemma arcába. A férfi lassan lehajolt, és a nő ajkára tapasztotta a száját, mintha ezzel a csókkal akarná megpecsételni az egyezségüket. És Gemmában azonnal feltámadt a vágy, hogy még többet kaphasson ebből a szenvedélyből.

A férfi azonban ismét ellépett mellőle.

– Jövő héten Olaszországba utazunk, és ott összeházasodunk. Ha most kérelmezem a különleges engedélyt, nagyjából tíz nap múlva már egybe is kelhetünk.

– Tíz nap múlva? – Gemma szeme elkerekedett. – Túl gyors nekem ez a tempó.

– Nem, nem az. – A férfi szeretettel simított végig az arcán. – Már így is épp elég időt vesztegettünk.

– Várnunk kellene kicsit, és itt Londonban összeházasodnunk. – A nő pánikba esett, és rettegett attól, mit hoz majd számára a jövő. Ám elakadt a lélegzete a várakozásteljes örömtől.

Egy dolog elméletben beleegyezni egy szerelem nélküli házasságba, de más volt ezt a tervet tényleg végre is hajtani.

– Biztosan szeretnéd, ha anyukád és a barátaid is jelen lennének a nagy eseményen. De ez nem jelent problémát. Gondoskodom a repülőjegyekről, de egy biztos: Olaszországban fogunk összeházasodni.

Érezni lehetett a férfi hangján, hogy nem tűr ellentmondást. Ám Gemma feje még mindig kóválygott a férfi csókjától és a gyorsaságtól, amellyel a dolgok kibontakoztak a lelki szemei előtt.

– Tudom, hogy ez egy kicsit túl hirtelen jött neked. – Marcus élvezettel figyelte a nő enyhén duzzadt ajkát és tágra nyílt, hatalmas, kék szemét. – Mint mondtam, már épp elég időt vesztegettünk. Azonnal a magaménak akarlak.

– Mami, beütöttem a könyökömet a lépcsőn!

A folyosóról felhangzó gyerekhangra mindketten összerezzentek.

– Pontosan hol fáj, kicsikém? – kérdezte Gemma szeretetteljes hangon.

– Itt. – A kisfiú egy pontra mutatott a karján, és figyelmesen nézte, ahogy az anyja óvatosan feltűri a pólóját, és alaposan szemügyre veszi a könyökét.

– Semmit sem látok. Szerintem csak egy kis pukli lesz majd a sérülés helyén – nyugtatta meg Gemma a fiát, és adott neki egy puszit. – Ettől mindjárt jobban leszel.

A kicsi bólintott.

– Fáradtnak látszol, kincsem. – Az asszony beletúrt a gyerek hajába. – Hosszú volt ez a nap.

Liam megint csak bólintott, és az apjára nézett.

– Ugye még nem mész haza, papa?

Marcus közelebb lépett.

– Igazából, Liam, mostantól kezdve sokkal gyakrabban láthatsz majd engem.

Gemma érezte, hogy a torkában dobog a szíve, miközben a férfi kérdőn ránézett.

– Mondjam el neki? – kérdezte halkan.

A nő habozott. Miután Liam megtudja, már nem lesz többé visszaút.

– Gemma? – A férfi olyan sürgetően nézett rá, hogy nem volt szíve nemet mondani. Bólintott.

– Igen. Mondjuk el neki most! – A karjába vette Liamet, és lélekben felkészült rá, hogy közölje vele az örömteli híreket.

8. FEJEZET

Amikor Gemma felébredt, első gondolata az volt, hogy ez életének utolsó napja egyedülálló nőként.

A távolban hallani lehetett a Róma belvárosa felé tartó autók hangját. Érdeklődve nézett körül az idegen hálószobában. Nehéz fabútorokból állt a berendezés, és a falakat finom, virágmintás tapéta díszítette. Közvetlenül előtte egy nagy szekrényen ott lógott a menyasszonyi ruhája: egy varázslatos és elegáns álom, krémszínű selyemből. Mellette ott állt a bőröndje is a padlón. Mindent előkészítettek az utazáshoz Marcus villájába.

Ha belegondolt, milyen hatalmas lépésre vállalkozott, minden idegszála beleremegett. Az ébresztőóra éles hangja megtörte a szobában uralkodó csendet. Gyorsan felkapta és leállította.

Vajon tényleg helyesen cselekszik? Már két hete kísértette ez a kérdés. De minden olyan gyorsan történt, hogy gondolkodni is alig maradt ideje. Egykori kollégáit sokkolta a hír, mind közül legjobban természetesen Richardot. Elég volt felidéznie a férfi értetlen arcát, máris elszomorodott.

Nem volt könnyű megsértenie az érzéseit. Richard jó barát volt a számára, különösen az utóbbi néhány hónap során. De előbb vagy utóbb úgyis vissza kellett volna utasítania a közeledését. Richard csalódottan megígértette vele, hogy nem követ el hibát, és nem megy bele egy elkapkodott házasságba. A történtek ellenére barátokként váltak el, és megígérték egymásnak, hogy tartják majd a kapcsolatot.

Gemma felállt, és széthúzta a függönyöket az ablakon. A felkelő nap fénye megcsillant drága jegygyűrűjén. Marcus nem sokkal a Londonból való távozásuk előtt ajándékozta meg vele, de ő még mindig nem szokott hozzá teljesen a viseléséhez.

Ez ugyanaz a szoba volt, amelyikben Helene esküvőjén lakott. Különös érzés volt visszatérni Marcus apjának a házába. Ki hitte volna, hogy egyszer még visszajön ide, és férjhez megy Marcushoz!

Gyorsan felöltözött, majd Liam szobájába sietett, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e. A kicsi még mindig mélyen aludt, és ezen Gemma nem is csodálkozott. Előző este csak fél tizenegykor tudta lefektetni, mert olyan izgatott volt. Szüntelenül csak a küszöbönálló esküvőről és a rájuk váró olaszországi életről tudott beszélni. És éppen amikor már kezdett volna megnyugodni, felbukkant az apja is.

– Nem hoz szerencsétlenséget, ha látod a menyasszonyt az esküvő előtti estén? – kérdezte Gemma, amikor összefutott a férfival a lépcsőn.

– Nem vagyok babonás – felelte Marcus széles vigyorral.

– De én igen – vágta rá Gemma határozottan. – Nem megyek át például soha egy létra alatt sem.

– Ez ésszerű biztonsági intézkedésnek tűnik. – A férfi mosolyogva ment el mellette. – Amúgy nem maradok sokáig. Csak szerettem volna jó éjszakát kívánni Liamnek. Ébren van még?

– Most már igen. – Gemma meztelen lábak dobogását hallotta a háta mögül.

– Papa, papa, papa!

A külső szemlélő azt hihette volna, hogy nem csupán egy délutánt, hanem heteket töltöttek távol egymástól. De a nőt örömmel töltötte el a tudat, hogy döntésével legalább a fiának nagyon jót tett. Hogy számára is elviselhető lesz-e a helyzet, az majd kiderül. Eddig még nem nyílt lehetősége beszélgetni erről Marcusszal. De úgy tűnt, a férfi nagyon hisz a jövőre vonatkozó terveikben.

Minden további teketóriázás nélkül vette a kezébe a dolgok irányítását. Felszámolta Gemma háztartását, megszervezte a holmija átszállítását, és előkészítette a felmondását a kiadónál. A nő úgy érezte magát, mint akinek egy hatalmas hullám átcsapott a feje felett, és magával vitte a régi életét.

Éppen ezt próbálta elmagyarázni Marcusnak is, mielőtt előző este távozott volna.

– Kételyeid támadtak? – kérdezte a férfi nyugodtan.

– Igen – vallotta be a nő kertelés nélkül. – Mi a helyzet veled?

Marcus mosolya rejtélyes volt, ugyanakkor bátorító is.

– Nincsenek kételyeim. Biztos vagyok benne, hogy helyesen cselekszünk.

A zuhany alatt állva is a férfi magabiztos szavai jártak Gemma fejében. Marcus családja is magánkívül volt örömében a házasság hírére, és mindannyian valósággal istenítették Liamet. Különösen a nagyapja, Giorgio Rossini volt odáig érte. Ragaszkodott hozzá, hogy mindketten a házában maradjanak a szertartásig.

– Jobban meg akarom ismerni az unokámat – követelte. – Túl sokáig éltünk távol egymástól.

Liam eleinte egy kicsit félénk és távolságtartó volt. Csak néhányszor látta a nagyapját, amikor Giorgio Londonba látogatott. De alig pár napjába telt, és máris hozzászokott a házhoz s a lakóihoz. Futkározott és játszott az unokatestvéreivel, gyakran és önfeledten nevetett együtt a nagyapjával.

Az egész ház tele volt élettel és szeretettel. Nehéz volt megállni, hogy magával ragadják az események, és egyszerűen elhinni, hogy ez egy valódi esküvő, és Marcus tényleg szereti őt. Azonban igazság szerint Gemma nem merte közelebbről is megvizsgálni az érzelmeit. Ezen felül kínosan kerülte Sophia kérdését, amikor Marcusszal beszélt.

Folyton azt próbálta bebeszélni magának, hogy a férfi számára Sophia már semmit sem jelent, de ebben azért nem lehetett ilyen biztos. Lehet, hogy Marcus valamiféle nyitott házasságot képzelt el magának, amelyben neki megengedett, hogy szeretőt tartson? Akkor minden az övé lehetne: a családja is és a szerelme is.

Gemma határozottan elhessegette ezeket a komor gondolatokat.

Sophia sosem menne bele egy ilyen méltatlan helyzetbe, nyugtatta meg magát. Azok után semmiképp, hogy maga is évekig

reménykedett, hogy Marcus megkéri a kezét. Ráadásul a férfi azt állította, hogy esélyt akar adni az ő kapcsolatuknak. Ez természetesen kizárja, hogy szeretőt tarthasson.

Fél kettőkor hivatalosan is Mrs. Marcus Rossini lesz belőlem, és minden rendben lesz, gondolta bizakodóan. Ő az a férfi, akit mindig is szerettem. És ha ő nem is viszonozza, az én szerelmem kettőnknek is elég lesz. Majd én gondoskodom róla, hogy működőképes legyen a házasságunk…

Amikor visszament a hálószobába, valaki kopogott az ajtón. Marcus húga, Helene lépett be egy csésze teával a kezében.

– Hogy érzed magad? – kérdezte sugárzó arccal.

– Ideges vagyok – vallotta be Gemma.

Helene nevetett. Gyönyörű nő volt, hosszú, barna hajjal és csillogó sötét szemmel.

– Ha számít valamit, akkor Marcus is borzasztóan ideges. Épp az előbb hívtam fel a villában, hogy beszéljek vele, de úgy tűnik, éppen kilovagolt. – Helene kuncogott. – Mindig így tesz, ha valami fontos esemény előtt áll. Azt mondja, segít, hogy tisztábban tudjon gondolkodni.

Gemmában lassan tudatosult, milyen keveset tud Marcusról. Annak ellenére, hogy már van egy közös gyermekük, úgy érezte, mintha egy idegenhez menne hozzá. Azzal tisztában volt, hogy a férfi csodálatos apa, jó az üzleti érzéke, továbbá szereti a családját. De ő maga még mindig kész rejtély volt a számára.

– Egyébként – tette hozzá Helene, és elővett egy kis, lapos dobozt – Marcus megkért, hogy ezt ma reggel adjam oda neked. – Mosolyogva a fésülködőasztalra tette az ajándékot, és az ajtóhoz lépett. – Megígértem a papának, hogy kikísérem a reptérre. Szeretné méltó, olaszokhoz illő fogadtatásban részesíteni a vendégeidet.

Gemma nagyon kedvesnek találta ezt a gesztust.

– Köszönöm, Helene! – Egyedül az édesanyját, a legjobb barátnőjét, Jane-t és a párját, Steve-et hívta meg az esküvőre, mert a

lehető legkisebb felhajtást szerette volna. De valószínűleg a Rossini család önmagában zsúfolásig megtölti majd a templomot.

Miután leendő sógornője magára hagyta, Gemma kinyitotta az esküvői ajándékát. Egy egyszerű, hihetetlenül szép fehérarany láncot talált benne, rajta egyetlen, finoman csiszolt gyémánttal. Elakadó lélegzettel olvasta el a dobozban heverő kártyát.

Úgy gondoltam, jól állna neked.
Marcus

Egy szót sem ejtett szerelemről. Gemma felvette a nyakláncot, és csalódottan nézegette magát a tükörben. Ha őszinte akart lenni, jobban örült volna pár kedves szónak a kártyán, mint a világ összes gyémántjának.

Amikor kicsit később kiment a kertbe az esküvői ruhájába öltözve, teljesen lenyűgözte a büféasztal álomszép dekorációja és a pázsiton elhelyezett asztalok meg székek látványa. Már sok vendég megérkezett. A bejárati csarnokban felállított asztalokon ajándékhegyek tornyosultak.

– Az olaszok tudnak ünnepelni – nevette el magát Gemma anyja. – Egyszerűen lélegzetelállítóan nézel ki ebben a ruhában, édesem.

A ruha valóban előnyösen hangsúlyozta Gemma alakját. A haját bonyolult kontyba tűzték, és apró krémszínű rózsákkal díszítették, a nyakában pedig a Marcustól kapott nyakláncot viselte.

– A kocsi előállt – jelentette be Helene, mire Gemmát egy pillanatra elfogta az émelygés.

– Hol van Liam? – kérdezte az anyjától.

– A bácsikáival és unokatestvéreivel pár perccel ezelőtt már elindult a templomba.

Gemma bólintott.

– Akkor ideje, hogy kövessük őket.

Amikor a limuzin valamivel később bekanyarodott a sarkon és a templomhoz ért, Gemma meglátta a fiát, aki a bejárathoz vezető lépcső alsó fokán állt. Elbűvölően nézett ki fekete öltönyében, és izgatottan integetett felé.

A limuzin közvetlenül a lépcsőnél állt meg, majd a sofőr kiugrott, hogy kinyissa neki az ajtót. Az asszony kiszállás közben vette észre Marcust, aki megigézve bámulta.

– Mit keresel idekint? – súgta oda neki izgatottan. – Nem a templomban kellene várnod rám?

– Látni akartam az érkezésedet. Gyönyörű vagy, Gemma – mormolta halkan, és alig tudott betelni a nő látványával.

Gemma elmosolyodott, és megfeledkezett minden kételyéről.

– A papa azt mondta, ezt oda kell adnom neked – szakította félbe Liam a társalgást, és egy szál vörös rózsát nyújtott felé.

– Köszönöm, szívem! – Az asszony leguggolt a fia mellé, és megpuszilta.

Marcus kinyújtotta felé a kezét.

– Készen állsz?

Gemma csak egy pillanatig habozott, mielőtt megfogta volna a kezét.

– Jobban, mint valaha – felelte, és önkéntelenül is az előttük álló éjszakára gondolt.

– Hé, Marcus, neked odabent lenne a helyed! – A férfi apja türelmetlenül csóválta a fejét. – Én kísérem be Gemmát a templomba. Neked az a feladatod, hogy az idegességtől remegve várj rá az oltár előtt.

– Mindjárt találkozunk! – lehelte Marcus Gemma felé.

– Hiába, az én fiam mindig azt teszi, amihez kedve van – nevetett Giorgio.

– Ez már nekem is feltűnt – jegyezte meg a nő mosolyogva.

Gemma az egész szertartás alatt hihetetlenül jól érezte magát. Az izgalom szinte teljesen megszűnt, és időközben már biztos volt abban, hogy a lehető legjobb döntést hozta.

A templom előtt konfettivel köszöntötték a friss házasokat, és jó néhány képhez kellett modellt állniuk, mire végre beszállhattak a limuzinba.

– Sikerült! – sóhajtott fel Marcus féloldalas vigyor kíséretében.

– Igen, sikerült. – Gemma integetett Liamnek, aki Marcus apjával a mögöttük haladó kocsiban ült, majd hátradőlt az ülésen.

– Ön varázslatosan szép menyasszony, Mrs. Rossini! – A férfi minden korábbinál szélesebben mosolygott.

– Köszönöm szépen – felelte Gemma kissé zavartan. – És köszönöm a nyakláncot is. Elbűvölő. – Öntudatlanul is megérintette a nyakában függő drága ékszert. – Kellemetlenül érzem magam, amiért én nem vettem neked semmit.

A férfi erre hangosan felnevetett.

– Ma éjjel nyugodtan megajándékozhatsz – vágta rá huncutul, mire Gemma arca lángvörössé vált. – Már alig várom, hogy kibonthassam az ajándékomat – tette hozzá. – Minden pillanatot élvezni fogok. Valószínűleg nem is leszek képes estig visszafogni magam. Úgy érzem, így is túl sokáig vártam. – Elszántan előrehajolt, és megcsókolta a nőt, majd birtoklóan a ruha fűzője alá csúsztatta a kezét.

– Nem kellene ezt tennünk, Marcus – suttogta Gemma. – Hiszen a sofőr és az emberek látják, mit csinálunk.

– Az emberek nem érdekelnek. Ha meg akarom csókolni a feleségemet, akkor meg is teszem. – Megsimogatta a nő mellét, amely azonnal reagált az érintésére.

Ekkor már Gemma sem volt képes visszafogni magát. Odaadóan viszonozta a férfi csókját. Csak a többi autóból felhangzó fülsiketítő dudálás tudott megálljt parancsolni neki.

Marcus felnevetett.

– Engedd el magad! Az emberek csak sok boldogságot kívánnak nekünk. Azt hiszem, ez a zaj egészen az étteremig el fog kísérni bennünket.

Gemmának hirtelen eszébe jutott Helene esküvője. Már akkor nagyon csodálkozott a gratuláció eme lelkes formáján.

Az étterembe vezető úton Gemma és Marcus csak nagy nehezen voltak képesek levenni a kezüket egymásról. Úgy viselkedtek, mint két fülig szerelmes tinédzser, akik végre kettesben maradhattak, de folyton lelepleződéstől kellene rettegniük. Fesztelenül beszélgettek a régi szép időkről, amelyeket egykor megéltek egymás oldalán. Közben Gemma minden tőle telhetőt megtett, hogy a férfi ne lássa rajta, mennyire szereti még mindig.

Elgondolkozva méregette a karikagyűrűjét.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze!

– Amikor először megkérted a kezem ott a kórházban, azt csak a pillanatnyi helyzet szülte?

– Nem, semmi köze nem volt hozzá – jelentette ki Marcus határozottan, majd gyengéden kényszerítette Gemmát, hogy felnézzen rá. – Amint kiderült, hogy el fogom hagyni Londont, minden mozzanatot alaposan elterveztem. Még Liamnek is a fülébe jutott a dolog, nem sokkal a betegsége előtt.

– Akkor azt hittem, valaki mást akarsz feleségül venni. – Gemma képtelen volt rávenni magát, hogy éppen az esküvője napján mondja ki Sophia nevét.

Marcus a fejét ingatta.

– Csakis téged akartalak – felelte lágyan.

Hihetetlenül jó érzés volt ezt a férfi szájából hallani.

– Igazából el akartalak vinni vacsorázni, hogy ünnepélyesen megkérhessem a kezed. De te folyton kitértél előlem, aztán meg közbejött Liam betegsége.

– És ezen a ponton a helyzet kikerült az irányításunk alól – merengett Gemma hangosan, és Marcus bólogatni kezdett.

– Sok mindent feladtál, hogy idejöhess. A munkádat, a barátaidat…

A nő nem tudta megállni, hogy ne szúrja közbe:

– Richard teljesen össze volt törve.

– Kit érdekel Richard? – A férfi hangjából egyértelmű volt, mennyire féltékeny. – Most már hozzám tartozol, Gemma. – Hogy nyomatékot adjon a szavainak, még egyszer szájon csókolta a nőt.

Csak kicsivel később döbbentek rá, hogy a kocsi közben megállt velük. Körülöttük parkoltak a többiek autói.

– Azt hiszem, ideje, hogy törődjünk egy kicsit az esküvői vendégekkel – sóhajtott fel Marcus, majd szélesen elvigyorodott. – De azért amint lehet, lépjünk majd le, jó? – Végigsiklott a tekintete az asszonyon. – Ideje már, hogy végre csak az enyém legyél, és megkapjam, ami engem illet.

Gemma is alig várta.

9. FEJEZET

Gemma és Marcus esküvői fogadását igazán idilli helyszínen rendezték meg. A romantikus, fehérre meszelt falú vendéglő hátul egy elbájoló kis kertbe torkollott, ahol jó néhány fehér vászonterítővel letakart asztalt állítottak fel. Több ezek közül fák árnyékában vagy a szőlővel befuttatott pergola félárnyékában állt.

A pázsit hátsó részén egy bárt állítottak fel, amely előtt máris több vendég álldogált, és miközben kedélyesen beszélgettek egymással, bort iszogattak. Lágy szellő fújdogált, ami elviselhetővé tette az erős délutáni napsütést.

Liam egy fa árnyékában játszott az unokatestvéreivel. Az Olaszországba érkezésük óta eltelt néhány nap során máris lebarnult a bőre. Olyan egészséges és boldog volt! Az ember nehezen tudta elképzelni, hogy nemrég még sápadtan és betegen feküdt egy kórházi ágyban.

Gemma réveteg tekintettel nézte Marcust, aki az apjával és a két öccsével beszélgetett. A Rossini család férfi tagjai mind jóképűek voltak, de az ő szemében Marcus különlegesnek tűnt. Egyszerűen nem tudta levenni róla a szemét. És a férfi mintha megérezte volna magán a tekintetét, felé fordult és rámosolygott. Gemma viszonozta a mosolyt.

– És még meg akartál győzni róla, hogy nem szereted – ugratta az anyja, mire Gemma bűntudatosan lesütötte a szemét. – Fantasztikusan néz ki, ugye?

– Igen – helyeselt Gemma. – Annyira, hogy az már-már elviselhetetlen.

– És nem tudom nem észrevenni, kitől örökölte a külsejét. Giorgio elképesztően vonzó férfi.

Gemma kérdőn mérte végig az anyját.

– Á, valóban?

Joanne sokatmondóan vállat vont, és egy kicsit még el is pirult.

– Megkérdezte, hogy nem akarok-e elmenni vele holnap este az operába.

Ez már tényleg meglepte Gemmát.

– Vigyázz magadra, anya! A Rossini férfiak nagyon elbűvölőek tudnak lenni.

– Jól ismersz, drágám. Engem nem könnyű lépre csalni – nevetett Joanne. – Csak elmegyünk vacsorázni, utána pedig az operába.

– Fantasztikusan nézel ki – válaszolta Gemma kedvesen. Az anyja valóban nagyszerűen nézett ki sötétkék kosztümjében és a hozzá illő széles karimájú kalapban.

Étkezés alatt Gemma Marcus mellett ült, miközben az anyja Liam és Giorgio mellett foglalt helyet. Összesen mintegy hatvan főből állt az ünneplő társaság, akik közül legtöbben Marcus rokonai voltak.

Sokat nevettek, és patakokban folyt a bor. A pincérek folyamatosan hordták az asztalokra az esküvői menü fogásait: füstölt lazaccal töltött falatkákat, töltött olívabogyót, óriásrákokat és homárt. Emellett volt még sok különféle meleg *antipasto,* majd többféle tésztás étel és főfogásként fűszeres bárányhús.

Evés közben a vendégek újra meg újra az ifjú párra emelték a poharukat. Aztán váratlanul mindenki követelni kezdte, hogy a vőlegény csókolja meg a menyasszonyt. Marcus diadalittas mosollyal az arcán engedett a vendégeknek.

És amikor frenetikus taps közepette előállt a többemeletes menyasszonyi torta, Giorgio szólásra emelkedett.

– Csak szeretném elmondani, mennyire örülök, hogy ti ketten egymásra találtatok – kezdte. Látszott rajta, hogy komolyan is gondolja a szavait. – És szeretnék megemlékezni azokról a családtagokról is, akik ma nem lehetnek itt velünk. Az elhunyt feleségemről, Gemma édesapjáról és persze Freddie-ről, aki bemutatott benneteket egymásnak. – A férfi elmosolyodott. – Csodálatos volt az a nap, amikor megjelentél az életünkben, Gemma.

Meghatottan mosolygott rá a menyére.

Már kezdett alkonyodni, amikor nekiláttak a torta felvágásának, és felszolgálták a pezsgőt. A kertet színes égősorok világították meg, az asztalokra pedig gyertyatartókat állítottak. Egy kis zenekar romantikus olasz zenét játszott, és a vendégek egymás után vették birtokba a táncparkettet.

Gemmát kis időre elszakították Marcustól, és Helene bemutatta néhány vendégnek, akik később érkeztek. A többségük barát volt, vagy a család szomszédja.

– És természetesen itt van Sophia Albani, de őt már az én esküvőmről is ismered – mondta Helene mintegy mellékesen. Gemma megfordult, és szembe találta magát a nővel, aki már régóta kísértett a gondolataiban.

Sophia semmit sem változott. Még mindig lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Szépségét csak még jobban kiemelte a szűk, mélyen kivágott türkizszínű ruha, amely előnyösen hangsúlyozta karcsú derekát és keskeny csípőjét. Sophiának magas járomcsontja volt, mandulavágású, barna szeme és hosszú, ragyogó, fekete haja.

Habár a nő Gemmára mosolygott, a tekintete jéghideg maradt.

– Fogadja jókívánságaimat!

– Köszönöm. – Gemma még soha életében nem érezte magát ennyire kellemetlenül. Fogalma sem volt arról, hogy mit mondhatna, és meglepődött, hogy Sophiát is a vendégek között találta. Az ő helyében Gemma soha nem ment volna el Marcus esküvőjére. De az is lehet, hogy Sophia időközben már egy másik férfiba lett szerelmes.

– Sajnálom, hogy ma délután nem voltam ott a templomban. De egyéb kötelezettségeim miatt nem mehettem el. – Sophia kecsesen elvett magának egy pohár pezsgőt az egyik arra járó pincér ezüsttálcájáról.

– Gyönyörű szertartás volt – lelkendezett Helene. – Egyetlen szem sem maradt szárazon.

– Ebben biztos vagyok. – Ahogy Sophia az ajkához emelte a kezét, megcsillant rajta egy jegygyűrű. Gemma máris megkönnyebbülten fellélegzett.

– Jól látom, hogy férjhez ment a legutóbbi találkozásunk óta? – érdeklődött udvariasan.

– Igen, két hónappal ezelőtt. Alberto is itt van valahol – felelte Sophia könnyedén, és körülnézett. – Bizonyára a bárnál beszélget a férfiakkal.

Helene elfordult, hogy szóba elegyedjen valakivel, és őket magukra hagyta.

– Nos, Marcus és én úgy gondoltuk, ez a leghelyesebb – folytatta Sophia. – Mindkettőnknek muszáj tovább élnie az életét.

– Tessék? – Gemma már semmit sem értett.

Sophia együtt érző mosollyal mérte végig.

– Hiszen tudja, hogy én és Marcus megállapodtunk egymással, ugye? Mi ketten lelki társak vagyunk egészen kisiskolás korunk óta.

Gemma nem tudta, miként kellene reagálnia erre az információra.

– Nos, Freddie említett valamit arról, hogy önök ketten korábban találkozgattak…

– Ennél azért kicsit többről volt szó. – Sophia tekintete kemény lett, mint a gránit. – Egészen addig, amíg Marcus Angliába nem ment, és ott valaki egy gyerekkel örökre magához nem kötötte.

– Marcus biztosan nem így fogalmazna. Valósággal isteníti Liamet. – Mostanra Gemma hangja is jeges lett, és szíve hevesen zakatolt a mellkasában.

– Ez igaz. Meg kell adni, maga nagyon ravasz volt. Fiút szült neki, és ezzel felébresztette Marcus kötelességtudatát. Belehalt volna, ha le kell mondania a fiáról, ezért inkább megkérte a maga kezét. És így végül magának sikerült megszereznie mindent. – Sophia gúnyosan Gemmára emelte a poharát. – Kitűnő stratégia, meg kell hagyni. Csak az a kár, hogy ő nem szereti magát. Hogyan képes együtt élni ezzel? Nagyon zavaró lehet a tudat, hogy Marcus tulajdonképpen még mindig engem szeret.

– Ez ostobaság – felelte Gemma élesen. – Marcus tisztel engem. – A hazugság könnyebben jött a szájára, mint gondolta volna.

– Valóban? – kérdezte Sophia negédesen. – Akkor miért töltötte az utolsó szabad éjszakáját az én karomban, arról panaszkodva, hogy nincs más választása?

Sophia ezután elégedett mosollyal az ajkán faképnél hagyta vetélytársát.

– Mi a baj? – kérdezte Helene aggódva, amikor visszatérve feltűnt neki, milyen sápadt Gemma arca.

– Semmi. Csak felizgatott valami, amit Sophia mondott.

– Mit mondott? – nézett rá Helene figyelmesen.

– Semmi különöset. Csak mesélt a Marcushoz fűződő viszonyáról.

– Vagy úgy – mosolyodott el Helene. – Marcus felnőtt férfi, Gemma. Rég félredobta már a gyerekkori játékszerét. Szeret téged, és el is vett feleségül. Ne is törődj Sophiával! Sajnos, ő meglehetősen gyűlölködő és féltékeny tud lenni. – Helene barátságosan átkarolta Gemma vállát. – Az ott Sophia férje. – Egy magas, kopasz férfira mutatott, akinek meglehetősen savanyú volt a képe. – Az apja választotta neki, amikor világossá vált, hogy Marcus többé nem elérhető. Ő Sophia apjának egyik üzletfele. Nagyon gazdag, és igazán luxus életmódot tud biztosítani a felesége számára. Annak a nőnek még soha életében semmiért nem kellett megmozdítania a kisujját sem. De nézd csak meg a férjét! Nem csoda, hogy olyan megkeseredett.

Gemma lassan a fejét csóválta.

– Lehet, hogy vonzó a jelleme.

– Lehet, és talán ők ketten mindennél jobban szeretik egymást, de valahogy kétlem. Szerintem ez a házasság elsősorban üzleti megállapodás.

Erre Gemma nem tudott mit mondani, mert a saját házasságát is hasonlóképpen kellett volna értékelnie, ha teljesen őszinte akar lenni. A férfi tetteit a Liam iránt érzett szeretete irányította. És ezek a

boldogságukhoz gratuláló emberek mind egy illúzió áldozatai voltak csupán. Mindenki, Sophia kivételével, természetesen.

A boldogság, amelyet Gemma egész nap érzett, elenyészett. Ő maga is csaknem áldozatul esett ennek az illúziónak. Marcus tényleg tökéletesen alakította a boldog vőlegényt.

Ebben a pillanatban a férfi a tömegen keresztülvágva megindult felé, és őt elfogta az idegesség. Marcus ma éjszaka szerette volna még jobban kiterjeszteni az illúziót, és le akart feküdni vele. Hogyan viselkedjen, amikor jól tudja, hogy a férfi még mindig Sophiát szereti?

– Liam talált magának egy kis barátnőt – újságolta Marcus, miközben Gemma mellé lépett.

A nő a fiára nézett, aki kéz a kézben táncolt Helene négyéves kislányával. Andrea igazán édesen nézett ki hosszú, fehér ruhácskájában.

– Úgy tűnik, hogy örökölte a Rossini férfiak vonzerejét – felelte.

– Úgy tűnik. – Marcus mélyen Gemma szemébe nézett. – Táncolunk még egyet, mielőtt szép csendben a távozás mezejére lépnénk?

Gemma a legszívesebben egyedül bújt volna ágyba ezen az éjszakán.

– Igen – bólintott beleegyezően. – Utána Liamet is haza kellene vinnünk. Biztosan nagyon kimerült. – Talán még elkerülheti valahogy, hogy kettesben maradjon a férjével, ha a fiát helyezi előtérbe. Egyszerűen időre volt szüksége, hogy átgondolja, milyen kutyaszorítóba is került.

– Liam visszajön velünk a papa házába, Gemma – szólt közbe Helene, és vetett egy pillantást az órájára. – Minden gyereket összeterelünk pár perc múlva.

– Ez nagyon kedves tőled, Helene – mondta Gemma gyorsan –, de szó sem lehet róla. Éppen elég gyerekről kell gondoskodnotok enélkül is, nem is beszélve a vendégeimről.

– Rengeteg helyünk van, plusz elég felnőtt, aki segít gondoskodni mindenkiről. Liam velünk jön – jelentette ki Helene határozottan. – Ez a nászéjszakátok, Gemma. Lazítsatok, és élvezzétek az estét! Mi majd gondoskodunk Liamről.

Ha Marcus nem állítja meg, Gemma további kibúvókat keresett volna. De a férfi megfogta a kezét, és a táncparkett felé vezette.

Amikor megjelentek közöttük, a vendégek tapsolni kezdtek. Gemma tengernyi idegen arcot látott körös-körül, miközben Marcus magához szorította.

– Lazíts egy kicsit! – hallotta a férfi suttogását.

– Miért? – Gemma nem tehetett róla, dacosan csengett a hangja. – Csak mert mindenki minket néz?

– Mert ha nem teszed, a lábamra fogsz lépni – válaszolta Marcus nevetve. – Küzdesz ellenem. Engedd el magad, és hagyd, hogy vezesselek!

– Abban úgyis nagyon jó vagy! – felelte az asszony gúnyosan.

– Valóban. – A férfi az állát megfogva maga felé fordította az arcát. – Mi a baj?

– Semmi. – Gemma nagy nehezen kipréselt magából egy mosolyt. – Tényleg semmi – tette hozzá valamivel lágyabban. Itt és most nem akart veszekedni Marcusszal. Azzal semmit sem ért volna el.

Nincs jogom haragudni rá, gondolta magában. Tudtam, mibe megyek bele ezzel a házassággal. Marcus soha nem hazudott nekem, és nem hitegetett azzal, hogy szeret.

Közben más párok is csatlakoztak hozzájuk a táncparketten, és most már rá is kényszerültek, hogy szorosan egymáshoz simuljanak. A nő lehunyt szemmel szívta magába férje arcszeszének illatát, és egyszerűen élvezte, hogy a karjában lehet.

– Így már jobb – mormolta Marcus. – Fáradt vagy, drágám?

A kedves megszólítástól Gemmának könnybe lábadt a szeme.

– Egy kicsit.

– Hosszú volt ez a nap.

– Igen. – Utána már nem szólaltak meg a tánc végéig.

– Most feltűnés nélkül kimegyek, és előállok a kocsival – mondta a férfi halkan. – Találkozzunk, mondjuk tíz perc múlva, a vendéglő előtt.

Gemma bólintott. Ez a titkos terv pont úgy hangzott, mint valami romantikus összeesküvés. Csakhogy itt Marcus és Sophia voltak az egyedüli összeesküvők.

Talán túlságosan szeretem? – kérdezte önmagát kétségbeesetten. Hová tettem a büszkeségemet és a méltóságomat?

Ekkor észrevette Liamet, aki a nagyanyjával és négy unokatestvérével ült az egyik asztalnál.

– Jól vagy, kincsem? – Letérdelt a fia mellé, aki válaszul boldogan bólintott. – Szeretnél most hazajönni velem? – Tisztában volt vele, mennyire furcsának találhatja minden jelenlévő ezt a kérdést, de egyszerűen nem akarta magára hagyni a kicsit.

Liam elhúzta a száját.

– Nem. Én majd Nanával, Helene nénivel és Andreával megyek haza. Bruno is velünk jön. – Liam arca felragyogott. – És holnap a nagypapával elmegyünk az állatkertbe!

Joanne óvatosan megérintette a lánya karját.

– Hagyd őt, Gemma! A férjed már vár. Én majd gondoskodom Liamről. Megígérem!

Gemma megadóan bólintott.

– Köszönöm, anya! Viszlát holnap! – Adott Liamnek egy puszit. – Légy jó! – Ezután utat vágott magának a vendégek között az étterem előtti parkolóig. Marcus már ott várt rá.

– Liammel minden rendben?

– Igen – nyugtatta meg Gemma már távolról. – Ennek ellenére szerintem ma is nekünk kellene vigyáznunk rá. Hiszen már egy család vagyunk, és nem egy ifjú pár. Talán a többiek elhitték, hogy szerelmesek vagyunk egymásba, de nekünk nem kell megjátszanunk magunkat egymás előtt.

– Én is azt hittem, hogy azok vagyunk – felelte a férfi bosszúsan.

A nő kérdőn nézett rá, de a sötétben nem tudta kivenni Marcus arcát.

– Az lenne a legésszerűbb, ha külön szobánk lenne.

Hosszú csend következett, amelyet végül Marcus tört meg.

– Ezt nem gondolhatod komolyan, Gemma. Megállapodtunk, ma éjjel pedig a házasságunk be fog teljesülni.

A férfi komor hangja nem hagyott teret semmilyen vitának. És alapvetően igaza is volt. Tényleg megállapodtak.

Marcus villájáig az út rövid volt. Egyikük sem szólt egy szót sem ezalatt, és Gemma mélyen elmerült a gondolataiban.

Ha őszinte akart lenni magához, akkor alig várta, hogy lefeküdhessen Marcusszal. Már bánta, hogy elkezdte vele ezt a vitát. Döntést hoztak, és már nem volt visszaút. Akkor már legalább kiélvezhetné a kapcsolatuk pozitív oldalát…

Az is lehet, hogy Marcus többé nem találkozik Sophiával, gondolta reménykedve. Talán tegnap éjszaka végleg búcsút mondtak egymásnak. De ki tudná megmondani, hogy ez tényleg így van-e?

Marcus ügyesen kormányozta be hatalmas kocsiját birtoka impozáns kapuján. A villához vezető út kaviccsal volt felszórva, és mandulafenyők szegélyezték, az impozáns épület két oldalán pedig fenséges ciprusok álltak.

– Végre itthon – jegyezte meg Marcus szárazon.

Gemma némán ment utána a bejárathoz vezető lépcsőkön. Még mielőtt beléphetett volna az előtte kinyitott ajtón, Marcus a karjába kapta őt.

– Tegyél le! – Az asszony annyira meglepődött, hogy önkéntelenül is átkarolta a férfi nyakát, aki egyszerűen figyelmen kívül hagyta a vonakodását.

– Nem, Mrs. Rossini! Ez régi hagyomány nálunk. Átviszem a feleségemet a küszöbön.

Gemma egy pillanatig azt hitte, hogy Marcus meg fogja csókolni. A lelke mélyén csak arra vágyott, hogy a férfi meg se álljon vele a

hálószobáig. Szégyellte magát a gyengeségéért, de nem volt értelme folytatnia az önámítást.

Ám sajnos Marcus nem csókolta meg, hanem azonnal letette, amint beértek a házba.

Gemma gondosan lesimította a ruháját, mert így ki tudott térni a férfi fürkésző tekintete elől. Nem akarta, hogy Marcus meglássa a szemében az árulkodó vágyat.

– Megmutathatnád nekem a házat – jött hirtelen az ötlet. – Hiszen még sosem jártam itt.

Miközben bejárták a szobákat, Marcus végül szóba hozta a nő megváltozott viselkedését.

– Mi a bajod tulajdonképpen, Gemma? – kezdte. – Ma reggel még elégedett voltál a megállapodásunkkal. Mitől változott meg a véleményed?

Az asszony nem válaszolt azonnal. Hirtelen eszébe jutott, miket mesélt neki egykor Freddie Marcusról és Sophiáról.

– Egyszerűen csak maradt még bennem némi kétely a tervünkkel kapcsolatban.

A villa gyönyörű volt, és nem kevesebb mint hét hálószoba volt benne. Marcus az emeleten fejezte be körútjukat, egy óriási szobában, amelyben franciaágy állt. Gemma bizonytalanul nézett fel rá.

– Ne nézz már olyan ijedten! Még soha egyetlen nőt sem kényszerítettem, hogy lefeküdjön velem, és ezen a szokásomon ma sem kívánok változtatni. – Egy összekötő ajtóra mutatott a szoba másik végében. – Ott van a fürdőszoba, és a házvezetőnőm kipakolta a ruháidat a szekrényekbe.

– Hová mész? – kérdezte Gemma remegő hangon, amikor látta, hogy a férfi távozni készül.

– A szomszéd szobába. Ha mégis megváltozna a véleményed az ágy megosztásával kapcsolatban, egyszerűen gyere át hozzám! – Ezekkel a szavakkal Marcus becsukta maga mögött az ajtót.

Gemma elképedten rogyott le az ágy szélére. Őrjítő volt a gondolat, hogy Sophia már azelőtt szétzúzta az ő házasságát, hogy igazán elkezdődhetett volna. Mégsem tudott védekezni az érzései ellen. Abban meg teljesen biztos volt, hogy nem fogja beadni a derekát, és nem megy át Marcushoz.

Elszántan felállt, és elkezdte kigombolni a gombokat a ruhája hátán. Ám hamarosan rájött, hogy a legalsókat egyedül nem éri el. Bárhogy próbálta is, képtelen volt levetni a ruhát. Két választása volt: segítséget kér Marcustól, vagy a menyasszonyi ruhájában alszik.

Ingerülten lerúgta magáról a cipőjét, és az ágyra vetette magát. Majdnem egy örökkévalóságig tartott, mire végül képes volt rávenni magát a cselekvésre, és elszántan bemasírozott a szomszéd szobába.

Marcus éppen akkor lépett ki a fürdőszobából, és mindössze egy törölköző volt a csípője köré tekerve. Nedves hajából csepegett a víz, és végigfolyt izmos, meztelen felsőtestén. Vigyorogva mérte végig a nőt, és úgy tűnt, egyáltalán nem lepődik meg azon, hogy a szobájában találja őt.

– Ez nem az, amire gondolsz – védekezett gyorsan Gemma. – Segítened kell levenni a ruhámat.

– Á, valóban? – Marcus felvonta a szemöldökét. – Már sok ajánlatot kaptam nőktől, de egyik sem volt ennyire lényegre törő, mint a tiéd.

Gemma kétségbeesetten próbálta visszafogni magát, és nem túl nyíltan bámulni a férfi vonzó testét.

– Egyszerűen csak gombold ki a legalsó gombokat, kérlek! – csattant fel türelmetlenül.

– Jó, gyere ide!

Marcus pár kézmozdulattal elvégezte a feladatot, de amikor Gemma el akart lépni tőle, ő meleg kezével átfogta a nő karcsú derekát, és magához szorította.

– Ezért megérdemlek egy csókot, nem gondolod? – súgta a fülébe.

Gemma libabőrös lett, és mozdulatlanul tűrte, hogy a férfi lesimogassa róla a ruhát.

– Így már sokkal jobb – mormolta Marcus rekedten, és élvezettel siklott végig a tekintete a nő hófehér selyem alsóneműjén. Végighúzta a kezét Gemma mellén, és diadalittasan felnevetett, amikor megérezte a megkeményedő bimbókat a finom anyagon át.

A szavak fölöslegessé váltak. Úgyis csak elrontották volna ezt a varázslatos pillanatot, és kételyeket ébresztettek volna, pedig azokra semmi szükség nem volt ezen a különleges éjszakán.

Marcus gyengéden maga felé fordította Gemmát, és birtokba vette a száját. A nő habozás nélkül viszonozta a csókját, amivel csak még jobban feltüzelte a férfi amúgy is lángoló vágyát. Egyszerűen nem tudtak betelni egymás testével.

Gemma már el is felejtette, milyen csodás érzés, ahogy Marcus meztelen teste hozzásimul. Anélkül hogy a kapcsolatukat megbonyolító dolgokra gondolt volna, teljesen átadta magát a szenvedélynek.

Amikor végre magában érezhette a férfit, csaknem felkiáltott a boldogságtól. Marcus először óvatosan és visszafogottan mozgott benne, de aztán egyre vadabbá és birtoklóbbá váltak a mozdulatai. Gemmát teljesen magával ragadta az érzékeit betöltő, mámorító ekszt ázis.

Gemmát másnap a telefon csörgése szakította ki a gondolatai közül. Marcus éppen az istállóban volt, hogy felnyergeljen két lovat a reggeli lovaglásukhoz. Sophia volt a hívó, és rosszindulatúan ott akarta folytatni, ahol előző este abbahagyta. Ám Gemmának esze ágában sem volt hagyni, hogy az a nő már megint elrontsa a kedvét.

– Ide figyelj, Sophia! Marcus és én szeretjük egymást, és ezek voltaképpen a mézesheteink. Szóval a jövőben kímélj meg bennünket a hívásaidtól! – Azzal Gemma lecsapta a telefont.

– Ki volt az? – kiáltott be Marcus a folyosóról, mire az asszony ijedten összerezzent.

– Téves kapcsolás – hazudta idegesen, amikor megint csörögni kezdett a telefon. – Ne vedd fel! – tiltakozott gyorsan, amikor a férfi a kagyló felé nyúlt.

Marcus gyanakvóan nézett rá, míg kivárta, hogy abbamaradjon a csörgés.

– Mit jelentsen ez? Mi a gond?

– Semmi. – A nő kerülte a tekintetét.

– Gemma, tudnod kell, hogy engem nem olyan könnyű manipulálni, mint Freddie-t – figyelmeztette Marcus jeges hangon. – Ő tényleg elhitte neked, hogy szereted, és csak a nászéjszakán akarsz majd lefeküdni vele.

A nő elborzadva nézett a férfira.

– Nem mondott igazat!

– Ne játszd itt nekem az ártatlant! – folytatta Marcus mérgesen. – Megígérted neki, hogy amint összeházasodtok, lefekszel vele. Nem sokkal Helene esküvője előtt árulta el nekem.

Gemma alig mert hinni a fülének a szemrehányó szavak hallatán.

– Soha semmi ilyesmivel nem hitegettem Freddie-t. Ennyire aljasnak tartasz?

Marcus dermedten nézett rá, és hallgatott. A fejében egymást kergették a gondolatok. Bizonyos dolgok, amelyeket eddig sehogy sem értett, hirtelen kezdtek értelmet nyerni.

– Istenem, mit képzelt ez a fiú? – mormolta elgondolkozva.

Legalább két órába telt, mire Gemma és Marcus minden félreértést tisztáztak, ami Freddie rosszindulatának köszönhetően támadt kettejük között. Marcus azt is elmagyarázta Gemmának, hogy ő Sophiára mindig csupán családtagként tekintett, és nem értette, hogyan volt képes a nő akkorát hazudni Gemmának.

– Szeretlek – mondta végül. – Szeretlek, és megőrülök érted. Ez mindig így volt, és mindig is így lesz.

– De olyan sokáig távol tartottad magad tőlem! Még azután is, hogy Liam megszületett – panaszolta Gemma.

– Mert hittem az öcsémnek! – kiáltott fel a férfi kétségbeesetten. – Istenem, Gemma! Nekem még mindig szörnyen hiányzik. Miattam halt meg! Miattunk!

– Ez nem igaz, és ezt te is tudod, Marcus – suttogta Gemma, és átkarolta a férfi nyakát. – Kisiklott az élete. Senki sem tudott volna rajta segíteni. – A nő felsóhajtott. – Fogalmad sincs, mennyire szeretlek, és mennyire boldoggá tesz, hogy mi hárman végre igazi család lettünk!

– Tényleg? – Marcuson látszott, mennyire megkönnyebbült. – Attól tartottam, hogy Richard és te…

Gemma felnevetett, és csókkal fojtotta bele a szavakat a férfiba. Így mutatta meg neki, hogy egyáltalán nincs miért aggódnia.

VÉGE